

လျာနှင်းဈေး

ဒေါင်းပိမ်းနှင့်ကျောက်ပိမ်းကြေးအိုး

ပထမပိုင်း

ပထမအကြိမ်

၁၉၈၉၊ ဇူလိုင်လ

စာမူခွင့်ပြုအမှတ် ၂၀၂/၀၉(၄)

မျက်နှာပုံနှင့်ရေခံခွင့်ပြုအမှတ် ၄၂၁/၀၉(၅)

တန်ဖိုး

ကျပ်သုံးဆယ်နှစ်တိတိ

အုပ်ရေ

၁၀၀၀ အုပ်

မျက်နှာပုံပန်းချီ

မောင်မောင်မြင့်

ကလေး

ဦးသန်းအောင်-ပေါက်စိ

မျက်နှာပုံရိုက်

သမီးနှင့်သား

ပုံနှိပ်သူ

ဦးရွှေစိုး {၀၃၀၅၅}

သမီးနှင့်သားပုံနှိပ်တိုက်

၄၀၊ ဝတ်ကျောင်းလမ်း၊ ရေကျော်၊ ရန်ကင်း

ထုတ်ဝေသူ

မောင်နှင်းဆွေ (၆-၀၉၈၃)

ပန်းလက်ဆောင်စာပေ

၃၃၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း

မြန်မာ့စာပေ

ဒေါင်းစိမ်းနှင့် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုး

သိုင်းဘာသာပြန် အသစ်စက်စက် ပထမတွဲ

မိမိငှါးရမ်းသွားသောစာအုပ်
ရေခဲ-ခုတ်ပြု-ပျက်စီး-ပျောက်ဆုံးလျှစ်
စာအုပ် တန်ဖိုး နှစ်ထက် ငှါးခရမ်း
အတွက်ပါ ပေးလျှော် ရမည်။

အခန်း (၁)

အချိန်မှာ နံနက်ခင်း၊ နှင်းများက ခိုင်ပန်းမြဲတစ်မြဲလုံးအား
ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေလေသည်။

လေသည် တဟူးဟူး တိုးစေ့ကာ တိုက်ချိတ်လျက် ရှိနေ
လေသည်။ လမ်းပေါ်မှ သစ်ရွက်များနှင့် ဖုန်များသည် လေ
တိုက်ရာသို့ တလူလူ လွင့်ပါးလျက် ရှိနေသလို သစ်ပင်များဆီမှ
ရွက်ဝါများကလည်း ထဝဲဝဲ ကြွေမျောလျက် လေထဲတွင် လွင့်
ပါလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မွန်ဂိုမြင်းကြီးများကို ကဆုန်စိုင်းလာကြ
သည့် အစိမ်းရောင်ဝတ်လူသုံးယောက်တို့သည် စားသောက်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် မြင်းများကို ရပ်လိုက်ကာ မြင်းများပေါ်မှ
လှားခနဲ ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။ အစိမ်းရောင်ဝတ် လူသုံးဦး
တို့၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နှင်းများဖြင့် ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိနေလေ
သည်။

!

မလိခစာပေ

ယင်းအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲမှ အလုပ်သမားကလေးတစ်ဦး ပြေးထွက်လာကာ မြင်းများကို ဆွဲယူသွားလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ် လူသုံးဦးတို့သည် ဆိုင်ထဲသို့ အလျင်အမြန် ဝင်လာကာ စားစရာများနှင့် အရက်ကို မှာယူလျက် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အသက်ငယ်ရွယ်သော ကလေးတစ်ဦးသည် ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကာ အစိမ်းရောင်ဝတ် လူသုံးဦးတို့အား အရိုအသေပေး၍...

'ဘဘကို ကျွန်တော်ကို အစားအစာများ နည်းနည်း အသက် ပေးကြပါ'

အစိမ်းရောင်ဝတ် လူသုံးဦးသည် လူငယ်ကလေးအား ကြည့်လျက် နှုတ်ခမ်းများ တွန့်သွားပြီး၊ အသက်ကြီးသော လူတစ်ဦးက အော်ဟစ်ပစ်လိုက်လေသည်။

'သွားစမ်း' 'ဝုန်း....'

ထိုလိုသည် ပါးစပ်မှ ပြောရုံတင်မက လူငယ်လေးကို တွန့်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ လူငယ်လေးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျလျက် နာကျင်စွာ အော်လိုက်လေသည်။

'အား...အား'

ဆိုင်ရှင်သည် သူ၏ အလုပ်သမားများကို အလျင်အမြန်ပင် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

'ဟိတ်... ဒီသတ္တဝါလေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဆိုင်ပြင်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ကြစမ်း'

ဆိုင်အလုပ်သမားများသည် လူငယ်ကလေးအား လက်သီးများဖြင့် ထိုးလိုက်ကြပြီး၊ ဆိုင်အပြင်သို့ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားကာ လမ်းပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

'ဝုန်း....' 'အား....'

လူငယ်လေးသည် လမ်းပေါ်တွင် ဒလိမ့်ဒလိမ့်ဖြင့် လိမ့်သွားကာ သတိမေ့ မျောသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် စွန့်ကြီးတစ်ကောင် ဝဲဆင်းလာသကဲ့သို့ ဝတ်ရုံပြာဝတ်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် ရောက်ရှိလာပြီးနောက်၊ လူငယ်အား ပွေ့ချီ၍ အလျင်အမြန်ပင် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

သိမ်းငှက်တောင်ကြီးသည် အလယ်ပိုင်းဒေသတွင် မဟူရာ တောင်ကြီးထက်ပင် မြင့်မားလှလေသည်။

ဘောင်ထွတ်များသည် တိမ်လှိုင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် လုံးဝမမြင်ရချေ။ တောင်ပေါ်တွင် လေကလည်း ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေလေသည်။ တောင်ထိပ်၏ အမြင့်ဆုံး သစ်

တောအုပ်ထဲတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးသည် မီးရောင်တလက်
လက် လင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုသစ်တုံး အိမ်ကလေးထဲတွင် အဘိုးအိုတစ်ဦးသည်
မီးလင်းဖိုအနီးတွင် ယုန်ဆားကင်ကို စားလျက် အရက်တစ်အိုး
ကို သောက်လျက် ရှိနေလေသည်။ မီးလင်းဖိုအနီးရှိ မြက်ဖျာ
ပေါ်တွင် လူငယ်တစ်ဦးသည် ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်နေရှာ
လေသည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အဝါရောင်နှင့် အညိုရောင်
ဆေးများကို လိမ်းထားလျက် ရှိနေလေသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

အတန်ကြာသော အချိန်တွင် လူငယ်လေးသည် လူးလွန်
လာလျက် မျက်လုံးများ ဖွင့်လာလေသည်။

‘လူကလေး သတိရလာပြီလား’
လူငယ်လေးသည် လူးလဲ၍ ထလာကာ ထိုင်လိုက်လေ
သည်။

ဟင်... ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ’

‘လူကလေး မင်းဟာ သတိမေ့ ချောနေခဲ့တာ၊ နှစ်ရက်ရှိခန့်
ပြီ အခု မင်း သိမ်းငှက်တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ရောက်နေတယ်’
လူငယ်လေးက လျင်မြန်စွာ ထ၍ အရိုအသေပြုလျက်....

‘ဘာ ကျွန်တော်ကို ကယ်လာတာလား’

‘လူကလေးကို လူတစ်စုက ရိုက်နှက်ပြီး ဆိုင်ထဲက လွှင့်ပစ်
လိုက်တဲ့အတွက် ဘာ ဗီတောင်ထိပ်ပေါ်အထိ ကယ်လာတာလဲ’
လူငယ်လေးသည် ထပ်မံ၍ အရိုအသေပြုလိုက်ကာ....

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာရယ်’

အဘိုးအိုက မေးလိုက်သည်။

‘လူကလေးက ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘ကျွန်တော်ဟာ ဝေါင်စိရွှေ သူဌေးကြီးအိမ်က ကျွန်လေး
တစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော်ကို အပြစ်ရှိတယ်ဆိုပြီး နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော် အမေဟာ ဝေါင်စိရွှေ သူဌေးကြီးရဲ့ အိမ်စေတစ်ဦး
လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အသက်ကြီးတော့ သူဌေးကြီး ဝေါင်စိရွှေဟာ
ကျွန်တော် အမေကို အိမ်က နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ အခုဆိုရင်
စားစရာမရှိဘဲ ငတ်ပြတ်ပြီး မကျန်းမာလို့ အိပ်ရာပေါ်မှာ
လဲနေခဲ့တယ်။ စားစရာများရမလားလို့ ကျွန်တော်က စားစရာ
ဆိုင်တွေကို လိုက်တောင်းခဲ့တာပါ’

‘မင်းအမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

အဘိုးအိုက မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် အမည်ကို ဒေါင်းစိမ်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အမည်
ရင်းကတော့ ကျင်းပုပါ’

အဘိုးက ဒေါင်းစိမ်းအမည်ခံ ကျင်းပုကို စားစရာများ
ချကျွေးလိုက်သည်။ လူငယ်လေးမှာ နှစ်ရက်ခန့် အစား
အသောက် ပြတ်နေသဖြင့် အားရပါးရ စားသောက်လျက်
ရှိနေလေသည်။ စားသောက်ပြီးနောက်နှင့် အဘိုးအိုသည် လူ
ငယ်အား မတ်တပ်အရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး....

‘ကဲ... မင်းရဲ့ ခြေတွေလက်တွေကို ဆန့်ထုတ်ကြည့်လိုက်စမ်း
ပါ’

အဘိုးအို၏စကားကြောင့် ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ ခြေလက်
များကို လျှပ်တစ်ပြက် လွဲကာလွဲကာ ကစားကြည့်လိုက်လေ

ထိုနေရာတွင် လူများသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အဘိုးအိုနှင့် ဒေါင်းစိမ်း ဆောက်သွားသည့်အခါ လူကြီးတစ်ဦးက ဒေါင်းစိမ်းကို မေးလိုက်သည်။

‘ဟေ့...ဒေါင်းစိမ်း၊ မင်းက ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲ’

ဒေါင်းစိမ်းက...

‘ကျွန်တော် အမေအတွက် စားစရာ သွားရှာနေတာပါ။ အခုလဲ မြို့ထဲက ဝယ်လာတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်နဲ့ သစ်သီးတွေ ပါလာတယ်’

ထိုလူကြီးက ဒေါင်းခါလျက်...

‘မင်းအမေကတော့ စားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအမေဟာ ဒီနေ့မနက်စောစောပဲ သေသွားရှာပြီ’

‘ဗျာ...ကျွန်တော် အမေ သေပြီ၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဒေါင်းစိမ်း၊ မင်းအမေ အစာပြတ် ရေပြတ်နဲ့ ရောဂါကျွမ်းပြီး သေရှာတာပါပဲကွယ်’

ဒေါင်းစိမ်းသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားကာ နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပြီး အိမ်လေးထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

သစ်သားအိမ်ကလေးထဲတွင် ထိုအရပ်မှ အိမ်နီးချင်း မိန်းမကြီးနှစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားသုံးဦးတို့သည် ဒေါင်းစိမ်း၏မိခင်အလောင်းကို ပြင်ဆင်နေကြသည်။

‘အမေရေ...အမေရေ’

ဒေါင်းစိမ်းသည် ပြေးဝင်သွားကာ သူ့အမေအလောင်းကို ဖက်၍ ငိုလိုက်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းခေါ် ကျင်းပူ၏ မျက်ဝန်းများထဲမှ မျက်ရည်များသည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ဖြင့် ကျလျက် ရှိနေသည်။

‘အမေရေ...သားကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ပစ်သွားပြီလား၊ ကံဆိုးလိုက်တဲ့အမေရယ်၊ ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ ခေါက်ဆွဲလေးကို ထစားပါဦးလား၊ မေမေ သိပ်ဆာနေတယ်ဆို’
ဒေါင်းစိမ်းသည် တဟင်းဟင်းနှင့် ငိုကြွေးလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အဘွားအိုတစ်ဦးက ဒေါင်းစိမ်းကို ဆွဲထုလိုက်ကာ...

‘လူလေး...မငိုနဲ့တော့၊ မင်းအမေရဲ့ အသုဘ အခမ်းအနားကို ပြင်ဆင်ကြရဦးမယ်’

ထိုသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းမှာ ဖတ်တတ်ပေလိုက်သည်။

မကြာမီ ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦးသည် ဝင်ရောက်လာလျက် ဒေါင်းစိမ်း၏မိခင်အလောင်းကို သယ်ထုတ်သွားကြသည်။

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့တွင် ပြင်ဆင်ထားသည့် ထမ်းစင်ပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး အဝတ်တစ်ခုကို ဖုံးအုပ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ယောက်ျားကြီးလေးဦးတို့သည် ဒေါင်းစိမ်း၏ မိခင်အလောင်းရှိနေသော ထမ်းစင်ကို ထမ်းလိုက်ကြကာ အနောက်ဘက်ရှိ သင်္ချိုင်းသို့ ယူဆောင်သွားကြသည်။

မိန်းမကြီးတချို့နှင့်ယောကျာ်းလေးငါးဦးမှလွဲပြီး သင်္ချိုင်းဆီသို့ လိုက်မလာကြပေ။

ဒေါင်းစိမ်းသည် အလောင်းစင်နောက်မှ ငိုကြွေးလျက် လိုက်ပါသွားသည်။

ဒေါင်းစိမ်း၏မိခင်ကြီးအလောင်းကို မြေကျင်းထဲသို့ မချမီ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် အလောင်းမြှုပ်သည့် တွင်းနံဘေးမှ စောင့်ကာ ချူလေးကို လှုပ်၍ ဒေါင်းစိမ်း၏ မိခင်ကြီးကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ရှိရန် ဆုတောင်းပေးလိုက်လေသည်။

ထိုဘုန်းတော်ကြီးမှာ သင်္ချိုင်းတွင် စောင့်ရှောက်နေသည့် ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်ကာ ဆင်းရဲသော လူများအတွက် ဘာဝစဉ် ဆုတောင်းပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆုတောင်းခြင်း အခမ်းအနား ပြီးသည့်နောက် ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ့မိခင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဝပ်ပြုလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါင်းစိမ်း၏ မိခင်အလောင်းမှာ မြေတွင်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ကျရောက်သွားလေတော့သည်။

မြေများဖို့၍ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တိုင်တစ်တိုင်ကို စာလုံးထွင်းကာ စိုက်ထူလိုက်ပြီးသည့်နောက် အသုဘ လိုက်ပို့ကြသည့် လူများသည် အလျှိုလျှို ပြန်၍သွားကြလေတော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် မြေပုံကို ဦးတိုက်လျက် အချိန်မည်မျှကြာသည်အထိ ငိုကြွေးနေသည် မသိ။

အလှူကလေး ဒေါင်းစိမ်း...လှူကလေး ဒေါင်းစိမ်း' အဘိုးအို၏ ခေါ်သံကြောင့် ဒေါင်းစိမ်းသည် မတ်တတ်

ရပ်ကာ အဘိုးအိုကို မျက်ရည်ရွှဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက....

'လှူကလေး...မင်းတို့အိမ်ကလေးကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကြရအောင်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ'

ထို့နောက် ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ့မိခင်ကြီး၏ အလောင်းမြေပုံကို နောက်ဆုံးဂါရဝပြု၍ ရွာကလေးဆီသို့ အဘိုးအိုနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

အဘိုးအိုနှင့် ဒေါင်းစိမ်းသည် အိမ်ကလေးထဲသို့ ခေတ္တ ဝင်ရောက်လိုက်ကြကာ....

အဘိုးအိုက....

'လှူကလေးဒေါင်းစိမ်း...ခဏထိုင်ပါဦး၊ မင်းတို့ မိသားစုဟာ အလွန်ဆင်းရဲလှတယ်၊ မင်းဟာ ကျင်းအမျိုးအနွယ်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဘာနဲ့ မျိုးနွယ်ချင်း တူတယ်၊ ဘဘတို့ ကျင်းအမျိုးအနွယ်တွေဟာ ယန်စီမြစ်ကြီးဘေးမှာ အလွန်ထင်ရှားတဲ့ နွယ်ကြီး တစ်ခုပဲ၊ မင်းဟာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် မာတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေကြောင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း 'ငွေးတားဒီလောက် အစာရေစာ ပေါများနေပေမယ့် အတ္တသမာ သူဌေးကြီးများက လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီးယူထားလို့ လူအားလုံးဟာ ဆင်းရဲနေကြရတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို နှိပ်စက်နေတာဟာ သူဌေးကြီးရဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဘာ၊ ကျွန်တော် ဒါကြောင့် ဒီလူဆိုး လူမိုက်တွေကို သတ်ပစ်ချင်ပါတယ်။ သူတို့ကြောင့် ရပ်ရွာ ငြိမ် ဝပ်ပိပြားရေးမရှိဘဲ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲသားတွေမှာ အလှူ အထိမ့်ခံနေရပါတယ်'

အဘိုးအိုမှာ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

'ဒီလိုဆိုရင် လူကလေးဒေါင်းစိမ်းဟာ ဘာထံမှာ လိုက်ပြီး နှိပ်ပါသား၊ ဘာဟာ လူကလေးအတွက် သိုင်းပညာကို အထွတ် အထိပ်ရောက်အောင် သင်ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာအမိန့်ရှိမှ တောင်ပေါ်က ဆင်းရဲမယ်၊ လူကလေး သဘောတူရဲ့လား'

'ကျွန်တော် အသက်မသေတာ ဘာကြောင့်ပါ၊ ဘာ ကျေးဇူးဟာ ကြီးမားလှပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဘာနဲ့ မခွဲခွာ လိုက်ပါရစေ၊ ကျွန်တော်ကို တပည့်အဖြစ် အသိ အမှတ်ပြုပါ'

ဒေါင်းစိမ်းသည် အဘိုးအိုရှေ့တွင် ချီးတောက်လိုက်လေ သည်။

ထဲသို့ ဆရာ ဘာ'

ဒေါင်းစိမ်းက ထိုသို့ အဘိုးအိုကို ပြောလိုက်အဖြင့် အဘိုး ထွင်းကွဲ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဒေါင်းစိမ်း၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို လှမ်းကိုင်ကာ....

'ထလိုက်ပါ လူကလေး'

အဘိုးအိုသည် ဆွဲ၍ ဒေါင်းစိမ်းကို ထူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများကို တခုပ်ခုပ်နှင့် ကြား လိုက်ရသည်။

လင်စာပေ

နက်ပြာရောင်ဝတ်ထားပြီး ခမောက်ကြီးများကို ဆောင်၊ ထားသော လူတစ်စုသည် မြင်းများပေါ်မှ လွှားဆင်းလိုက် ကြလေသည်။

'ဟော... ဘာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကို သူဌေးကြီး ဝေါင်စိရွှ ထံက လွတ်လိုက်တဲ့ လူမိုက်တွေ ရောက်လာကြပြီ' ထိုအချိန်မှာပင်....

'ဟေ့.... ဒေါင်းစိမ်း၊ သူဌေးကြီးဝေါင်စိရွှထံက မင်း ခိုး သွားတဲ့ ကျောက်စိမ်းဒေါင်းရုပ်ကို ပြန်ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် မင်းကို သတ်ပစ်မယ်'

အဘိုးအိုသည် ဒေါင်းစိမ်းကို မေးလိုက်သည်။

'လူကလေး.... မင်း ယူသလား'

'ကျွန်တော် လုံးဝမယူပါဘူး'

'မယူရင် မယူတဲ့အကြောင်းကို သွားပြောလိုက်ပါ၊ ဘာ နောက်က လိုက်ခဲ့ပါမယ်'

ဒေါင်းစိမ်းသည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားပြီး သူဌေးကြီး ဝေါင်စိရွှ၏ အစောင့်လူမိုက်များကို အရှိအသေပြုကာ....

'ကျွန်တော် ယူပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကို နှင်ထုတ် ခဲ့လို့ ကျွန်တော် ထွက်လာရတာပါ'

'ဟား... ဟား... ဟား... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းဟာ ထိုသူဌေး ကြီးရဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်ဆိုတာ သတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ် ကွ...'

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဒေါင်းဆောင်လုပ်သော လူမိုက်

'ဟိတ်...ဒီချာတိတ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း'
လူမိုက်များသည် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။
ရှမ်း...

'ခွေးကောင်လေး...သေပေတော့'

ထိုသို့ပြောကာ ဓားများကို တစ်ပြိုင်တည်း မြှောက်၍
ဒေါင်းစိမ်းဆီသို့ လွှားဝင်လာသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် မြေပေါ်တွင် ခူးထောက်ကာ ငြိမ်လျက်
ရှိနေသည်။

သူ့အဖို့မှာ သေလည်း မထူး၊ နေလည်း မထူးသဖြင့် သေ
သွားခြင်းက သူ့အဖို့ ပို၍ ကောင်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေ
သည်။

ဓားဆောင်များသည် ဒေါင်းစိမ်း၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်ပြိုင်
တည်း ကျဆောက်လာစဉ် ရုတ်တရက် အရာဝတ္ထုများသည်
လူမိုက်များ၏ဓားကိုင်းလက်များဆီသို့ ကျဆောက်သွားလေတော့
သည်။

'အား...အား'

ဓားများကိုဝင်၍ ဒေါင်းစိမ်းကို သတ်ဖြတ်လိုက်ကြသော
လူမိုက်များမှာ နောက်သို့ လည်ထွက်သွားကာ အော်ဟစ်လိုက်
ကြလေသည်။

'ဟိတ် ဘယ်သတ္တဝါကနေပြီး ခိုးကြောင်ခိုးငှက်နဲ့ တိုက်
နေတာလဲ၊ သတ္တိရှိရင် အပြင်ထွက်လိုက်စမ်း'

ဒေါင်းဆောင်လုပ်သူက အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အဘိုးအိုသည် အိမ်ထဲမှနေ၍ အိမ်အပြင်သို့
လွှားထွက်လာပြီး....

'မင်းတို့လို ဒုစရိုက်သမားတွေ မသေချင်ရင် မြန်မြန် ထွက်
သွားစမ်း'

'ဟား ဟား ဟား ဒီအဘိုးကြီးက ကျုပ်တို့ ကိစ္စမှာ
ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရှုပ်တာလဲ၊ မဆိုင်ရင် နောက်ဆုတ်လိုက်'
အဘိုးအိုက....

'သူဟာ ငါ့ဘဝညှပ်ပဲ၊ မင်းတို့ သတ္တိရှိရင် နည်းနည်း စမ်း
ကြည့်လိုက်စမ်းပါ'

'ဟာ ဒီအဘိုးကြီး သေချင်ပြန်တူတယ်၊ တိုက်ကြကွာ'
တစ်ပြိုင်တည်းပင် ဓားများကိုထုတ်၍ အဘိုးအိုအားလွှား၍
တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

အဘိုးအိုသည် သူ၏ အင်္ကျီစကြီးဖြင့် ဝင်လာသော လူဆိုး
များကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

'ဝေ'

'ဝုန်း'

လူမိုက်အားလုံးသည် ပြင်းထန်သော လေမုန်တိုင်းကြီးတိုက်
ခိုက်ခြင်းခံလိုက်ရသလို လှင့်စဉ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူ့ဌေးကြီး၏ လူမိုက်များသည် လိမ့်ဘွက်သွားလေတော့
သည်။

သူ့ဌေးကြီး၏ လူမိုက်များသည်မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
တစ်ပြိုင်တည်း မတ်တပ်ရပ်၍ အဘိုးအိုအား ကြည့်လိုက်ကြ
လေသည်။

အဘိုးအိုသည်....

'မင်းစို့ မပြေးသေးဘူးလား'

'ကျုပ်တို့အားကြောင့်ပြေးရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကအယ်လောက်များ အစွမ်းသတ္တိရှိလို့လဲ'

ဆိုသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အဘိုးအိုသည် 'လေထဲသို့ လွှားတက်သွားကာ ထိုလူမိုက်များ အပေါ် ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ထိုးဆင်းကျသွားသောအခါ ရောက်သွားလေတော့သည်။

'ဖြောင်း ဖြောင်း'

'ဖြောင်း ဖြောင်း'

'အား'

'အိုး'

'ဝုန်း ဝုန်း'

လူမိုက်များသည် မြေပေါ်သို့ တစ်ပြိုင်တည်း လိမ့်ကျသွားကာ ညည်းညူလျက် ရှိနေတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် ဒေါင်းစိမ်းကို ခေါ်၍ အိမ်တံခါးကိုအဖေပို့စ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အလျင်အမြန်ပင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာကြတော့သည်။

အခန်း (၂)

အချိန်မှာ နံနက်ခင်းပင်ဖြစ်သည်။
နှင်းများသည် တောင်ကြီး တစ်တောင်လုံးအား မှုန်မှိုင်းဝေ့ဆိုင်လျက် ရှိနေလေသည်။
လေကလည်း တဝေါ့ဝေါ့ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ထိုတောင်ကြီး၏ထိပ် လေဟာပြင်တွင် လင်းရောင်တန်းကြီးများသည် ထိုးထွက်လျက် ရှိနေပေသည်။
ထိုလင်းတန်းကြီးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ချိတ်ချိတ်မိသည်နှင့် အသံများ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။
'ချမ်း ချမ်း ချမ်း ချမ်း'

‘ထန်း ထန်း ထန်း ထန်း’

ထိုအသံကြီးကို ကြားရသော တောင်ခြေရှိ သိုးကျောင်း သားများသည် နတ်များ သိကြားများကပျော်မြူးနေသည်ဟု ထင်မှတ်ကြသဖြင့် ဒူးထောက်ကာ ဆုဒတောင်းနေကြသည်။

ထိုတောင်ကြီးသည် တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းရှိ ချင်ဟိုက်ပြည် နှင့် ထိပ်ပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း နယ်ခြားရှိ အလွန်မြင့်မားသော တောင်ကြီးတစ်တောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော နဂါးအမောက်ကြီး ကဲ့သို့ တည်ရှိနေသည့် ဂူကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုဂူကို နဂါးသုံးကောင်ဂူဟူ၍ ခေါ်ကြလေသည်။

ထိုခူထဲတွင် ဝတ်ရုံဖြူကြီးကို လွှမ်းခြုံထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးသည် ကျောက်ပလ္လင်တစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်၍ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် မျက်လုံးနှင့် ပါးစပ်များကိုပိတ်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ဖြင့် အတွင်းအားများကို လေ့ကျင့်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အငွေ့ ဟထောင်းထောင်းထွက် လျက် ရှိနေသည်။

သူ၏ ဘေးတစ်ဝိုက်တွင် ထူးဆန်းသော မြွေကြီးများသည် ခေါင်းများကိုမြေပေါ်သို့ချ၍ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထိုဂူကြီး အပြင်ဘက်တွင် လူငါးယောက် တို့သည် သူတို့၏ ဓားများကို လေထဲသို့ ပစ်ပေါက်လေ့ကျင့် နေရာက သူတို့၏ ဓားများကို ပြန်လည်ဖမ်းယူလိုက်ကြပြီး ဂူထဲ သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

အဘိုးအိုအား ဝင်ရောက်လာသော လူငါးယောက်တို့သည် အရိုအသေပြု၍ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာလျက် တစ်ဦးချင်း ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ကင်းမြီးကောက်’

‘ရိုပါတယ်ဆရာကြီး’

‘ဝံပုလေ့ကြီး’

‘ရိုပါတယ်ဆရာကြီး’

‘ကင်းလက်မှ’

‘ရိုပါတယ်ဆရာကြီး’

‘မြွေဟောက်ကြီး’

‘မိကျောင်းကြီး’

‘ရိုပါတယ်ဆရာကြီး’

‘အေး...မင်းတို့ ဒီနေ့အတွက် အနားယူလိုက်ကြပါဦး’

အထက်ပါ တပည့်ငါးဦးတို့သည် ဆိုင်းပညာများ လေ့ကျင့်ခဲ့သော်လည်း တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး အစစ်ကို မမြင်ဖူး

ကြချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုတပည့် ငါးယောက်တို့၏ မျက်နှာများသည် မျက်နှာတူများ တပ်ဆင်ထားသောကြောင့် ပင် ဖြစ်သည်။

တပည့်ငါးဦးတို့သည် အလျင်အမြန်ပင် ဂူထဲမှ ထွက်သွား ကြလျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားမပြောဘဲ လမ်းများကို အသီးသီး ခွဲလျက်စွက်သွားသည်။

ထိုငါးယောက်သည် ကျောက်တောင်ထိပ်ရှိ အိမ်ကြီးတစ် အိမ်သို့ ရောက်လာကာ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုနောက် အဘွားအိုတစ်ဦး ပြင်ဆင်ပေးသည့် စားသောက် နန်းထဲတွင် စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အချင်းချင်း စကား မပြောဘဲ လမ်းခွဲ၍ထွက်သွားကြပြန်လေသည်။

မြောက်ပိုင်းရှိ နဂါးသုံးထောင်တောင်ထိပ်တွင်နေထိုင်သည့် သိုင်းဆရာကြီးမှာ နဂါးတောင်တိုးတိုးဟု ခေါ်ကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် နဂါးတောင်တိုးတိုးခေါ် သိုင်းဆရာကြီးသည် သူ၏ အမှတ်စဉ်တစ် ဖြစ်သည့် ကင်းမြီးကောက်ကို တစ်ညတွင် ခေါ်ယူလိုက်ကာ အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက် မှာကြားချက်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

‘တပည့်...ကင်းမြီးကောက်၊ မြေပြန့်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျောက် ဝိမ်းပုလဲ သူဌေးကြီးမှာ ရှေးခေတ်ဘိုးဘွားများရဲ့ အမွေ ဆက်ခံရတဲ့ ရတနာသိုက်အညွန့်နဲ့ သိုက်ကျမ်းပါတဲ့ ကျောက် ဝိမ်း ကြေးအိုးတစ်လုံးကို တပည့် သိုင်းဆရာတစ်ဦးက ခိုးယူ သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ မင်းဟာ တောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ကွမ်းကြိုး မြို့ကို သွားရောက်စုံစမ်းရမယ်။ အဲဒီတော့ မင်း ဒီညတွင်းချင်းပဲ တောင်အောက်ကို ဆင်းသွားပေတော့’

ကင်းမြီးကောက်သည် ဒူးထောက် အရိုအသေပြုလိုက်ကာ ထလိုက်လေသည်။

‘ရော့...မင်းအတွက် တစ်နှစ်စာ စားနိုင်တဲ့ ခရီးစရိတ် ဖြစ်တယ်’

ထိုသို့ပြောကာ ရတနာများပါသည့် အထုပ်ကလေး တစ် ထုပ်ကို ကင်းမြီးကောက်အား ပေးလိုက်လေသည်။

ကင်းမြီးကောက်သည် အလျင်အမြန် လွှားထွက်လာကာ တောင်အောက်သို့ အလျင်အမြန်ပင် ဆင်းသွားလေတော့၏။

ကင်းမြို့ကောက် ဆင်းသွားသော ညမှပင် နဂါးတောင်
ဘိုးဘိုးဟုခေါ်သော သိုင်းသမားကြီးသည် အမှတ်နှစ်တပည့်ကို
ဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

အမှတ်နှစ် တပည့်မှာ ဝံပုလွေကြီးပင် ဖြစ်သည်။

‘ဝံပုလွေကြီး... မင်းဟာ မြေပြန့်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျောက်စိမ်း
ပုလဲ သူဌေးကြီးထံက ပျောက်သွားပြီး အခု ဘယ်ရောက်နေ
မှန်း မသိတဲ့ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို လိုက်လံ ရှာယူရမယ်။
ဒီကျောက်စိမ်းကြေးအိုးမှာ ရတနာသိုက် အညွန့်နဲ့ သိုင်းကျမ်း
ပါရှိတယ်။ အခုညတွင်ချင်းပဲ မင်းဟာ တရုတ်ပြည် တောင်
ပိုင်းမြေပြန့် ခိုင်ဖုန်းမြို့ကို မင်းသွားရမယ်’

ဝံပုလွေကြီးသည် ဒူးထောက်ကာ သူ၏ ဆရာကြီးကို အရို
အသေ ပြုလိုက်လေသည်။

‘ရော... မင်းအတွက်တစ်နှစ်စာဖူလုံတဲ့ ငွေကြေးတွေကိုပေး
လိုက်မယ်။ ညတွင်ချင်း တောင်အောက်ကို ဆင်းပေတော့’

ထိုသို့ပြောကာ ဆရာကြီးသည် တပည့်ဝံပုလွေကို ငွေနှင့်
ရတနာများပါသည့် အထုပ် တစ်ထုပ်ကို ပေးအပ်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေကြီးသည် အလျင်အမြန်ပင် ဦးညွတ် အရိုအသေ
ပြုကာ ဂူထဲမှ လွှားထွက်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးခေါ် သိုင်းသမားကြီး
သည် ကျန်သော တပည့်သုံးဦးကိုလည်း မြို့အသီးသီးသို့ ခွဲခွဲ
တစ်ဦးချင်း လွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးကြီးသည် နှစ်အတော်ကြာ တပည့်
များကို စောင့်နေခဲ့သော်လည်း မည်သူ့ထံမှ လာရောက်
သတင်းမပို့ကြချေ။

ထို့နောက် နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးခေါ် သိုင်းသမားကြီး
သည် သူ့ကိုယ်တိုင် မြေပြန့်သို့ ဆင်းလာကာ အလယ်ပိုင်းဒေသ
ခိုင်ဖုန်းမြို့ထဲတွင်ပါသော သိမ်းငှက်တောင်ကြီးထိပ်သို့ ပြောင်း
ရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

အချိန်သည် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သိမ်းငှက်တောင်ကြီးထိပ်ပေါ်တွင် ဒေါင်းစိမ်းသည် သိုင်း
ပညာများနှင့် အတွင်းအားပညာများကို လေ့ကျင့်နေခဲ့သည်
မှာ ငါးနှစ်ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာအားသည် တောင်အောက်နှင့်
တောင်ထိပ်သို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်လွှား သွားရောက်နိုင်သည့်
အဆင့်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုး သိုင်းသမားကြီးသည် ဒေါင်းစိမ်းမှာ နောက်ဆုံးတပည့် ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မိမိ၏ သိုင်းပညာကို အစွမ်းကုန် သင်ပေးရင်း အတွင်းအားကြီးများ၏ အပြောင်း အလဲကိုလည်း သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းနှင့် ဆရာကြီးတို့သည် အလွန်နက်ရှိုင်းသည့် ချောက်ဝှမ်းထဲတွင် သိုင်းပညာ၏ အရေးကြီးလှသော အတွင်း အားကြီးများကို လေ့ကျင့်ခဲ့သလို မီးတောင်ကြီး၏ ထိပ်တွင် လည်း တက်ရောက်၍ အတွင်းအားများကို လေ့ကျင့်ခဲ့ကြလေ သည်။

ထို့ကြောင့် အပိုအမဖြစ်သော အအေးနှင့်အပူ အတွင်း အားကြီးများသည် ဒေါင်းစိမ်း၏ ကိုယ်ထဲ၌ လည်ပတ်လျက် ရှိနေလေသည်။

ဆရာကြီးသည် ဒေါင်းစိမ်းအား မိမိကိုယ်နှင့် မမနိုင်သော ကျောက်တုံးကြီးများကို အတွင်းအားဖြင့် မစေလျက် တောင် ထိပ်နှင့် တောင်အောက် အပြေးအလွှား ထမ်းပိုးစေကာ လေ့ ကျင့် ခိုင်းခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါင်းစိမ်း၏ အတွင်းအားများသည် တစ်နေ့ ထက် တစ်နေ့ ပိုမို အင်အား ကြီးထွားလာရလေသည်။

နောက်ဆုံး လေ့ကျင့်ခန်းများမှာ ဒေါင်းစိမ်း၏ မျက်လုံး များကို မီးရောင်နှင့် နေရောင်ကို အချိန်အတော်ကြာ ကြည့်စေ ပြီး လေ့ကျင့်ခိုင်းခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလေ့ကျင့်ခန်းကို ဆရာကြီးသည် ဒေါင်းစိမ်းအား နှော့စဉ်မပြတ် လေ့ကျင့်ခိုင်းခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးသည် ဒေါင်းစိမ်းအား အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ပြီး နောက် သူ၏ တပည့်ငါးဦးဖြစ်သော၊ ကင်းမြီးကောက်၊ ဝံပု လွေ၊ ကင်းလက်မ၊ မြေဟောက်ကြီး၊ မိချောင်းကြီးတို့ကို ရှာဖွေ ခိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

တောင်အပေါ်မှ တောင်အောက်သို့မဆင်းမီ ဆရာကြီးသည် သူ့အား ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးနှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ် အပျက်များကို ပြောပြသည်။

ထိုတပည့် ငါးဦးသည် မည်သို့မည်ပုံ ပျောက်ကွယ်နေသည် ကို စုံစမ်းရန်အတွက် ရုပ်ဖျက်ပြီး တောင်ပေါ်မှ နောက်ဆုံး အဆင်းခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ယူစရာရှိသည့် ပစ္စည်းများကိုယူကာ ဆရာ ကြီးကို အကြိမ်ကြိမ် အရိုအသေပြုလျက် တောင်ပေါ်မှ တောင် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သူ၏ မျက်နှာမှာ ရုပ်ဖျက်ထားသဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းဟူ၍ မည် သူမျှ သိနိုင်ကြမည်မဟုတ်ချေ။

လေသည် တဝေါဝေါ မြည်လျက် တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေ
လေသည်။

နှင်းများသည် လေနှင့်အတူ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက် ရှိနေ
လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခိုင်ဖုန်းမြို့၏ မြောက်ဘက်ရှိ ရပ်ကွက်တစ်ခု၏
တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်တွင် အပြာရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထား
သည့် လူတစ်ယောက်သည် သင်္ချိုင်းတစ်ခုဘေးတွင် ဒူးထောက်
ကာ အချိအဆေပြုလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့နေရလေသည်။
နှင်းပွင့်များနှင့်အတူ သစ်ရွက်များသည် တဝဲဝဲ ကြွေကာ
လူယော်နှင့် သင်္ချိုင်းပေါ်သို့ ကျဆင်းလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

သူသည် သင်္ချိုင်းအား အလေးပြုပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်
ကို မကြည့်ဘဲ သင်္ချိုင်းကုန်းအောက်သို့ ဆင်းသော လမ်းမှာ
ကလေးအား တစိုက်စိုက် ဆင်းသွားလေတော့၏။

သူကား ဒေါင်းစိမ်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် တစ်ချိန်က သူ့အမေလဲလျောင်းသွား
သည့် နေအိမ်ကလေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ကလေးမှာ ပြုံးပျက်နေပြီး သစ်တိုင်များသာ မိုးမိုး မတ်
မတ် ကျန်ရှိနေလေတော့၏။

‘သူငယ်ချင်း ဒေါင်းစိမ်းရေ၊ ထို့အပြင်ကို ကြည့်ပါဦးကွား
တို့ကို သူဌေးကြီး ဝေါင်စီရူရှဲ့ လူမိုက်တွေက လာပြီး ဖျက်ဆီး
လိုက်ကြတယ်’

ကျန်ရှိနေသော သစ်တိုင်များက ပြောပြနေသကဲ့သို့ ထင်
ရလေ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ဒေါင်းစိမ်းမှာ သူဌေးကြီး ဝေါင်စီရူ၏
လက်ချက်ဖြစ်မှန်း အတတ် သိလိုက်ရလေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ဝန်ဆောင်အိတ်ကို ဆွဲ၍ ထိုင်နေရာမှ
အပြီးသတ် စွန့်ခွာလာလေတော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် လောကကြီး၏ မည်မျှကို အလွန်ပင်
ရင်နာမိသလို ကျေးပိုင် ကျွန်ပိုင် ကြီးစိုးနေကြသည့် သူဌေး
ကြီးများအပေါ်ကိုလည်း အလွန်ပင် မုန်းတီး ရွံရှာ မိနေတော့
သည်။

သူသည် ခိုင်ဖုန်းမြို့အတွင်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကာ
ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်၍ အစားအစာများကို မှာကြား
လိုက်လေ၏။

ဒေါင်းစိမ်း ဝတ်ဆင်ထားသော အပြာရောင် အဝတ်များ မှာ အလွန်ပင် နွမ်းနယ် စုတ်ချာနေသဖြင့် လမ်းဘေးတွင် လိုက်လံတောင်းစားနေသော သူတောင်းစား တစ်ယောက်ဟုပင် ထင်ရလေ၏။

အလုပ်သမားတစ်ဦးသည် ဒေါင်းစိမ်းဆီသို့ ရောက်လာကာ....

‘မိတ်ဆွေလေး ခင်ဗျားမှာ ငွေကြေးပါမှ စားနေဦး၊ ငွေကြေး မပါဘဲနဲ့ဆိုရင် အမြန်ဆုံး ထွက်သွားလိုက်ပါ’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ကျုပ် အလကား မစားပါဘူး၊ ပိုက်ဆံပေးစားမှာပါ၊ ကျုပ် သိပ်ဆာနေပြီဗျ၊ စားစရာတွေ မြန်မြန်ချပေးစမ်းပါ’

‘ဟား....ဟား....ဟား မင်းက ဒီလို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အခုချက်ချင်း ငွေကြေးကို ထုတ်ပေးပါ’

ထိုအခိုက် အသံတစ်သံသည် ပေါ်ထွက်လာလေသည့်။

‘ဟိတ်....သူ့ အတွက် စားစရာတွေကို ပေးလိုက်စမ်း ငါ အကုန်လုံး စိုက်ပေးမယ်’

ထိုအသံကြောင့် စားပွဲထိုးကလေးများသည် နောက်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်၍ ဆုတ်သွားလေတော့၏။

ပြောလိုက်သူမှာ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အဖေ၊ နှစ်ဦးနှင့်အတူ စားသောက်နေသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

လူရွယ်သည် ရောက်လာသော အစားအစာများကို မစားသေးဘဲ မိန်းမပျိုအား အရိုအသေပေးရင်း ကျေးဇူးစကားပြော လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ပြောကာ အစားအသောက်များကို အလျင်အမြန် စားသောက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့တွင် မြင်းခွာသံများကို ကြားရကာ လူတစ်စုဆင်းလာကြလေသည်။ လူစုထဲတွင် အဖြူရောင် ဝတ်ရုံနှင့် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက် ပါလာလေသည်။

‘ဪ...နမတော်လေးက ဒီမှာလာပြီ၊ စားသောက်နေတာကိုး’

အဖြူရောင်ဝတ်နှင့် ရွှေရောင် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူက ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုလူမှာ ခိုင်ဖုန်းမြို့၏ မြို့စားကြီးပင်ဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးသည် ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခပ်လျက် မိန်းမချောလေး၏ စားပွဲဆီသို့ ရောက်လာလေသည်။

မိန်းမချောလေးသည် ဖျတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေသည်။

‘မြို့စားကြီး ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လာရောက် အနှောင့်အယှက် ပေးရတာလဲ’

မြို့စားကြီးက တဟားဟား ရယ်လိုက်လေသည်။

‘မင်းဟာ ပန်းတမ္ဘာဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့သမီးဆိုတော့ မင်းရဲ့ သိုင်းပညာလေးကို လက်တွေ့စမ်းချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ’
‘ရှင်က ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကျွန်မကို ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့လဲ’

‘ငါက ခြေသုံးကွက် မင်းက ခြေသုံးကွက် တက်ဆင်းလုပ်ပြီး ဒီနေရာမှာပဲ ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်၊ မင်း ငါ့ကို မရောင်နိုင်လျှင်တော့ မင်းအရှုံးပဲ’

‘ကျွန်မ ချွေးသွားရင် ဘာဖြစ်မလဲ’

‘မင်းကို ငါ သိမ်းပိုက်ရမှာပေါ့’

‘ရှင်က မြို့စားကြီးလုပ်နေပြီး၊ ရှင်က လွယ်လွယ်လေးနဲ့ သိမ်းပိုက်လို့ ရမယ်ထင်သလား၊ ကဲ...ရှင်က စပြီးတိုက်ပါ’

မြို့စားကြီးဆိုသူမှာ အသက် သုံးဆယ်ခန့် ရှိသေးသည့် လျှူထင်း ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။

လျှူထင်းသည် မိန်းမပျိုထံသို့ ခြေတစ်ကွက်တက်ရန် ဘယ်လက်ကို ကွေးကာ ညာလက်ဝါးဖြင့် မိန်းမချောလေးအား ခေါင်းဆီသို့ ရိုက်မည့်ဟန် ပြုလိုက်လေသည်။

လျှူထင်း၏ ဘယ်လက်ဝါးသည် မိန်းမချောလေး၏ ပခုံးကို မြေဟော့က်သဏ္ဍာန် ရွတ်တရက် ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

မိန်းမချောလေးသည် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ လျှူထင်း၏ ဘာဘိုက်ကွက်များကို ခြေတစ်လှမ်းဖြင့် ရှောင်သွားလေသည်။

ထိုနောက် သူမ၏ညာလက်မှ လက်သုံးချောင်းသည် ခက်ရင်းခွလက်နက် ပုံသဏ္ဍာန် လျှူထင်း၏ရင်ဝဆီသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

သူမ၏ ဘယ်လက်ကလည်း လျှူထင်း၏ လည်ချောင်းဆီသို့ လှံသွားလက်နက်ပမာ ထိုးဆင်းဝင်ရောက်သွားလေသည်။

လျှူထင်းသည် တစ်ကွက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ကာ သူမ၏ တိုက်ကွက်ကို ရှောင်လိုက်ပြန်လေသည်။

‘ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ခြေသုံးလှမ်းကွာ အနီးကပ် လှည့်ပတ်၍ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။’

သူတို့နှစ်ဦး၏ လက်ချင်းတိုက်ကွက်များသည် အင်မတန်ပင်ညင်သာ၍ ကြည့်ကောင်းလှသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှည့်ပတ် တိုက်ခိုက်နေသော တိုက်ကွက်များမှာ သေကွင်းသေကွက်များပင်ဖြစ်လေ၏။

သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အနိုင်မရဘဲ သိုင်းကွက် သုံးဆယ်ကျော်တွင် ပြီးသွားလေတော့သည်။

‘ဟား ဟား ဟား...ဧဖ ချင်...ဧဖ ချင်၊ မင်းရဲ့ သိုင်းပညာ အတော် အဆင့်မြင့်လှပါဘယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ငါ့လက်အောက်ကတော့ ပြေးမလွတ်ပါဘူး’

ထိုသို့ပြောကာ မြို့စားကြီးသည် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါင်းစိမ်းမှာ တဖြည်းဖြည်း စားသောက်
နေရာက မြို့စားကြီးနှင့် ဖေ့ချင်တို့၏ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို စိတ်ဝင်
စားစွာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

မြို့စားကြီးသည် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားမှပင် သူ၏ အစား
အသောက်များကို ပြန်လည် စားသောက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်အတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ခုန်လွှားဝင်ရောက်
လာကာ မိန်းမချောလေး ဖေ့ချင်တို့၏ စားပွဲဆီသို့ ပြေးသွား
အရိအသေပြုကာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘သခင်မလေး၊ သခင်ကြီးက အရှာခိုင်းလိုက်လို့ ကျွန်တော်
လိုက်ခဲ့တာပါ။ သခင်ကြီးဟာ အလွန် မကျန်းမမာဘူး၊ ဒါ
ကြောင့် အမြန်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ’

ထိုသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ဖေ့ချင်သည် စားသောက်စရိတ်
များကို ရှင်းပေးလိုက်ကာ ဒေါင်းစိမ်း၏ စားပွဲသို့ ကြည့်လျက်

‘ရှင်အတွက် ဘာမှ မပူပါရဲ့၊ ကျွန်မ အားလုံးရှင်းပေးလိုက်
ပြီ၊ ကျွန်မတို့ ပန်းကမ္ဘာကို အလည်အပတ်လာမယ်ဆိုရင် လာ
နိုင်ပါတယ်’

ဒေါင်းစိမ်းသည် ထ၍ အရိအသေပေးလိုက်ကာ....

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမလေး’

ထိုသို့ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ဖေ့ချင်နှင့် အခြေအရံများသည်
ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

အချိန်မှာ သန်းခေါင်ယံသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ကျင်
တူးမြို့၏ အရှေ့ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ကွမ်ယင် ဘုရား
ကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်းရှိနေလေသည်။

ဘုရားကျောင်း၏ အတွင်းတွင် မီးရောင်များ လင်းလျက်
ရှိနေလေသည်။

ဘုရားကျောင်းထဲတွင် အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် ရသေ့ကြီး တစ်
ပါးတို့သည် မအိပ်ချင်စသေးသဖြင့် စစ်တုရင်ကစားလျက် ရှိနေ
ကြလေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် စွန်ကြီးသုံးကောင် ဝဲဆင်းလာသကဲ့သို့
ဘုရားကျောင်း၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျဆင်းလာကြလေသည်။

သူတို့၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ညှိဝတ်များ ဝတ်ထားလျက် မျက်နှာဖုံးများ ဝတ်ထားလေသည်။

စစ်တုရင် ကစားနေသော ရသေ့ကြီးသည် ရုတ်တရက် အဝတ်လေတိုးသံ ကြားရသဖြင့် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟိတ်... ခြေတစ်ချောင်းကျားစောရနဲ့ အဖေခပ်နှစ်ကောင် မင်းတို့ ဘာလိုချင်လို့ ဧကန်လာတာလဲ၊ ငါတို့နဲ့ စစ်တုရင် ဆင်းပြီး ကစားစမ်း၊ နိုင်တဲ့လူကို မင်းတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ပေး လိုက်မယ်’

ထိုသို့ ရသေ့ကြီးက ပြောလိုက်သဖြင့် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ရယ်သံသဲသဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်းထဲသို့ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ခုန်ဆင်းလာကြလေသည်။

ရသေ့ကြီးထင်သကဲ့သို့ ခြေတစ်ချောင်းကျား စောရတော့ မဟုတ်ဘဲ၊ အခြားရန်သူများ ဖြစ်နေလေသည်။

စားဆောင်များသည် ရသေ့ကြီးနှင့် အတိုးအိုထံသို့ လျှပ် တစ်ပြက် ကျသွားကာ အတိုးအိုဆရာ ရသေ့ကြီးပါ ကြမ်းမြင် ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

‘ဟား ဟား ဟား...ဝံပုလွေကြီး ငါလုပ်လိုက်တာ ခြေမြန် လက်မြန်နဲ့ သဘာဝ မှကျဘူးလား’

မလိစောပေ

‘မင်း တိုက်ခိုက်လိုက်တာ မြန်ပါတယ် ကင်းမြီးကောက်၊ ကဲ...သိပ် စကားရှည်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မြန်မြန်လေး ကိုယ်လို ချင်တဲ့ ပစ္စည်းကိုယူပြီးတော့ထွက်ကြရအောင်’
သူတို့သုံးဦးမှာ ကင်းမြီးကောက်၊ ဝံပုလွေကြီး၊ ကင်း သက်မတို့ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးဦးသည် ကွမ်ယင်မယ်တောင်၏ ရုပ်တုရှေ့တွင် အမွှေးတုံးများထည့်၍ မီးရှို့ထားသော ကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးကြီးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အတွင်းမှ အမွှေးတုံးများကို အပြင်သို့ သွန်ပစ်လိုက်ကာ အလျင်အမြန်ပင် ပြေးထွက်လာ တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘုရားကျောင်း၏အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင် တွင် လူရိပ်တစ်ရိပ်ရှိနေလေသည်။

ထိုလူရိပ်သည် ထွက်ပြေးသွားသော လူသုံးယောက်တို့၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားပြန်လေသည်။

မကြာမီ လူသုံးယောက်တို့သည် မြို့၏မြောက်ဖျားရှိ နတ် ကျွန်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

မလိစောပေ

ထိုနတ်ကုန်းထဲတွင် လူသုံးယောက်တို့သည် ဝင်ရောက်သွားကြကာ တံခါးများကို အလုပ်ပိတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုနောက် ကျောက်ဖယောင်းတိုင်များထွန်း၍ သူတို့ယူလာသည့် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကင်းမြီးကောက်က သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီး မည်သို့မျှ အဖြေမပေါ်နိုင်သဖြင့်...

'ဟေ့ ဝံပုလွေ့ကြီး မင်း စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး၊ ဝါတော့ ဘာမှလျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မတွေ့ပါဘူး၊ မင်းတို့ကြည့်လိုက်ကြပါဦး'

ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် နတ်ကုန်းကြီး၏ အမိုးဆီသို့ ခုန်တက်လာကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အောက်သို့ အိမ်မြှောင်စောက်ထိုး ချောင်းကြည့်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝံပုလွေ့နှင့်ကင်းလက်မတို့ကလည်း ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကြီးကို စစ်ဆေးကြည့်သော်လည်း မည်သို့မျှ အကြောင်းမတူသဖြင့် ဘေးသို့ လှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

'ဝှမ်း...'

ထိုနောက် သူတို့သုံးဦးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲချကာ အိပ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အမိုးပေါ်တွင်စောင့်ကြည့်နေသော အဝတီနက်ဝတ်ထားသည့်လူသည် အောက်သို့ လွှားဆင်းကာကျောက်စိမ်းအိုးကြီးကို အလျင်အမြန် ဆွဲယူကာ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် လွှားထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုလူမှာ ခြေတစ်ချောင်းကျားခေါ် စောရပင်ဖြစ်လေ၏။ ခြေတစ်ချောင်းတည်းတည်းရှိသော ခြေထောက်ဖြင့် အလျင်အမြန်ပြေးသွားခဲ့သည်မှာ မြင်းတစ်ကောင် ပြေးသည်ထက်ပင် မြန်ဆန်လှလေတော့သည်။

နံနက်ခင်းနေ့ခြည်များ လင်းလာသောအချိန်တွင် ကင်းမြီးကောက်တို့သည် နတ်ကုန်းပျက်ကြီးထဲမှ နိုးလာကြလေသည်။ သူတို့သုံးဦး၏ မျက်လုံးများသည် သူတို့လှင့်ပစ်ထားသော ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကြီး ရှိနေသည့်နေရာသို့ တစ်ပြိုင်တည်း စူးပြုရောက်သွားကြလေသည်။

'ဟာ... ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကြီး မရှိတော့ဘူး၊ ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ဘယ်ထွက်ပြေးသွားပါလိမ့်'

ကင်းမြီးကောက်က ပြောလိုက်ကာ သူတို့သုံးဦးသည် တစ်ပြိုင်တည်းထ၍ ရှာဖွေလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် လုံးဝ မတွေ့ရတော့ချေ။

ကင်းမြီးဆောက်သည် ဝံပုလွေ့ကြီးကို မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် ဝံပုလွေ့ကြီးကို ကြည့်လိုက်ကာ

‘ဟေ့ ကောင်ကြီး မင်းယူထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟာ... ဝါဘာဖြစ်လို့ ယူရမှာလဲ၊ မင်းတို့နဲ့ ဝါ အဘူဘူ အိပ်နေခဲ့တာပဲ’

‘ဟေ့ ကင်းလက်မ၊ မင်းရော...’

‘ငါလဲ မယူဘူး’

ကင်းမြီးကောက်သည် အလွန်ဒေါသဖြစ်သွားလျက် သူ၏ ဇနီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ယူရမယ်’

ထိုအချိန်မှာပင် ဝံပုလွေကြီးသည် သူ၏ဇနီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ သူ၏ သိုင်းပညာသင်ဘက် ညီအစ်ကိုဖြစ်သော ကင်းမြီးကောက်ကို သူ၏ခါးဖြင့် တိုက်ခိုက်တော့ မလိုလီဖြင့် ကင်းလက်မအား သူ၏ခါးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘အား’

‘ဝုန်း’

ထိုအချိန်မှာပင် ကင်းမြီးကောက်နှင့် ဝံပုလွေတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လျက်...

‘ဝံပုလွေကြီး၊ မင်းသူ့ကို ဘာကြောင့် သတ်လိုက်တာလဲ’

‘အေး... သူဟာ အိပ်ရာက တိတ်တဆိတ် ဆပြီး ကျောက်စိမ်းအိုးကို ယူသွားတာ တွေ့ရဏယ်၊ ဘယ်မှာဝှက်ထားတယ်လို့ ငါ မသိဘူး’

ဝံပုလွေကြီးသည် အမှန်တော့ သူ့အပေါ် ကင်းမြီးကောက်က ရန်ရှာလာတော့မည်ကို သိသဖြင့် သူက ကင်းလက်မကို သတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ သူ့လောက် ကောက်ကျစ် ယုတ်မာသော သူသည် မရှိတော့ပေ။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကင်းလက်မ၏ အလောင်းကို အပြင်သို့ ထုတ်ယူကာ မြေတူး၍ မြုပ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

ခိုင်ပုန်းမြို့၏ ဈေးတန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

အချိန်မှာ နေဝင်စပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် တောင်ဌေး တစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် ဝါးခမောက်ကြီးကို ဆောင်းထားလေသည်။

ကျောပေါ်တွင်လည်း အထုပ်တစ်ထုပ် ပါလာလေသည်။

မကြာမီ...ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများရောင်းသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ဆိုင်ရှင်သည် ထိုလူကို မြင်လိုက်သည်နှင့်....

'ဟာ....ခြေတစ်ချောင်း ကျားပါလား၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာ ရောင်းစရာတွေ ပါလာသလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဝယ်မှာပဲ'

ခြေတစ်ချောင်းကျားသည် သူ၏ ကျောပေါ်မှ အထုပ်ကြီး ကို အောက်သို့ ချလိုက်ရင်း ပစ္စည်း တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက် လေသည်။

ထိုပစ္စည်းမှာ ကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးကြီးပင်ဖြစ်သည်။

'ဟား ဟား ဟား'

ဆိုင်ရှင်သည် ရယ်မောလိုက်ကာ....

'မင်းယူလာတဲ့ ပစ္စည်းက တန်ဖိုး မရှိပါဘူးကွ၊ ဒီပစ္စည်း မျိုးတွေ ငါ့မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်'

ဆိုင်ရှင်၏ စကားကြောင့် ခြေတစ်ချောင်းကျား စောရမှာ ဒေ ပုသွားပြီး....

'ဒီကျောက်စိမ်းကြေးအိုးဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတာကွ၊ ဘာတွေ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိမှန်းတော့ မသိဘူး၊ ငါ ဝန်ပေးဦးခိုးလာတာကွ၊ မင်း ဘယ်လောက် ပေးမလဲ ပြော'

ဆိုင်ရှင်က လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

'ဘာလဲ လျှံငွေ နှစ်သောင်းလား'

မဟုတ်ဘူး နှစ်ရာပေးမယ်၊ မင်း....ယူချင်ယူ မယူချင်နေ'

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော လူတစ်ယောက် သည် အလျင်အမြန် ပြောလိုက်လေသည်။

'ဟေ့....ဘာပစ္စည်းလဲကွ'

ဆိုင်ရှင်သည် ထိုလူကိုကြည့်ကာ....

'ဒီပစ္စည်းဟာ မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး'

ထိုသို့ပြောကာ ကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးကို ဆွဲလျက် ဆိုင် အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

မကြာမီ ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာကာ ခြေတစ်ချောင်းကျား ကို လျှံငွေ နှစ်ရာ ပေးလိုက်လေသည်။

ခြေတစ်ချောင်းကျားသည် ငွေနှစ်ရာကို ရသဖြင့် အလျင် အမြန်ပင် ထွက်သွားလေတော့သည်။

'ဟား ဟား ဟား ငါ့မျက်စိကို မင်း....လိမ်လို့မရဘူး၊ မင်း ဝယ်လိုက်တာ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုး ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီပစ္စည်းက လျှံငွေ တစ်သိန်းလောက် တန်တယ်ကွ၊

မင်း အဲဒီတော့ ငါ့ကို....ပဲ့စားခ ပေးရလိမ့်မယ်၊ မပေးရင် ငါ ဆိုင်းသမားတွေကို လျှောက်ပြောလိုက်မယ်'

ထိုသူသည် ခိုင်ဖုန်းမြို့၏ အရောင်းအဝယ် ပွဲစား ဖြစ်သော
နာမည်ကြီး စူးဟန်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်သည် အလွန်ဒေါပူသွားလျက် စူးဟန်၏ ရင်ဝကို
လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။

‘ဝုန်း...’

‘အား’

ပွဲစား စူးဟန်သည် လမ်းပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားကာ ဆိုင်
ရှင်က သူ၏ ဆိုင်တံခါးကို ကျောမှီကာ တဟားဟား ရယ်ဖွဲ့
လျက် ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ဦး လွှားဝင်လာကာ...

‘ဟိတ်...တာဖြစ်တာလဲ’

ထိုလူသည် သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ကာ စူးဟန်ကို ကြည့်ရှု
မေးလိုက်သည်။

စူးဟန်သည် ရှု့မဲ့ပြီး ထလာကာ...

‘ငါက တစ်သိန်းလောက်တန်တဲ့ ဗစ္စည်းကို ခြေတစ်ချောင်း
ကျားက ဒီဆိုင်မှာရောင်းလို့ ငါ့ကို ပွဲခ ပေးရမယ် ပြောတာကို
သူက ငါ့ကို ထိုးပစ်တယ် တောက်တဲ့ရေ’

တောက်နှင့် စူးဟန်မှာ ရင်းနှီးသူများဖြစ်သည်။

တောက်တဲ့က ဆိုင်ရှင်ကိုကြည့်ကာ...

‘သူ ပြောတာ ဟုတ်သလား ကုတ်ဟင်’

‘ဒီလောက် မတန်ပါဘူးကွ’

ဆိုင်ရှင် ကုတ်ဟင်က ပြောလိုက်၏။

စူးဟန်က...

‘သိပ်တန်တယ်... ဒီပစ္စည်းဟာ ကျောက်စိမ်းကြေးတိုး တစ်

လုံးပဲ’

‘ဟေ့ ကုတ်ဟင်၊ ဟုတ်သလား’

ကုတ်ဟင်သည် တောက်တဲ့လို သိုင်းသမားလူမိုက် တစ်ဦး
အား ကြောက်ရသူ ဖြစ်သောကြောင့်...

‘ဒီလောက်တော့ တန်ဖိုး မရှိလှဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် ပွဲခ
ပေးလိုက်မယ်’

ဆိုင်ရှင်ကုတ်ဟင်သည် တောက်တဲ့ကို ကြောက်သဖြင့် ဆိုင်
ထဲဝင်၍ လျှံငွေတစ်ထုပ်ကို စူးဟန် လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

စူးဟန်က လျှံငွေကို မြှောက်၍ ချိန်ဆကာ...

‘လျှံငွေ နှစ်ရာပဲ ရှိမယ်’

ဆိုင်ရှင်က စူးဟန်ကို...

‘ကျုပ်ပေးနိုင်တာ ဒါပဲ ရှိတယ်’

ဤတွင် တောက်တဲ့က ဝင်၍...

‘လာပါကွာ၊ ဒီနေ့အတွက် ဒီလောက်ရရင် တော်ပြီပေါ့၊
တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်’

ထိုသို့ပြောကာ တောက်တဲ့နှင့် စူးဟန်တို့ ထွက်သွားကြလေ
တော့သည်။

မကြာမီ အစားအသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
လာကြလေသည်။

‘ဟေ့...ဟွာစိန်၊ အရက်နဲ့ စားစရာတွေ မြန်မြန် ချပေး
စမ်းယ်’

စူးဟန်က အလုပ်သမားတစ်ဦးကို ပြောလိုက်သည်။

ထိုအလုပ်သမားမှာ ထိုဆိုင်မှ ခေါင်းဆောင် အလုပ်သမား
ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် တေးစားပွဲမှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာလေသည်။

‘စူးဟန်တို့တော့ အမဲတစ်ကောင် မိလာပြီထင်တယ်၊ တို့လဲ့
အရက် တိုက်ပါဦး’

စားပွဲတစ်လုံးမှ ပြောလိုက်သောလူ၏စကားကြောင့် စူးဟန်
က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့လို အရောင်းအဝယ် ပွဲစား လုပ်နေ
သည့် ချစ်ကောက် ဆိုသူအား တွေ့လိုက်ရသည်။

စူးဟန်က....

‘ချစ်ကောက်၊ မင်း အလုပ်မဖြစ်ဘူးလား’

‘ဒီနေ့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ’

‘ကဲ တို့နဲ့လာပြီး သောက်လှည့်ပါ’

ထို့နောက် သူတို့သုံးဦးသည် အရက် တစ်အိုးပြီး တစ်အိုး
သောက်ရင်းက အတော်ကလေး ထွေလာပြီ ဖြစ်သည်။

‘တစ်သိန်းလောက်တန်တဲ့ ကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးကြီးကို
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်ရင်က လျှံငွေ နှစ်ရာပဲ စောရကျားကို
ပေးတယ်၊ ငါ့လဲ ပွဲခ နှစ်ရာပဲရတယ်၊ ဒါတော့ တကယ်မှတရား
တာပဲ’

စူးဟန်မှာ အရက်မူးလာသည့် အလျောက် ကျောက်စိမ်း
ကြေးအိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ပွဲစား ချစ်ကောက်အား ပြောပြလိုက်
သည်။

ထိုသို့ စူးဟန်က အရက်မူးမူးဖြင့်ပြောလိုက်သဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ
စားသောက်နေသူ အချို့မှာ အတော် စိတ်ဝင်စားသွားကြ
လေသည်။

စားသောက်နေသူများမှာ သိုင်းလောကမှ သိုင်းသမား
အထွေထွေများများ ပါကြလေသည်။

စူးဟန်တို့သည် စားသောက်ပြီးသည့်နောက် တောက်တဲ့နှင့်
အတူ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူသုံးယောက်တို့သည် သူတို့နောက်မှနေ၍
နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာကြသည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်
ကြပေ။

အချိန်မှာ အတော်ပင် ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်သည်။
နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာကြသော လူသုံးယောက်တို့
သည် ရုတ်တရက် စူးဟန်တို့အား ခုန်လွှား၍ တိုက်ထိုက်ကြလေ
သည်။

တောက်တဲမှာ သိုင်းသမား ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ်
ခုခံပြီး ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

‘ဖောင်း... ဖောင်း’

စူးဟန်မှာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားစဉ် လူသုံးယောက်တို့
သည် စူးဟန်၏အိတ်ထဲမှ ငွေထုပ်ကို ယူကာ ထွက်ပြေးသွား
ကြလေတော့သည်။

‘တုံ... တုံ... တုံ’

ဝါးလက်ခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။

ဝါးလက်ခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ပေါ်ထွက်လာသော
အခါတွင် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ရောင်း
သည့်ဆိုင်၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလွှားသည်။

ဆိုင်ရှင် ကုတ်ဟင်သည် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကြီးကို ကိုင်
ကာ ပွတ်တိုက်လျက် ရှိနေသည်။

သူ့အဖို့ ထိုရတနာပစ္စည်းသည် အရောင်းအဝယ်ပွဲစား
စူးဟန် ပြောသွားသကဲ့သို့ တစ်သိန်းကျော်ခန့် တန်မှန်း သိလေ
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရယ်မောသံကြီးတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာလျက်
ရုတ်တရက် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာသည်။

‘ဝုန်း...’

ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာသောသူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်
ရောင်အဝတ်ကို ဝတ်ထားပြီး သူ၏ခါးတွင် ဓားတစ်ချောင်း
ချိတ်၍ထားသည်။

ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ထားသောသူသည် ကုတ်ဟင်၏ လက်ထဲ
မှ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကြီးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ရယ်မောလိုက်
သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်းက ဒီကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို
အချောင်ရလိုက်တယ်ဆိုပြီး ဝယ်ထားတာကိုး၊ အဲဒီတော့ မင်း
ကို တစ်ပြားမှတော့ မပေးနိုင်ဘူး’

ထိုသို့ပြောကာ ကုတ်ဟင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ
သည်။

‘ဝုန်း...’

‘အား...’

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသော သူသည် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့
ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို ယူကာ ပြတင်းပေါက်မှ လွှားထွက်
သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်တစ်ရိပ်ကလည်း ထိုလူ၏ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

ရှေ့မှပြေးသော လူရိပ်သည် သစ်တောအုပ်တစ်အုပ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နောက်မှလိုက်သွားသော လူရိပ်သည် တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်သွားကာ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘အား....’

နောက်မှ လိုက်လာသော လူရိပ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ရှေ့မှ ပြေးသွားသောလူသည် သစ်ပင်အောက်တွင် လဲကျကာ သေလုဆဲဆဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော လူရိပ်သည် ထိုလူအား ငုံ့ကြည့်ကာ....

‘ဟာ....မိလူ သေကာနီးနေပါရောလား’

ထိုစဉ် သေကာနီးလူသည် မျက်လုံးများ လှန်ကြည့်ကာ....

‘ကျောက်....ကျောက်....ချန်....ချန်’

ထိုသို့ပြောကာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

သေဆုံးသွားသောသူသည် မည်သည့်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားဖြစ်သည်ဟု မသိရဘဲလည်း အဆင့်မြင့်သော သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သေဆုံးသွားသော သိုင်းသမား၏ ကိုယ်ထဲတွင် ‘ကျောက်စိမ်းကြေးအိုး’ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

နောက်မှ လိုက်လာသောလူသည် အလျင်အမြန်ပင် သစ်တောအုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ခိုန့်ဖုန်၊ မြို့၏မြောက်ဘက်ရှိ ဝူတန်ဂိုဏ်းခွဲဆီသို့ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဝူတန်သိုင်းသမားတစ်ဦး ရောက်လာသည်။

ထိုဝူတန်ဂိုဏ်းခွဲတွင် ဂိုဏ်းခွဲမှူးမှာ ခြင်္သေ့ကြီး ဟိုစိမ်းဆိုသည့် သိုင်းသမားကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဝင်ရောက်လာသော ဝူတန် သိုင်းသမားသည် ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီးထံသို့ အလျင်အမြန် ဝင်ရောက်ကာ သတင်းပို့လိုက်လေသည်။

‘ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီးခင်ဗျား.... ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီး ရှာဖွေခိုင်းထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို လူတစ်ယောက်လက်ထဲက ချန်စိန်ဂိုဏ်းက ရသွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ချန်စိန်ဂိုဏ်းကို အမြန်ဆုံး ဝင်ရောက်စီးမှ ဖြစ်မယ်’

အမှန်ပင် ထိုရတနာသိုက်နှင့် သိုင်းကျမ်းအညွှန်းပါသည့် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို ချန်စိန်ဂိုဏ်းမှရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

တောထဲတွင်အသတ်ခံလိုက်ရသော သိုင်းသမားမှာ ကောင်းစံဂိုဏ်းမှသိုင်းသမားဖြစ်ပြီးချန်စိန်ဂိုဏ်းသားများကထိုသစ်တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်နေစဉ် ချန်စိန်ဂိုဏ်းက သတ်ဖြတ်လိုက်ကာ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို ယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူတန်ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီးသည် ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်သည်နှင့် သူ၏တပ်သားများကို အလျင်အမြန် စုဝေးလိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက် ဂူတန်ဂိုဏ်းဝင်းထဲမှ မြင်းများကို ခုန်းစိုင်း၍ ထွက်လာကြသည်။

အချိန်မှာ မိုးပင် မလင်းသေးပေ။

ချန်စိန်ဂိုဏ်းသည် ယန်စိမြစ်ဘေးတွင် တည်ရှိနေသည်။

သိုင်းလောကထဲတွင် ချန်စိန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားများလည်း အလွန်နာမည်ကြီးလှပေသည်။

ဂူတန်သိုင်းသမားများသည် ချန်စိန်ဂိုဏ်း၏ ဝင်းတံတိုင်း မှခိုးသိသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သံတံခါးကြီးအား ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိန်သည် အတွင်းအားပါသော ခြေကန်ချက်ဖြင့် ဝုန်းခနဲ ကန်ချလိုက်သည်။

ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိန်၏ အတွင်းအားမှာ အလွန်ပင် မြင့်မားလှပေသည်။

‘ဂျိမ်း...’

တံခါးကြီးပွင့်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂူတန်သိုင်းသမားများသည် မြင်းများကို တစ်ပြိုင်တည်းစီး၍ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

ချန်စိန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားများသည် လွှားထွက်လာကြကာ ဂူတန်သိုင်းသမားများကို အော်ဟစ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဂူတန်ဂိုဏ်းခွဲမှူး ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိန်သည် သူ၏ သံစူးချွန်များ တပ်ထားသည့် သံကြိုးခွေလက်နက်ကြီးကို လေထဲတွင် လှည့်ပတ်လိုက်သည်။

‘ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး’

သံကြိုးခွေကြီးသည် ချန်စိန်သိုင်းသမားများပေါ်သို့ ထိုးဆင်းကျသွားကာ ချန်စိန်သိုင်းသမားများလည်း အတုံးအရုံးလဲကျသွားကြလေသည်။

‘ချမ်း...ချမ်း’

‘ချမ်း...ချမ်း’

ဓားသံ၊ လှံသံများသည် ချန်စိန်ဂိုဏ်းဝင်းအတွင်းတွင်ဆူညံလျက် ရှိနေတော့သည်။

'ယား'

'ယား'

ချန်စိန် သိုင်းသမားများသည် အော်ဟစ်ကာ ဝူဘန် သိုင်းသမားများကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေသည်။

သို့သော် ဝူဘန်သိုင်းသမားများ၏ လက်ချက်ကြောင့် ချန်စိန်သိုင်းသမားများ အတိုးအရုံး ကျဆုံးလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ချန်စိန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ၏ကိုယ်ရံတော်များနှင့် ထွက်လာကာ ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိန်ကို အော်ဟစ်၍ မေးလိုက်သည်။

'မင်းက ငါ့ဂိုဏ်းထဲကို ဝင်ပြီး ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်တာလဲ'

ချန်စိန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားကာ သူ၏လက်တွင် ဓားတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားလေသည်။

'ဟား ဟား ဟား၊ ငါ့အပည့်တစ်ဦး ရလာတဲ့ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို မင်းတို့ဂိုဏ်းသားတွေက သတ်ယူသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ပြန်ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ဆက်တိုက်မှာပဲ'

ချန်စိန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ၏ခေါင်းကို ခါလိုက်ကာ...
'မင်းတို့အထင်မှားနေပြီ၊ ငါ့ဂိုဏ်းသားတွေဟာ ဒီကျောက်စိမ်းကြေးအိုးရလာရင် ငါ့ဆီလာအပ်မှာပေါ့'

ချန်စိန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချန်စိန်သည် ပြောင်ပြောင်ပင် မုသားသို့ ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ခြင်္သေ့ကြီး ဟိုစိမ်းက...

'ဟေ့ ချန်စိန်...မင်း သက်သက်လိမ်တာပဲ၊ အမြန်ဆုံး ဒီကြေးအိုးကို ထုတ်ပေးပါ'

'မင်းတို့ကို ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးပေးဖို့ ငါ့မှာမရှိဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် မင်းသေပေတော့'

ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိမ်းသည် ချန်စိန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချန်စိန်ကို လွှား၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း'

'ထန်း...ထန်း ထန်း'

ထိုအချိန်မှာပင် နှစ်ဘက်တိုက်ပွဲများသည် ပြင်းထန်လျက် ရှိနေလေသည်။

ယင်းအခိုက်...

ချန်စိန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးချန်စိန်၏ နောက်ကျောသို့ လျှိုဝှက်သော လက်နက်ပုန်းများက ဝင်ရောက်လာလေသည်။

'ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်...ဝို'

ချန်စိန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် လက်နက်နက်ပုန်းများကို အလျင် အမြန်လှည့်၍ သူ၏ဓားဖြင့် ယမ်းထုတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

'ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း'

ထိုအချိန်မှာပင်....

ချန်စိန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချန်စိန်အပေါ်သို့ ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိမ်း

၏ သံခွေလက်နက်ကြီးသည် ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးချန်စိန်မှာ လေထဲတွင် ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်လိုက်

တာ ရှောင်လိုက်သော်လည်း သံခွေလက်နက်ကြီးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်

ကြီး ချန်စိန်အပေါ်သို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

'ဝုန်း...ဝုန်း'

'ဇား'

ချန်စိန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ကျ

ကာ အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ချန်စိန်ဂိုဏ်းမှဂိုဏ်းသားတစ်ဦးသည် ချန်

စိန်ဂိုဏ်းကြီး၏ စံအိမ်နောက်ဖေးမှနေ၍ ချန်စိန်ဂိုဏ်းကြီးမှ

ရထားသော ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကြီးကိုယူကာ ပြေးထွက်

သွားသည်ကို မည်သူမျှမသိလိုက်ကြပေ။

အခန်း (၄)

နဂါးတောင် သိုင်းဆရာကြီး၏ နောက်ဆုံးတပည့်တစ်ဦး ဖြစ်သော ဒေါင်းစိမ်းသည် ထိုအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီး၍ မကြာမီ ခိုင်ဖိုန်းမြို့ဆီသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူတည်းခိုနေသော တည်းခိုခန်းမှနေ၍ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းများကို တိတိ တဆိတ် စုံစမ်း၍နေခဲ့လေသည်။

ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးတွင်မက နဂါးတောင်တိုးတိုးက စေ လွတ်ခဲ့သည့် တပည့်ငါးဦးဖြစ်သော ကင်းမြီးကောက်၊ ဝံပုလွေ ကြီး၊ ကင်းလက်မ၊ မြေတောက်၊ မိချောင်းတို့၏ သတင်းများ ကိုလည်း လျှို့ဝှက်စုံစမ်း၍နေခဲ့လေသည်။

နဂါးတောင်ဘိုးဘိုး၏ အမှတ်တစ်တပည့်ဖြစ်သော ကင်း
မြီးကောက်မှာ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းထူထောင်လျက် ချမ်း
သာ ကြွယ်ဝနေသည်ကို သိုင်းသမားများမှအစ်ဆင့် ကြားလိုက်
ရလေသည်။

သူ၏ဂိုဏ်းမှာ ကျန်စီမြစ်တစ်ခွင်တွင် မြောက်ပိုင်းနဂါးဟူ
သော သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းပင်ဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေကြီးမှာ သိုင်းလောကထဲတွင် ပျောက်လိုက် ပေါ်
လိုက်ဖြင့် ယစ်ကိုယ်တည်းလှည့်လည်သွားလာနေကာ အမှတ်
သုံး သိုင်းသမားဖြစ်သော ကင်းလက်မကိုမူ လုံးဝ သတင်း
မကြားရပေ။

မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းမှာလည်း မည်သည့်နေရာတွင်
ရောက်နေသည်ကို လုံးဝမသိရချေ။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ထိုသတင်းများကိုစုံစမ်းကာ ပန်းကမ္ဘာ
သိုင်းဂိုဏ်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပန်းကမ္ဘာသိုင်းဂိုဏ်းမှာ ခိုင်ဖုန်းမြို့၏ဘောင်ဘက်တွင် တည်
ရှိကာ ခြံဝန်းကြီးက အလွန်ပင်ကျယ်ပြန့်လှပေသည်။

ပန်းကမ္ဘာသိုင်းဂိုဏ်းကြီး၏ ခြံဝင်းတံတိုင်းကြီးမှာ အလွန်
ပင် မြင့်မားလှပေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ဝင်းတံတိုင်းကြီးကိုလွှား၍ ဝင်ရောက်ခဲ့
ကာ လမ်းပေါ်သို့ခုန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

မည်သည့်အစောင့်ဟူ၍မျှ မတွေ့ရချေ။

သူသည် အတွင်းသို့ကူး ကောက်သောလမ်းကလေးအတိုင်း
ခြံဝင်းအတွင်းလာခဲ့သည်။

ပန်းကမ္ဘာသိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စံအိမ်သို့မရောက်မီ သစ်တော၊
ဝါးတောများရှိနေသည့် တောင်ခြေခရီးကို ဖြတ်သန်းနေရ
သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

သူသည် အတန်ကြာဖြတ်သွား၍နေစဉ် သစ်ပင်တစ်ပင်မှ
လေတိုးသံကဲ့သို့ အသံတစ်သံမြည်ကာ လူတစ်ယောက်ခုန်ဆင်း
လာသည်။

ထိုသူ၏မျက်နှာမှာ မသွေးမရှိသကဲ့ဖြူရောင်၍နေသည်။

ခြေထောက်များကိုခွေး၍ လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်
ကာ ရုတ်တရက် အပေါ်သို့ကူးတင်လိုက်ပြီး လက်ချောင်း
များကို မြေဟောက်အမောက်ထောင်သကဲ့သို့ပြုလုပ်ကာ ဟား
ဟားဟားဟု ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ကောင်လေး တယ်သွားလေ့လဲ၊ မင်းဟာ ငါ့လက်ထဲ
က လွတ်မယ်ထင်သလား၊ မင်းတို့ကောင်တွေကို စောင့်ပြီးဖမ်း
စားနေတဲ့ မြေပွေးကြီးယွန်ဟုန်ဆိုတာ ငါ့ပါ၊ ခွေးမသားလေး
သေပေတော့’

ယွန်ဟုန်သည် ထိုသို့ပြောကာ ဒေါင်းစိမ်းဆီသို့ ကျွမ်းတစ်
ပတ် ပစ်၍ ရောက်လာသည်။

ထို့နောက် သူ၏လက်ချောင်းများဖြင့် ဖမ်းယူကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

‘ဟား’

ဒေါင်းစိမ်းသည် လေထဲမှာပင် ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်လိုက်ပြီး ယွန်ဟုန်၏တိုက်ကွက်ကို ရှောင်လိုက်သည်။

ယွန်ဟုန်သည် နောက်ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်လိုက်ကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်းရဲ့သိုင်းပညာဟာ မဆိုးပါလား’

ထိုသို့ပြောကာ အော်ဟစ်လိုက်ပြန်လေသည်။

‘လာပြီဟေ့...ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်စမ်း’

ယွန်ဟုန်သည် လေထဲတွင်ကျွမ်းပစ်ကာ ဒေါင်းစိမ်းကိုဖမ်းယူ ကုတ်ဆွဲလိုက်ပြန်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် မြေပေါ်မှာပင်ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်၍ရှောင်လိုက်သဖြင့် လွတ်သွားပြန်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်းကတော်တော်အရှောင်ကောင်စားပဲကွ၊ မင်းဘယ်ပြေးမလဲ လာပြီဟေ့’

ယွန်ဟုန်သည် ငှက်ကြီးဝန်ပိုတောင်ပံဖြန့်သကဲ့သို့ ခုန်လွှား၍ ဒေါင်းစိမ်းကို ကုတ်ဆွဲလိုက်ပြန်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းမှာ ရှောင်မည်ဆိုကရှောင်နိုင်သော်လည်း တစ်ပတ်ပင် အမိခံလိုက်သည်။

ယွန်ဟုန်သည် ဒေါင်းစိမ်း၏လည်ကုပ်ကိုဖမ်းဆွဲမိကာ လေထဲသို့ မြောက်ကာ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် လေထဲမှာပင် ချာချာလည်လျက်ရှိနေသည်။

ထို့နောက် ယွန်ဟုန်သည် ဒေါင်းစိမ်းအား မြေပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် လေထဲတွင်ကျွမ်းပစ်၍ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားတော့သည်။

သူသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်တွင် တင်ပုလွဲထိုင်၍ ယွန်ဟုန်ကိုကြည့်ပြီး တဟားဟားရယ်လိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျားဖမ်းချင်တိုင်းဖမ်းလို့ ရမယ်ထင်သလား၊ ကျုပ်က အလည်လာတဲ့လူပါ၊ ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသမီးကဖိတ်ထားတဲ့အတွက် အလည်လာတာဖြစ်တယ်မိတ်ဆွေကြီး’

ယွန်ဟုန်သည် ဒေါင်းစိမ်းကိုကြည့်လျှောက် မျက်လုံးပြူးလျက်ရှိနေလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းမှာ သူ၏အိတ်ထဲမှ မန်တိုခေါ် ဂျုံပေါက်စီးတစ်ခုကိုယူ၍ စားနေပြီး...

‘မိတ်ဆွေကြီး ကျွန်တော်နဲ့ကစားလိုက်ရတာ တော်တော်မောသွားပြီလား’

'ယိတ်ကောင်လေး မြန်မြန်ဆင်းခဲ့စမ်း။ မင်းကို ပညာပေးရဦးမယ်'

ယွန်ဟန်က ထိုသို့ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ လွှား၍ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ယွန်ဟန်ကို အရိုအသေပေးလိုက်ကာ....

'ကျွန်တော်က ခရီးသည်ပါ။ အလွန်နာမည်ကြီးလှတဲ့ ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းကြီးကို မဆောက်ဖူးလို့ အသည်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ'

'မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ'

'ကျွန်တော်က သိမ်းငှက်တောင်ပေါ်က လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးငါးယောက် ဘောင်ပေါ်ကဆင်းသွားလို့ လိုက်ရှာနေတာပါ'

'မင်းအစ်ကိုကြီးငါးယောက်က ဘယ်သူတွေလဲကွ'

'ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးငါးယောက်က ကင်းမြို့ဒကာက၊ ဝံပုလွေကြီး၊ ကင်းလက်မ၊ မိကျောင်းကြီး၊ မြေဟောက်ကြီးတို့ ဖြစ်ပါတယ်'

'ဟား... ဟား... ဟား... စခြားလူတွေ ငါ့မသိဘူး။ မိကျောင်းဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ ငါ့သိတယ်'

'ဒါဖြင့် ဘယ်မှာနေတာလဲ'

'သူက သင်္ချိုင်းရောက်သွားပြီ'

'ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲဗျ'

'ဒီလိုလေကွာ သူတို့က အခြားလူသိုးသိုင်းသမားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ တောင်ပြာတန်းမှာ ကုန်သည်တွေကို တိုက်ခိုက် လုယက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့နယ်လှည့်တပ်ဖွဲ့နဲ့ တွေ့ပြီး အတိုက်ခံရလို့ သေသွားတယ်လို့ငါ့သိရတယ်။ အခုတော့ သင်္ချိုင်းမှာအိပ်ပျော်နေပြီပေါ့ကွာ'

'မြေဟောက်ဆိုတဲ့ သိုင်းသမားအကြောင်းရော ဘာများကြားသေးလဲ'

'အေး... မြေဟောက်က ကြားရတာက သူဟာ ခိုင်ဖုန်းမြို့ရဲ့ မြို့စားကြီးတင်ထဲမှာ သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဟုတ်မဟုတ် မပြောဘတ်ဘူး'

'ဆရာကြီးက သူတို့ကိုရောမြင်ဖူးလို့သား'

'အေး...တင်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တော့ မြင်ဖူးလိုက်တယ်ကွ' သူတို့နှစ်ဦးသည် ပြောရင်း ပန်းကမ္ဘာသိုင်းဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နေထိုင်သော စံအိမ်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စံအိမ်ကြီးမှာ ဝါးစိမ်းတောများရှိနေသည့် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိနေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်....

'ချိန်း...ချိန်း...'

အချက်ပေးသံ နှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ
ဒီနေ့ မြို့စားကြီး တို့စံအိမ်ကြီးကို လာလိမ့်မယ်ကွ၊ မြန်မြန်
သွားကြရအောင်'

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဝါးစိမ်းတောကို ဖြတ်၍ စံအိမ်ကြီးဆီသို့
လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများသည် ပေါ်ထွက်လာလျက်
မြို့စားကြီးနှင့် တပ်သားများ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

ယွန်ဟုန်က....

'ဟေ့ ကောင်လေး တို့ တစ်နေရာမှာ ပုန်းပြီး ကြည့်နေရ
အောင်'

ထိုသို့ပြောကာ ယွန်ဟုန်က တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ တက်
သွားလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းကလည်း သူ့ နောက်မှ ခုန်တက်ကာ လိုက်သွား
လေသည်။

ထိုတောင်ကုန်းထိပ်တွင် တောင်ကုန်းကြီးတစ်ခု ရှိနေကာ
လူတစ်ယောက် ပုန်းနိုင်သော တွင်းတစ်တွင်းလည်း တွေ့ရလေ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း....

'ဟေ့...ဘယ်သူလဲ'

မေးသံတစ်ခုသည် တွင်းထဲမှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။
ထိုအသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် တွင်းပေါ်သို့ ခုန်
တက်လာလေသည်။

ထိုလူသည် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းမှ အစောင့်သိုင်းသမားတစ်ဦး
ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအစောင့်သည် ယွန်ဟုန်အား အရှိအသေ ပေးလိုက်
ကာ....

'ဆရာကြီး ဘာကိစ္စ အထူးရှိလို့လဲ'

'မရှိပါဘူးကွ၊ မြို့စားကြီးလာလို့ ဒီကနေပြီး စောင့်ကြည့်
မလို့ပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့'

ထိုသို့ပြောကာ ထိုအစောင့်သည် တွင်းထဲသို့ ပြန်လည် ခုန်
ဆင်းသွားကာ သူ၏ တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

ယွန်ဟုန်နှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှာပင်
ထိုင်လိုက်ကြသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား ဒီတွင်းကြီးထဲက အစောင့်ဟာ
အပြင်ကို ကြည့်နိုင်တဲ့ မှန်ဘီလူးတစ်ခု ရှိတယ်ကွ၊ အထဲမှာသဲ

အခန်းကြီးတစ်ခုရှိ ဘယ်သူက ဒီမှန်ဘီလူးကြီးနဲ့ အပြင်ကို အပြစ်
တန်း ချောင်းကြည့်နေတာ မင်းသိရဲ့လား

‘မသိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ခြံထဲကို ဒီတစ်ခါပဲ ရောက်ဖူး
တယ်၊ ကျွန်တော်က တောသားပါ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... မင်းက အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောတော့၊ တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချာတိတ်ပဲ’

ထိုအချိန်တွင် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် သမီး ဖေ့ချင်
တို့သည် မြို့စားကြီးအား ကြိုဆိုလျက် ရှိနေကြလေသည်။

‘မိမြို့စားကြီးက တို့သခင်ကြီးရဲ့ သမီးကို လာပိုးနေတဲ့ နား
ဘူးကြီးကွ’

ယွန်ဟုန်၏ စကားကြောင့် ဒေါင်းစိမ်းမှာ ဒေါင်းတညိတ်
ညိတ်ဖြင့် တပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားရသည်။

‘မင်းတွေလား တို့သခင်ကြီးရဲ့ သမီးဟာ ဘယ်လောက်
ချောသလဲ’

‘ချောပါတယ်ဗျာ၊ သူဟာ နတ်သမီးလေးလို့တောင် ကျွန်
တော် စိတ်ထဲမှာ ထင်ရတယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... မင်းလဲ တို့သခင်မလေးကို ကြိုက်
သွားပြီနဲ့ တူတယ်’

‘ဒါပေါ့ဗျာ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးဆိုတာ လူတို့
ချစ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းပြောလိုက်တာ ပေါ့ပဲ၊ နေထဲ
ခိုင်ပုန်းမြို့ ဈေးထဲက လုံမကြီးဆိုရင် အရပ်ကလဲ မြင့်မြင့်၊ သူ့
ကိုယ်ကြီးကလဲ ၀၀၊ မျက်နှာကလဲ ပြူပြူ၊ သူ့ဖင်ကြီးက သိပ်
ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါက သူ့မျက်လုံးလေး လှတာ
ကြည့်ပြီး သဘောကျနေရတာပဲ၊ ဒါတောင် အခုထိ အဆင်မပြေ
သေးဘူးကွ၊ ဟား ဟား ဟား’

‘ခင်ဗျားရဲ့ သခင်မလေး လှတာဟာ မျက်နှာလေးကလဲလှ၊
ရင်ကလေးကလဲ မောက်မောက်နဲ့ ခါးကလေးကလဲ သိမ်သိမ်၊
ဝမ်းဗိုက်ကလေးကလဲ ရှုပ်ရှုပ်၊ ပေါင်တံလေးကလဲ ရှုပ်ရှုပ်၊
သွားကလေးတွေကလဲ ဖြူဖြူ၊ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ကြည့်လိုက်
တိုင်း ယဉ်လဲယဉ်၊ လှလဲလှပါပေါ့ဗျာ’

ထိုစဉ် ယွန်ဟုန်က တဟား ဟား ဟား ရယ်မောလိုက်
ရင်း...

‘မင်းက တို့သခင်မလေးကို ချီးကျူးလိုက်တာ စာသံပေသံ
ကဗျာဆန်လှချည်လား’

‘ကျွန်တော်က စားရေးဆရာ ပေါက်စတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ကြားဖူးနားဝ ငှိလို့ ပြောလိုက်တာပါ’

ထိုအချိန်မှစ၍ မြို့စားကြီးအား ဝံအိမ်ကြီး၏ ရှေ့ပန်းခြံ
ထဲတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ညွှန်ဆိုလျက် ရှိနေလေသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ မြို့စားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း အခုထိ ဘယ်မိန်းမမှ လက်ထပ်ရသေးပါဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှဲ့ သမီးကိုတော့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ချင်ပါတယ်၊ လက်ထပ်ခွင့် ပြုနိုင်ပါ့မလား’

မြို့စားကြီးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မေးလိုက်လေသည်။

‘မြို့စားကြီး ကျုပ်ရှဲ့သမီး သဘောတူရင်တော့ ခင်ဗျာ၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းက လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ရှာဖွေပေးနိုင်ရင်တော့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်နဲ့တော့ သိုင်းပညာ ယှဉ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီသိုင်းပညာကို ယှဉ်ပြိုင်ရမယ့် နေရာမှာ မြို့စား ကြီး ရှုံးသွားရင်တော့ နောက်ထပ် အခွင့်အလမ်း မရှိတော့ဘူး’

ဤတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သမီးဖြစ်သော ဖေ့ချင်က ဝင်ရောက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဖေဖေ မြို့စားကြီးနဲ့ သမီး သိုင်းပညာပြိုင်ချင်ပါတယ်၊ သမီးကို ခွင့်ပြုပါ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ မြို့စားကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘မြို့စားကြီး ကျုပ်သမီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ သဘောတူရဲ့လား’

‘ကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပါ၊ ယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါတယ်’

ဤတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စည်းကမ်းတစ်ခု သတ်မှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

‘သိုင်းကွက် သုံးဆယ်ထိ ယှဉ်နိုင်တယ်၊ ထူးစံအတိုင်း ဓားလွတ်သွားသူဟာ အရှုံးပဲ၊ ဓားမလွတ်ရင်လဲ အင်္ကျီဖျားကို တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရမယ်ဆိုရင်လဲ ရှုံးသွားနိုင်တယ်၊ စည်းဝိုင်းထဲက အပြင်ရောက်သွားရင်လဲ အရှုံးပဲ၊ အားလုံး သဘောတူရဲ့လား’

‘တူပါတယ်’

နှစ်ဦးစလုံးက ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပေငါးဆယ်ခန့် စက်ဝိုင်းကို ပန်းခြံထဲတွင် ဝိုင်းလိုက်စေကာ သိုင်းပြိုင်ပွဲစရန်အတွက် ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီးသည် သူ၏ရွှေဝါရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ချွတ်လိုက်ကာ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားတစ်ဦးကို ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် သူ၏ဓားကိုဆွဲ၍ စည်းဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသမီးကလည်း ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဖျားကို လဲလျက် ဓားကိုချိတ်ကာ စည်းဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အရှိအသေပေးလိုက်ကြကာ အချင်းချင်းလည်း အရှိအသေ ပြုလိုက်ကြလေသည်။

'မြို့စားကြီးက ကြီးတဲ့လူဖြစ်တဲ့အတွက် စပြီးတိုက်ပါ'
ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် မြို့စားကြီးသည် ဘေးကို ရှမ်းခနဲဆွဲ
ထုတ်လိုက်ကာ....

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ...ကျုပ်နှမလေးကိုတော့ ညာညာတာတာ
ယှဉ်ပြိုင်ရမှာပေါ့လေ'

ထိုစကားကြောင့် ဖေ့ချင်မှာ မျက်နှာလေး နီမြန်းသွား
လျက်....

'တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ယှဉ်ပြိုင်ရာမှာ ညာရောမလိုပါဘူး၊ မိမိ
ပညာရှိသလောက် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် လက်ကိုမြှောက်၍ အချက်ပေးလိုက်
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မြို့စားကြီးသည် လေထဲတွင် လွှားကား
ဖေ့ချင်ကိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

'ချမ်း'

'ချမ်း ချမ်း ချမ်း'

ဖေ့ချင်သည် သူမ၏ခားဖြင့် ဆီးခံလိုက်ကာ ပြန်လည်၍
တရစပ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပန်းကမ္ဘာမှ သိုင်းသူ သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် လာ
ရောက်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေကြလေသည်။

ထိုနောက်...

နှစ်ဦးစလုံးတို့သည် လေထဲသို့ ထိုးတက်သွားကြကာ လေ
ထဲမှာပင် လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သိုင်းကွက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်လာ
သည်အထိ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသာစီးမရကြပေ။

နောက်ဆုံးသိုင်းကွက်ပေါင်း သုံးဆယ်အထိ ရောက်လာ
သောအချိန်တွင် ဖေ့ချင်၏ခားရောင်က မြို့စားကြီး၏အပေါ်
သို့ ဝဲကျလျက်ရှိနေလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးမှာ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်
ရသည်။

သူ့ဆုတ်လိုက်ရသောနေရာမှာ စည်းဝိုင်းကြီး၏ အပြင်သို့
ရောက်သွားသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏စည်းကမ်းအတိုင်း သူရှုံး
သွားလေသည်။

မြို့စားကြီးသည် တဟားဟားရယ်မောလိုက်ကာ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးကို အရိုအသေပေး၍....

'ကျွန်တော် ရှုံးသွားပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ'

'မြို့စားကြီး ကြီးစားလိုက်ပါဦး၊ ခြောက်လပြည့်တဲ့အချိန်
မှာ လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါသေးတယ်'

ထိုအချိန်တွင် မြို့စားကြီး၏ခါးသည် အဝတ် စသည်
အပိုင်းပိုင်းဖြစ်လျက် ရှိနေသဖြင့် မြို့စားကြီးမှာ မျက်လုံးပြူး
သွားရလေသည်။

ထိုနောက် ရှက်ရှက်ဖြင့် ကမန်းကတမ်းနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ပန်းကမ္ဘာ သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သမီးအား ဒူးထောက်၍ အရိုအသေပေးကာ တစ်ပြိုင်တည်း ချီးကျူးလိုက်ကြလေသည်။

‘သခင်မလေး သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ’

‘သခင်မလေး သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ’

အော်သံများသည် ဆူညံ၍ သွားလေတော့သည်။

ယွန်ဟုန်သည် ဒေါင်းစိမ်းကိုလက်ကဆွဲ၍ တောင်ကုန်းထိပ်မှ ခုန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ယွန်ဟုန်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသမီးကို အရိုအသေပြုရင်း...

‘သခင်မကလေး သူ့ကိုသိပါသလား’

‘အော်...ကျွန်မ ဆိုင်ထဲမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ နဲ့ အလည်လာတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး’

ဖေ့ချင်သည် သူ၏ဖခင်ကြီးနှင့် ဒေါင်းစိမ်းအား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ဖေဖေ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူ့ကို စားသောက်ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေက မောင်းထုတ်နေလို့ သမီးကပဲ သူ့စားသမျှကို သမီးက ကျခံလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ သူဟာ လာလည်တာဖြစ်ပါတယ်’

ဒေါင်းစိမ်းသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား အရိုအသေပြုလိုက်ရင်း....

‘မမလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့အဝတ်တွေဟာ အလွန်စုတ်ပြတ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်သမားတွေက ကျွန်တော်ကို ဆိုင်အပြင်ကို မောင်းထုတ်တာဖြစ်ပါတယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

‘လူကလေးရဲ့အမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

‘ဒေါင်းစိမ်းခေါ် ကျင်းပုဖြစ်ပါတယ်’

‘မင်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘ကျွန်တော်က အရှေ့ဘက်ရပ်ကွက်မှာနေပါတယ်။ တစ်ချိန်အတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူဌေးကြီးဝေါင်စိရွှေရဲ့ ကျေးကျွန်’

တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လွန်းအားကြီးတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး သိမ်းငှက်စတင်က သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးနဲ့တွေ့ပြီး သူကကယ်တင်လို့ ဘောင်ပေါ်မှာ သိုင်းပညာတွေ သင်ကြားခဲ့ရပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် ဆရာ ဘိုးဘိုးက အိမ်နဲ့ထဲအထိုင်း မျက်နှာမမြင်ဖူးတဲ့ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုငါးယောက်ကို ရှေးဖို့ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

‘မင်းရဲ့သိုင်းပညာဟာ ဘယ်လောက်အထိ အဆင့်မြင့်သလဲဆိုတာကို ငါ့ရဲ့တပည့်တစ်ဦးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ရမယ်။ မင်းဟာ တို့ ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းမှာ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးလား’

‘ကျွန်တော် ယာယီခဏာ လုပ်ချင်ပါတယ်’
‘ဒါဖြင့် ငါ့တပည့်တစ်ဦးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး စမ်းကြည့်ရမယ်’
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပန်းကမ္ဘာသိုင်းသမားများထဲမှ အဆင့်သုံး သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သော ဝူးစံကို ခေါ်ယူလိုက်သည်။ ဝူးစံသည် လွှားထွက်လာလျက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား အရိအသေပေးလိုက်လေသည်။

‘ကဲ...မင်းတို့နှစ်ယောက် စက်ဝိုင်းထဲဝင်ပြီး သိုင်းယှဉ်ကြရမယ်’

ထိုသို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ဝန်ဆောင်အိတ်ကိုချကာ စက်ဝိုင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းနှင့်ဝူးစံတို့သည် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ကြကာ အချင်းချင်းအရိအသေ ပြုလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အရိအသေပေးကြလေသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ယှဉ်ပြိုင်ရန် အိမ်နဲ့ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝူးစံသည် လေထဲမှပင်လွှားကား ဒေါင်းစိမ်းကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ချမ်း’
‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ခားဖြင့် ဆီးခံကာ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်၍ ခားကို ဝူးစံ၏ရင်ညှန်ဆီသို့ သူ၏ခားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ဝူးစံသည် နောက်သို့ကော့၍ ရှောင်လိုက်ကာ သူ၏ခားဖြင့် ဒေါင်းစိမ်း၏ခားကို ပက်ထုတ်လိုက်သည်။ သိုင်း

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝူးစံသည် လေထဲသို့ လှ ဒေါင်းစိမ်းအား ဒန်းလွှဲပန်းကြဲအကွက် ခုတ်ချလေသည်။ ဝားကြီးမှ

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ခားဖြင့်ဆီးခံလိုက်သဖြင့် နှစ်ဦး ခားများဖိကပ်နေပြီး တုန်ခါလျက် ရှိနေကြလေသည်။ ဆီသို့

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ အပူလှိုင်းအတွင်းအားကြီးကို လက်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ခားဆီသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်း၏ အတွင်းအား အပူလှိုင်းကြီးသည် ဝှူးစံ၏ ဓားပေါ်သို့ ရောက်သွားကာ ကိုယ်ထဲသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက် သွားလေသည်။

ဝှူးစံမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလျက် သူ၏လက်မှ ဓား သည် မီးခဲကြီးကို ကိုင်ထားလျက် ရှိနေသကဲ့သို့ ခံစားလာရ သဖြင့် အောက်သို့ လွတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နောက်ကျွမ်းပစ်၍ ဆုတ်ကိုင်လိုက်ပြီး ရင်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသော အပူလှိုင်းကြီးကို သူ၏ အတွင်း အားဖြင့် ထိုင်ကာ တွန်းထုတ်နေရသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘မင်းရဲ့ အတွင်းအားနဲ့ သိုင်းပညာဟာ အတော် အဆင့်မြင့် လား၊ ဒီတော့ ငါတို့ရဲ့ အမှတ်တစ် ကိုယ်ရံတော် ဓားသ သို့မဟုတ် ချောင်ကျွေ့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ရမယ်’ ဝှူးစံသည် ပေးလိုက်

သမားချောင်ကျွေ့သည် ခုန်ထွက်လာလေသည်။

ချောင်ကျွေ့သည် ဟိုမေဂိုဏ်းမှ ဝင်ရောက်လာသော သိုင်း ဓားဖြစ်သည်။

သူသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားဖြစ်ကာ အတွင်းအားလည်း မြင့်မားလျက် ရှိသူဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူတို့နှစ်ဦးသည် လေထဲမှာပင် လွှား၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ သည်။

‘ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း...’

‘ထန်း...ထန်း...ထန်း...’

သူတို့နှစ်ဦးသည် လေထဲတွင် လွှား၍ တိုက်ခိုက်ပြီး၊ နောက် မြေပေါ်သို့ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်၍ ဆင်းလာကြသည်။

ထို နောက် ချောင်ကျွေ့ကပင် လွှား၍ မယ်တော်ကြီး ပန်း ခင်းသိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းက ဘုန်းကြီးယပ်ကာ သိုင်းကွက်ဖြင့် သူ၏ ဓားကို ဆီးခံလိုက်ပြီး၊ နဂါးတိမ်ညွန့်စား သိုင်းကွက်ဖြင့် ချောင်ကျွေ့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်နေကြကာ သိုင်း ကွက်နှစ်ဆယ်အထိ ရောက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ အတွင်းအားကြီးမှ အအေးလှိုင်းကြီးကို လည်ပတ်စေလိုက်ပြီး လက်ဆီမှ ဓားဆီသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် ချောင်ကျွေ့က သူ၏ အတွင်းအားကြီးကို ဓားဆီသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်း၏ အအေးလှိုင်းကြီးသည် ချောင်ကွေ့၏ ချောင်းဆီသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ဓားနှစ်လက်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေကာ အခိုးများ ပျံ့လျက် ရှိနေကြလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်း၏ အတွင်းအား အအေးလှိုင်းကြီးသည် ချောင်ကွေ့၏အတွင်းအားများကို ထိုးပေါက်ကာ ချောင်ကွေ့၏ကိုယ်ထဲသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ချောင်ကွေ့၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေခဲတောင်ထဲသို့ ရောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ပန်းကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာလည်း အအေးလှိုင်းကြီး ရိုက်ခတ်သွားသဖြင့် တစ်မိမိမိ တသိမိသိမိ အေး၍ သွားကြလေတော့သည်။

ချောင်ကွေ့က သူ၏ ဓားဖြင့် တုန်ထုတ်ကာ....

‘ဟာ... ဖိုမု သိုင်းသမားပါလား’

သူသည် ထိုသို့ပြောကာ သူ၏ အတွင်းအားများဖြင့် အအေးလှိုင်းကြီးကို တတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်နေရလေသည်။

ချောင်ကွေ့၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်များတွင် အငွေ့များ ပျံ့နှင်းပွင့်များကဲ့သို့ ရေခဲခဲလေးများကို ထွေလိုက်ရလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ ဓားကို ဓားအိမ်သို့ စွပ်ခနဲ ပြန်သည် ၍ သွင်းလိုက်ကာ ချောင်ကွေ့ကို အရိုအသေ ပေးလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားမှာ အအေးလှိုင်းကြီး မိသွားပါပြီ၊ ဒါထက်ဆက်ပြီး ဖြိုင်ခဲလို့ရှိရင် ခင်ဗျား သေသွားလိမ့်မယ်’

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား ဒေါင်းစိမ်း ကျုပ်ရှဲ့ ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းထဲမှာ ပျော်သလောက် နေနိုင်ပါတယ်၊ အထူးသိုင်းသမား တစ်ဦးအနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုထားပါမယ်၊ ကျေနပ်ရှဲ့လား’

‘ကျေနပ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်မှာ သွားစရာလေး ရှိတဲ့အတွက် တစ်ရက်နှစ်ရက် ခွင့်ပြုပေး ကျွန်တော် ပြန်လာပါမယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဒေါင်းညိတ်လျက်....

လူလေးမှာ သွားစရာကို ရှိနေတယ်ဆိုရင် ခွင့်ပြုရမှာပေါ့ ကျုပ် ဆယ်ရက်တိတိ ခွင့်ပြုပါတယ်’

ဖေ့ချင်က....

‘ဒေါင်းစိမ်း၊ ဖေ့ချင်တို့ ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းမှာ အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်၊ နေ့စရာမရှိဘူးဆိုရင် ဒီမှာပဲ တည်းခိုနေ’

ပေါ့၊ ကဲ...ဖေဖေ ဒေါင်းစိမ်းကို ညှော်ခဲ ကျွေးမွေးလိုက်ကြရအောင်'

ထို့နောက် ဒေါင်းစိမ်းသည် ဖေ့ချင်၏ လှပသော မျက်နှာကလေးကို ကြည့်လိုက်ကာ ဒေါင်းညိုတံ့၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ယွန်ဟန်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းအား လက်ကိုင်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကာ....

'ငါ့လူကတော့ သခင်မလေးရဲ့ အထူး အခွင့်အရေး ပေးမှုကို ရနေပြီပဲ၊ သိပ်ကံကောင်းတာပဲကွ'

ဖေ့ချင်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ....

သွားလေးက တော်တော် အရူးထနေတုန်းပဲ၊ ကဲပါ သူ့ကို သောက်ခန်းထဲ ခေါ်လာပါ'

ထို့နောက် ဒေါင်းစိမ်းသည် ယွန်ဟန်နှင့်အတူ ပန်းကမ္ဘာပန်းကြီးအတွင်းရှိ စားသောက်ခန်းဆီသို့ ရောက်လာတော့သည်။

ပန်းကမ္ဘာပန်းကြီးသည် ဒေါင်းစိမ်းအား သူ၏ သမီးနှင့်အတူ နံနက်စာ ညှော်ခဲ ကျွေးမွေးလျက် ရှိနေလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းနှင့် ဖေ့ချင်မှာ စားပွဲဘစ်လုံးထဲတွင် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လျက် ကျဆောက်နေသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည့်လိုက်၊ စားသောက်လိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်လျက် ရှိနေတော့သည်။

စားသောက်ပြီးသည့်နောက် ဖေ့ချင်နှင့် ယွန်ဟန်တို့က ပန်းကမ္ဘာ တံတိုင်းကြီး၏ မုခ်ဦးတံခါးအထိ ဒေါင်းစိမ်းကို ပို့ဆောင် နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

ပန်းကမ္ဘာပန်းကြီး၏ သမီးဖြစ်သော ဖေ့ချင်က အစောင့်တစ်ဦး၏ မြင်းကို ဆွဲယူကာ ဒေါင်းစိမ်းအား လက်ဆောင် ပေးလိုက်လေသည်။

'မောင်လေးဒေါင်းစိမ်း၊ မိမြင်းကို စီးသွားပါ၊ ခြေထောက် ရွဲသွားရတာထက်တော့ ထက်သာတာပေါ့'

ဒေါင်းစိမ်းက....

'ဝမ်းသာပါတယ် မမလေး'

ထိုသို့ပြောကာ နှုတ်ဆက်၍ မြင်းပေါ်သို့ လွှားတက်ကာ ဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိမ်းနှင့် ဝူတန် ဂိုဏ်းသားများ
သည် အလျင်အမြန်ထွက်ကာ ဝံဖြူဆိုသောချန်စိန်သိုင်းသမား
ကို အပြင်းအထန် လိုက်လံရှာဖွေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ခိုင်ဖုန်းမြို့၏ တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်တွင်
ထန် ဂိုဏ်းသားများသည် ဒေါင်းစိမ်းနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ကြလေ
သည်။

ဝူတန်ဂိုဏ်းသားများသည် ဒေါင်းစိမ်းအား အလျင်အမြန်
ငါးလိုက်ကြပြီး ဒေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဒေါင်းစိမ်းကို မေး
ဖိုက်သည်။

- 'ဝံဖြူဆိုတာ မင်းလား'
- 'ကျုပ်က ဒေါင်းစိမ်း'
- 'မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ'
- 'ကျုပ် ဘယ်သွားသွား ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စလား'

ဒေါင်းဆောင်လုပ်သူက မျက်နှာကြီး နှိမြန်းသွားကာ...
'ဟေ့...ဒီကောင် တော်တော်ဒေါင်းမာတဲ့ကောင်ပဲ။ ဒီ
ကောင်ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း'

ဝူတန်ဂိုဏ်းသားများသည် သူတို့၏ ဓားများကို တစ်မြိုင်
တည်း ဆွဲထုတ်လိုက်ကြကာ 'ဒေါင်းစိမ်းအား တိုက်ခိုက်ကြ
လဲသည်။

အခန်း (၅)

ဝူတန်ဂိုဏ်းသားများသည် ခြင်္သေ့ဟိုစိမ်း ဒေါင်းဆောင်
လျက် ချန်စိန် တစ်ဂိုဏ်းလုံးအား မေ့နှောက် ရှာဖွေသော်လည်း
ကျောက်စိမ်းနှင့် ပြုလုပ်ဆော ကြေးအိုးကြီးကို မတွေ့ရတော့
ချေ။

ဤတွင် ဂိုဏ်းသားများကို စစ်ဆေးရာ ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက
ထုတ်ဖော်ပြောလိုလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချန်စိန်ရှဲ့တူဖြစ်တဲ့ ဝံဖြူတာ ကျောက်စိမ်း
ကြေးအိုးကို ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားပါပြီ။ ဘယ်ပြေးသွားလယ်လို့
ကျွန်တော်တို့ မသိရပါဘူး'

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’
‘ထန်း ထန်း ထန်း’
‘အား...အိုး’

ဝူတန်ဂိုဏ်းသားတချို့မှာ ဒဏ်ရာများ ရသွားပြီး မြေပေါ်တွင် လဲကျကာ ညည်းညူလျက် ရှိနေကြလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ဝူတန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားများကို လေထဲမှပင် ဝဲပျံလျက် သူ၏ခေးဖြင့် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေလေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝူတန်ဂိုဏ်း ဒေါင်းဆောင်သည် သူ၏ လက်နက်ပုန်းများကို ဒေါင်းစိမ်းဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

လက်နက်ပုန်းများသည် ဒေါင်းစိမ်းဆီသို့ ပြေးဝင်သွားသော်လည်း ဒေါင်းစိမ်းက လက်နက်ပုန်းများကို ဖမ်းယူလိုက်ကာ ပြန်လည်ပစ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

လက်နက်ပုန်းများသည် ဝူတန်သိုင်းသမားများထံသို့ ပြန်လည် ဝဲထွက်သွားလေတော့သည်။

ဝူတန်သိုင်းသမားဒေါင်းဆောင်မှာ လက်နက်ပုန်းများ သူတို့ထံ ပြန်လည် ရောက်လာသောကြောင့် မျက်လုံးများ မြူ

သွားလျက် သူပစ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းများအား ခေးဖြင့် ယမ်း၍ပစ်လိုက်ရတော့၏။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဝူတန် သိုင်းသမားများလည်း သူ့နောက်သို့ ဆက်မလိုက်တော့။

သူတို့အားလုံးမှာ ဒေါင်းစိမ်း၏ သိုင်းပညာကို သဘောပေါက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

အလျင်အမြန် ဝင်ရောက်သွားကာ ဆိုင်ရှင်အား တီးတိုးပြော၍ ဆိုင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

သူသည် ဝရံတာ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ကွေ့ပတ်လာပြီး နောက်ရှိ အစောင့်များ စောင့်နေသည့် အခန်းကြီးကို ရောက်သွားသည့် ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မိန်းမ ဝေ နေသည့် ဖဲခိုင်း၊ ဂျင်ခိုင်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ဖဲခိုင်းကြီးတစ်ခိုင်းဆီသို့ သွားကာ ဘေးတွင် မတပ်ရပ် ကြည့်လိုက်၏။

ဒိုင် လုပ်သူမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဖဲကစားနေသူများအတွက် အရက်နှင့် စားစရာများ လာပို့နေသော ဆိုင်အလုပ်သမားကလေးများကို အဆက်မပြတ် တွေ့ရသည်။

ဒိုင်လုပ်သူ အမျိုးသမီးကြီးသည် တစ်ပွင့်တည်းဖြစ်၍ ထိုးသားများကို ငွေများ လျှော်လိုက်ရသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဖဲမဝေမီ ဝိုင်းထဲမှ ကစားသူတစ်ဦးက သွားသောကြောင့် ထိုလူရွယ်သည် သူ့နေရာတွင်ထိုင်ကာ အိတ်ထဲမှ ငွေထုပ်ကိုထုပ်ကာ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။

ဒိုင်လုပ်သူ အမျိုးသမီးကြီးက မေးလိုက်သည်။

အခန်း (၆)

ဒိုင်ဖုန်းမြို့၏ ဆောင်းရာသီသည် အလျင်အမြန်ပင် ရောက်လာတော့သည်။

မိုးချုပ်လာသည်နှင့် လမ်းဘေးရှိ မီးတိုင်များကို မြို့အလုပ်သမားများက ထွန်းညှိလိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကုန်သည်များ၊ ဝန်ထင်ယာဉ်ရထားများနှင့် ခရီးသွားများသည် စားသောက်ဆိုင်များ စည်ကားလှသည့် မင်းလမ်းမကြီးတွင် သွားလာမစဲ ရှိနေကြ၏။

ယင်းအချိန်တွင် ယန်စီမြစ် ကမ်းနားလမ်းမကြီးရှိ စားသောက်ဆိုင်များကလည်း စည်ကားလျက် ရှိနေလေသည်။

စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ထဲသို့ လူရွယ် တစ်ဦးသည်

'ဘယ်လောက်လဲ'

'တစ်သောင်း'

'တောင်းပြီး ဖဲခဝမယ်'

သ် မဟူရာအရောင် သစ်သား ဖဲပြားကလေးများကို ဝေလိုက်၏။ ဖဲချပ် ကလေးများမှာ လက်မ လည်း

ည် သူ၏ ဖဲကို ကြည့်လိုက်ရာ အလွန် ကျေနပ် ပြီး အောက်သို့ မှောက်ချလိုက်သည်။

ဖဲချပ်မှာ သုံးချပ်သာ ရှိသည်။

ခိုင်လုပ်သူ အမျိုးသမီးသည် သူ၏ ဖဲကို လှန်ချလိုက်သည်။

'ရှစ်'

ဝိုင်းသားများသည် သူတို့ ဖဲချပ်များကိုလှန်ချကာ ရှေ့တွင် ချထားသော ငွေထုပ်များကို ခိုင်လုပ်သူ အမျိုးသမီးကြီးထံ တွန်းပို့လိုက်၏။

တစ်ဦးတည်းကျန်သော ဖဲချပ်များကို လှန်လိုက်သည်။

'ကိုး'

ဝိုင်းသားများကအော်လိုက်ကြစဉ်မှာပင် ခိုင်လုပ်သူ အမျိုး သမီးကြီးက အေးမှ အလျော်အစား လုပ်ခနုသော လူတစ်ဦးထံ လူရွယ်ထံသို့ ငွေထုပ်တစ်ထုပ် တွန်းပို့ လိုက်သည်။

'တစ်သောင်းတိတိပဲ'

လူရွယ်သည် ငွေများကို မရေတွက်ဘဲ အထုပ်လိုက် ငွေထုပ် များ ချထားလျက် ရှိ၏။

ထိုစဉ် ကြေးလင်ပန်းနှင့် အရက်ခွက်များ၊ စားစရာများ ထည့်ယူလာသော အလုပ်သမားကလေးများက....

'အရက်....စားစရာ'

'လာဦးဟေ့'

လူရွယ်ကခေါ်ကာ အရက်ခွက်ကို ယူကာ မော့သောက် လိုက်သည်။

ထိုနောက် ဝက်အူချောင်းနှင့် စားစရာ အချို့ကိုယူကာ စားသောက်ပြီး ငွေစများကို ဆိုင်အလုပ်သမားကလေးအား နှိုက်ပေးလိုက်၏။

'ဖဲခဝမယ်'

ခိုင်လုပ်သူ အမျိုးသမီးကြီးက သစ်သားဖဲချပ်ကလေးများ ကို ရောမေ့လိုက်ပြီးနောက် တစ်ချပ်ချင်း ထပ်လိုက်၏။

လူရွယ်သည် လှုံငွေတစ်သောင်း နှစ်ထုပ်ကို ရှေ့သို့ တွန်းပို့ လိုက်ပြီး....

'နှစ်သောင်း ထိုးတယ်'

'ကြိုက်သွားပြီကွ'

ဘေးမှ လူတစ်ဦးက ပြောလိုက်၏။
ဒိုင်လုပ်သူအမျိုးသမီးသည် ဆင်စွယ်စုပ်တံ ဆေးလိပ်ကလေး
သောက်နေရာမှ ဆေးတံကို မချွတ်ဘဲ ပြုံးလိုက်၏။

'ကဲ...တယ်သူ ထပ်ထိုးကြဦးမလဲ၊ ထိုးကြနော်၊ ထိုးနိုင်မှ
အကျိုးရှိမယ်'
ဒိုင်သည် မျက်လုံးများ ဝေ့ကြည့်လျက် ဖဲတစ်ချပ်ချပ်
စပြီး ဝေ့လိုက်၏။

ထိုးသားများက သူတို့ဖဲကို ကောက်ကြည့်ကာ ပြန်၍ချထား
လိုက်ကြ၏။

ဖဲဝေ့ပြီးသည်နှင့် ဒိုင်လုပ်သူအမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့ဖဲကို
လှန်ချလိုက်လေသည်။

'တစ်သုံးလုံး'
တစ်ဝိုင်းလုံးမှ ငွေထုပ်များသည် ဒိုင်လုပ်သူထံသို့ ရောက်
သွားလေတော့၏။

ဝိုင်းသားအချို့မှာ ကစားစရာမရှိတော့၍ ထပြန်သွားလေ
တော့ရာ လူသစ်များ ဝင်လာလေသည်။

ဝင်ရောက်လာသော လူသစ်များထဲတွင် လူငယ်တစ်ဦး
လည်း ပါရှိလာသည်။

ထိုလူငယ်ကား တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဒေါင်းစိမ်း
ဆိုသူပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုး ရသွားသည့် ဝံဖြူ
ဆိုသော ချန်စိန် ဂိုဏ်းသားကို စုံစမ်း၍ နေခဲ့လေသည်။

သူသည် ကစားဝိုင်းများကို တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း ရောက်ခဲ့
သော်လည်း ဝံဖြူကို မတွေ့ရချေ။

ဝံဖြူမှာ ဖဲသမားသိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ဆိပ်ကမ်း
ဖဲဝိုင်းများတွင် သူ့အား တွေ့ရကြောင်းဖြင့် သိုင်းသမားများက
သတင်းပေးကြ၏။

နောက်ဆုံး ဆိပ်ကမ်းသတင်းရောင်းသူတစ်ဦးထံမှ 'ကောင်း
စိန် စားသောက်ဆိုင်' အပေါ်ထပ်မှ ဖဲဝိုင်းတွင် ဝံဖြူ ရောက်
နေကြောင်းကို သတင်းရလိုက်လေသည်။

အမှန်တော့ ဝံဖြူခေါ် ကျူဝါးလု ဆိုသူပင် ဖြစ်၏။
ဝံဖြူခေါ် ကျူဝါးလုသည် နောက်ထပ် ငွေထုပ်ကလေး
တစ်ထုပ်ကို ချလိုက်၏။

'ငါးထောင်'
'ဟာ...နည်းလှချည်လား၊ ဝံဖြူရ၊ ထပ်ထိုးစမ်းပါဦး'
ဘေးမှလူတစ်ဦးက ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် တတိယအကြိမ် ဖဲဝေ့လိုက်သည်။
ဒေါင်းစိမ်းသည် လျှံငွေသုံးထောင်ထိုးထားလေသည်။
ဒေါင်းစိမ်းသည် အမျိုးသမီးကြီး ဖဲဝေ့သည်ကို သေသေ
ချာချာ ကြည့်ကာ သူ၏ အတွင်းအားများကို ဖဲချပ်ပေါ်သို့
ပို့လိုက်လေသည်။

ဖဲချပ်များသည် အစီအရီထပ်ထားပြီး ခိုင်လုပ်သူ အမျိုးသမီးကြီးက ဖဲဝေသောအခါ၌ သူလိုသော ဖဲများကို ဆွဲမရဘဲ အပေါ်ဖဲများသာ တစ်ချပ်ချင်း သူမလက်ထဲ ပါရှိလာသည်။

သူမလက်များမှာလည်း စာမစုံတစ်ဦးက ဖိကပ်ထားသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ဖဲများ ဆွဲပြီးသောအခါတွင် ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ့ဖဲများကို ကြည့်ကာ အောက်သို့ လှန်ချလိုက်၏။

၃၅၁

သူ ဖဲချပ်များကို ပေါင်းသောအခါ ကိုးဖြစ်နေ၏။

ဝံ့ဖြူသည် သူ့ဖဲချပ်ကို ကြည့်ကာ အော်လိုက်၏။

'တစ်ပွင့်...'

ခိုင်က သူ့ဖဲကို လှန်ချလိုက်၏။

'သုံးပွင့်...'

ခိုင်သည် ဒေါင်းစိမ်း ထိုးထားသော ငွေများကို လျော်လိုက်ကာ အခြားဝိုင်းသားနှစ်ဦးကိုလည်း လျော်လိုက်ရလေသည်။

ဝံ့ဖြူ၏ ငွေငါးထောင်ကို စားလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် ခိုင်လုပ်သူကချည်း စားနေကာ ဝံ့ဖြူမှာ ထိုစရာ လုံးဝမရှိတော့။

ဒေါင်းစိမ်းမှာ နှစ်ပွဲခိုင် တစ်ပွဲရှုံးနေသဖြင့် အနိုင်ရကာ ကစားနိုင်သေး၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ဝံ့ဖြူ မကစားတော့သဖြင့် ထလိုက်သော အခါတွင် သူလည်း ထလိုက်ကာ....

'အင်ကိုကြီး...တော်တော် ထိသွားသလား'

'အေးဗျ၊ သုံးသောင်းကျော် ထိသွားတာပဲ၊ ပစ္စည်းလေး တစ်ခု ပေါင်ပြီး ကစားတာ ကုန်တာပါပဲကွာ၊ ညီလေးက နိုင်တယ် မဟုတ်လား'

'တစ်သောင်းကျော် နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ...တစ်ခုခု အောက်ထပ်သွားပြီး စားသောက်ကြရအောင်၊ အင်ကိုကြီး ဒီတစ်ပွဲ မှနိုင်ပေမယ့် နောက်ထပ်တစ်ပွဲ နိုင်မှာပေါ့'

'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ညီလေးရာ'

ထို့နောက် သူတို့သည် ဖဲကစားရာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

'အရက်နဲ့ စားစရာတွေ အမြန်ချပေးစမ်း ချီစန်းရေ'

ဝံ့ဖြူက အလုပ်သမားလေးတစ်ဦးကို ပြောလိုက်ကာ စားဖွဲ တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

အရက်နှင့် စားစရာများ ရောက်လာသောအခါတွင် ဒေါင်းစိမ်းက အရက်များကို ငွဲထည့်ပေးလိုက်ပြီး ခွက်များကို တစ်ပြိုင်တည်း မြှောက်လိုက်ကြ၏။

'ကမ်ပေ....'

သူတို့သည် အရက်များကို တစ်ပြိုင်တည်း မေ့သောက
လိုက်ကြကာ ဝက်အူချောင်းများကို တူဖြင့် ညှပ်၍ စားလိုက်
ကြ၏။

အတန်ကြာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဒေါင်းစိမ်းက

'အစ်ကိုကြီးက ဘာပစ္စည်းကို ပေါင်ခွဲတာလဲ'

'သုံးဆောင်းနဲ့ ကျောက်စိမ်းအိုးကလေး ပေါင်ခွဲတာ'

ဒေါင်းစိမ်းမှာ မျက်ခုံးများ မြင့်သွားလျက်....

'ဟာ...အဖိုးတန်ပါလား၊ အစ်ကိုကြီးပစ္စည်း ပြန်ရွေးပြန်ရအောင်'

ငွေများများပေးနိုင်တဲ့ သူဌေးကြီးဆီ ရောင်းပါလား၊ ကျွန်ုပ်တို့
တော်မှာ ငွေပါပါတယ်'

'အတော်ပါ၊ အပေါင်ခံတဲ့ ကြိုင်းကော့ထံ သွားပေါင်
တာပဲ'

'ဘယ်မှာလဲ'

'သိပ်မဝေးပါဘူး ညီလေးရ'

ဒေါင်းစိမ်းက....

'ဒါဖြင့် စားသောက်ပြီးတာနဲ့ သွားရွေးမယ်၊ ငွေများများ
နဲ့ ပြန်ရောင်းပြီး ပြန်ကစားကြမယ်'

ဝံဖြူက ဒေါင်းညိတ်လျက်

'အေး ကောင်းတယ်'

သူတို့သည် စားသောက်ပြီးကြသည်နှင့် စားသောက်ခကို
ဒေါင်းစိမ်းက ရှင်းပေးလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာကြ၏။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် မြစ်ပြင်ဆီမှ တိုက်ခတ်လှိုက်သော
လက် အေးမြစွာ ခံစားလိုက်ကြရ၏။

လမ်းပေါ်ရှိမီးတိုင်တစ်တိုင်တွင် လူတစ်ဦး နှင်းခဲမောက်
ကိုဆောင်းကာ မီးတိုင်ကိုမှီကာ အိပ်ငိုက်လျက်ရှိနေ၏။

ထိုမီးတိုင်မှကျော်လာသော်လည်း လူတစ်ဦးနှင်းခဲမောက်
ကိုဆောင်းကာ မီးတိုင်ကိုမှီ၍ အိပ်ငိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

ထိုစဉ် အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

'ဝံဖြူ ကျူဝါးလု'

ဝံဖြူကျူဝါးလုသည် အသံကြားရာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲကြည့်
လိုက်ရာ မီးတိုင်ကိုမှီ၍ရပ်နေသော ခဲမောက်ကြီးဆောင်းကာ
ပြောရောင် အင်္ကျီဝတ်သားသည် လူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

'ပြေး ပြေး ညီလေး'

ဝံဖြူကျူဝါးလုက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်ပြောလိုက်
သည်။

'ဟို ချန်စိန်ဂိုဏ်းကအကောင်တွေ လိုက်လာကြပြီ'

'ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ လာတော့လဲ ကြည့်ရှင်းလာတာပေါ့'
ဝံဖြူက....
'သူတို့က သိုင်းသမားလူဆိုးတွေကွ'
'လာပါစေ မကြောက်ပါဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော် ပြန်ချ
လိုက်တာပေါ့'

ဝံဖြူမှာ အားတက်သွားပြီး....

'ညီလေးက သိုင်းပညာတတ်ရဲ့လား'

'နည်းနည်းပါးပါးတော့ တတ်ပါတယ်'

ထိုစဉ်မီးတိုင်များကိုမှီရပ်နေသော ချန်စိန်သိုင်း သမားများ
သည် တစ်လှမ်းချင်း သူတို့ထံ လျှောက်လာသည်။

ထိုအခိုက် သူတို့ရှေ့မှလည်း သိုင်းသမားသုံးဦးက ပိတ်ရှု
ရပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့အဖို့ ပြေးစရာမရှိတော့။

ရှေ့မှပိတ်ရပ်နေသောလူသုံးဦးမှာ လှံသမားများဖြစ်ကြ၏
လှံများကို လှည့်ကစားလိုက်ပြီး ညာခြေထောက်ကိုမြှောက်ကာ
ခုန်လာကြသည်။

မီးတိုင်များတွင်မှီ၍ခမောက်ကြီးများဆောင်ကာ မတ်တတ်
ရပ်နေကြသော သိုင်းသမားများသည် တဖြည်းဖြည်း အနီး
ရောက်လာခဲ့၏။

ထို့နောက်သူတို့အား ရှေ့နောက်ညှပ်ကာ ဝိုင်းလိုက်ကြ
သည်။

'ဟေ့ကောင် ဝံဖြူ၊ မင်းယူပြေးတဲ့ ကျောက်စိမ်းကြေး
အိုးဘယ်မှာလဲ'

'မရှိဘူး'

ဝံဖြူက မာကျောကျောဖြင့် ဖြေလိုက်၏။

'ဘယ်ရောက်သွားလဲ'

မေးလိုက်သူမှာ ချန်စိန်ဂိုဏ်းမှ လက်ထောက်ခေါင်းဆောင်
တစ်ဦးဖြစ်၏။

'ရောင်းပြီး ဖဲရိုက်ပစ်လိုက်ပြီ'

'ထွဲ့...မင်းဟာ ရန်သူသစ္စာဖောက်တစ်ဦးပဲ၊ အခု ဘယ်
သူ့ထံ ရောင်းခဲ့တာလဲ'

'သူဌေးကြီးဝေါင်စီရှုထံ ရောင်းခဲ့တယ်၊ သွားမေး၊ ကျုပ်
က သုံးသောင်းနဲ့ရောင်းခဲ့တာ ဖဲရှုံးလို့ကုန်ပြီ'

'ဟား ဟား ဟား...မင်းက ဂိုဏ်းကရလာတဲ့ ပစ္စည်းကို
မိလိုအလွဲသုံးစားလုပ်ရမလား၊ တိုက်ကြ'

လှံသမားများနှင့်ခားသိုင်းသမားများသည် တစ်ပြိုင်တည်း
ဝင်ရောက်ကာ ဝံဖြူနှင့်ဒေါင်းစိမ်းတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
သည်။

‘ယား ယား’
‘ချမ်း’
‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ခားသံလှံသံများမှာ လမ်းပေါ်တွင် ဆူညံသွားလေတော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် လျှပ်တဖြက်ပင် သူ့ခားဖြင့် ကာကွယ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ခားရောင်များသည် နဂါးကြီးတစ်ကောင် ပျံနေသကဲ့သို့ ထိုးကျသွားကာ ချန်စိန်သိုင်းသမားများ လဲကျသွားတော့သည်။

‘အား’
‘အိုး’
‘ဝုန်း ဝုန်း’

ထိုစဉ် စံဖြူသည် လေထဲသို့လွှားတက်ကာ ထွက်ပြေးတော့ရာ လှံသမားတစ်ဦးက သူ၏ကျောပြင်ကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သဖြင့် လှံသွားသည် ကျောပြင်ကို ထိုးဖောက်ဝင်ကာ စံဖြူမြေပေါ်လဲကျသွားတော့၏။

‘အား’
‘ဝုန်း’

စံဖြူ လဲကျသွားပြီဖြစ်၍ ဒေါင်းစိမ်းသည် လျှပ်တစ်ဖြက်ကိုယ်ဖာအားဖြင့် သစ်ပင်များပေါ် ခုန်တက်ကာ ပြေးလွှားလာခဲ့တော့၏။

ထိုစဉ် မြို့စားကြီး၏မြို့စောင့်တပ်မှ မြင်းတပ်သားများသည် ထိုနေရာရောက်လာရာ ချန်စိန်ဂိုဏ်းသားများလည်း ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

လေသည် တဟူ့ဟူ့ တိုးဝေ့တိုက်ခတ်လျက်ရှိနေသည်။

ကြယ်ရောင်ကလေးများသာ တဝမ်းဝင်း တစက်လက်ရှိနေ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်မှ ပြေးလွှားလာကာ ခြံဝင်းနှင့်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

အိမ်ကြီးအတွင်းတွင် မီးရောင်များက လင်းလက်လျက်ရှိနေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ ကြိုင်းကော့အပေါင်ခံ အိမ်ကြီးပင်ဖြစ်လေ
တော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် အစောင့်များကို ကြည့်လိုက်ရာအစောင့်
များသည် အိမ်တံခါးဝနှင့် ခြံထဲတွင် လဲကျနေသည်ကို အံ့ဩ
စွာတွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ကိုယ်ဖော့အားသုံးကာ ခုန်
ဆင်းသွားလေသည်။

အခန်းကြီးထဲတွင် ကြိုင်းကော့မှာ ကြီးများဖြင့် တုပ်ထား
ခြင်းခံရကာ သတိမေ့ လျက်ရှိနေ၏။

အမှန်တော့ သွေးကြောပိတ်ထားခြင်းခံနေရသဖြင့် သတိ
မေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ကြိုင်းကော့၏ကိုယ်မှ ကြီးများကို ဖြေ
ပေးလိုက်ကာ သွေးကြောများအား ဖြေပေးလိုက်၏။

ကြိုင်းကော့သည် သတိရလာကာ မျက်လုံးကြီးများဖြင့်
ပြူးကာ ဒေါင်းစိမ်းကိုကြည့်လိုက်၏။

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ခင်ဗျားကို ဘယ်သူတွေ့လာပြီ၊ တိုက်ခိုက်သွားတာလဲ’

‘ကျားရဲတိုက်က သိုင်းသမားတွေပဲ၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ကျုပ်က ဝ’ဖြူညီ၊ သူပေါင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို အရွေး
ခိုင်းလိုက်လို့ လာရွေးတာ’

ကြိုင်းကော့က ညည်းညူလျက်....

‘မရှိတော့ဘူး၊ ပါသွားပြီ’

‘ဘယ်သူ ဆို ပါသွားတာလဲ’

‘ကျားရဲတိုက် သိုင်းသမားတွေနောက်ကိုပေါ့၊ မရရင် ငါ့ကို
သတ်ကြမှာ’

‘ကျောက်စိမ်းကြေးအိုး မဟုတ်လား’

ကြိုင်းကော့က ဒေါင်းညိတ်လျက်....

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ငွေသုံးသောင်းလဲ ဆုံးတဲ့အပြင်ငါ့ကိုလဲ
နှိပ်စက်သွားကြသေးတယ်’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ရင်တော့ ခင်ဗျားငွေ သုံးသောင်း
ဆုံးပြီ၊ ဒီပစ္စည်းပြန်ရရင် ကျွန်တော်က ငွေသုံးသောင်း အခု
ပေးပြီး ရွေးမလို့’

ကြိုင်းကော့သည် ညည်းညူကာ ထလိုက်လေသည်။

နောက်ထပ်မေးရတော့မည် မဟုတ်သောကြောင့်ဒေါင်းစိမ်း
သည် အလျင်အမြန်ပင် ကြိုင်းကော့ အိမ်ကြီးထဲမှ လွှားထွက်
ခဲ့တော့သည်။

ယင်းအချိန်တွင် ကျားရဲတိုက်ကြီး၏ ဝင်းတံတိုင်းပေါ်သို့ စွန့်တစ်ကောင် ထိုးဆင်းလာသကဲ့သို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ထိုးဆင်းလာခဲ့သည်။

ထိုလူရိပ်သည် ကပ်ပင်များပေါ်မှ တစ်ဆင့်ကျားရဲတိုက်ကြီးဆီသို့ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပြေးလွှားသွားခဲ့သည်။

ကျားရဲတိုက်ကြီးမှာ အဆင့်သုံးဆင့် ရှိလေသည်။

ပထမ အဆင့်မှာ အပြင်ဆောင် ခံသပ်ဖြစ်ပြီး ဒုတိယအဆင့်မှာ အစည်းအဝေးအခန်းကြီးနှင့် ပစ္စည်းများထားသိုရာ အခန်းကြီးပင်ဖြစ်ပြီး လျှိုဝှက်လက်နက်များထားသော အခန်းများ၊ အကျဉ်းခန်းများ ရှိနေသည်။

ခါး

တတိယအထပ်မှာ အမိုးကြီးအောက်မှ အခန်းအောက်ကြီးဖြစ်ကာ အိပ်ဆောင်များ၊ စာကြည့်အောင်များ ရှိနေသည်။ တတိယအထပ်မှ အခန်းကြီးတစ်ခန်းတွင် မီးရောင်များက ထိန်လင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

အပြင်မှလာသောလူသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အစောင့်များ မရှိသည့်နေရာမှလွှား၍ တတိယအထပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သူသည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လွှားတက်ခဲ့ရာ တောင်ကြီး တစ်တောင်၏ တောင်ထိပ် ရောက်လာသလို ထင်မှတ်ရလေသည်။

သူကား တောင်ပေါ်တွင် နဂါးတောင်ဘိုးဘိုး၏ ဆိုင်ပညာကို သင်ခဲ့ရသည် ဒေါင်းစိမ်းပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၇)

‘တုံ... တုံ... တုံ’

ဝါးလက်ခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ကျားရဲတိုက်မှာ မြို့တောင်ဘက် မြစ်ကမ်းခြေရှိ ကျောက်တောင်ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့် ရှေးခေတ် ရဲတိုက်တစ်လုံးဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုရဲတိုက်ကို သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း တည်ထောင်လိုသည့် အကြံကြီးသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးက နယ်စားကြီးထံတွင် ငွေအမြောက်အမြားပေးကာ ဝယ်ယူပြီး ပြုပြင်ခဲ့လေသည်။

သူ့အဖို့ တောင်တက် တောင်ဆင်းများ အမြဲတမ်း လေ့ကျင့်ခဲ့ရသဖြင့် ယခုလို ကျားရဲတိုက်အပေါ် တက်ခဲ့ရသည်မှာ လူ့အဖို့ မဆန်းတော့။

ဒေါင်းစိမ်း ရောက်လာစဉ်မှာ အချက်ပေးသံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

‘ချန်း ချန်း ချန်း’

‘ခိုင်း ခိုင်း ခိုင်း’

ထိုအသံများနှင့် အတူ ကျားရဲတိုက်၏ တံခါးကြီးအား အမည်မသိ သိုင်းသမားတစ်စုသည် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာ အက်ခိုက်ကြလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် မီးရောင်လင်းနေသော အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဝတ်ရုံနက်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် ကျောက်စိမ်းစားပွဲကြီးပေါ်တွင် အရာဝတ္ထု တစ်ခုကိုကြည့်ကာ စစ်ဆေးလျက် ရှိနေ၏။

‘အင်း ငါ့ဆရာကြီးက မှာလိုက်တဲ့ အဖိုးတန် ရတနာဆိုက် ကျမ်းနဲ့ သိုင်းကျမ်းဟာ ဒီကျောက်စိမ်းကြေးအိုးထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်ဆိုပြီး ဖော်လှိုမရပါလား။ ဆရာထံကိုလဲ ပြန်မပို့ နိုင်ဘူး’

သူကား နဂါးဘောင်ဘိုးဘိုးကြီးကစေလွှတ်ခဲ့သည့် တပည့်

ငါးဦးအနက် ကင်းမြီးကောက်ဆိုသည့် သိုင်းသမားပင် ဖြစ်တော့လည်း။

သူနှင့်အတူ သွားခဲ့သော သိုင်းသမားလေးဦးတို့သည် မည်သည့် နေရာကို ရောက်သွားပြီနည်း။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

‘ချင်ချင်...ချင်ချင်’

အချက်ပေးသံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ကင်းမြီးကောက်သည် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို အလျင်အမြန်ပင် စာအုပ်စင် အပေါ်ထပ်သို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

အစောင့်တစ်ဦးဝင်လာကာ...

‘သခင်ကြီး၊ ဝူတန်သိုင်းသမားတွေနဲ့ ချန်စိန်ဂိုဏ်းက သိုင်းသမားတွေပေါင်းပြီး လာရောက် တိုက်ခိုက်နေကြပါတယ်’

ကင်းမြီးကောက်က...

‘ဟား ဟား ဟား’

‘သေချင်တဲ့ ကောင်တွေကို ငါ တီထွင်ထားတဲ့ ဓားစကြာတွေနဲ့ တိုက်ကြ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး’

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် အခန်းတွင်းသို့ ဒေါင်းစိမ်းသည် ဝင်ရောက်လာကာ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို သူ၏ အတွင်း အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ကာ စာကြည့်ဆောင်၏ စင်စော မှုကပ်ကာ စောင့်နေခဲ့၏။

တင်းမြီးကောက်သည် သူ့အစောင့်ကို စကားပြောဆိုပြီး နောက်ပြန်ဝင်လာကာ တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် သူသည် အလျင်အမြန်ပင် နောက်သို့ လှည့်လိုက် စဉ်မှာပင် သူ့နောက်စေ့ အာရုံကြောအား တစ်စုံတစ်ဦးက ထိုးပိတ်ခြင်း ခံလေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ လည်ချောင်းပေါ်သို့ ဓားဦး တစ်ခု ဆို စိုက်ကျလာလေတော့သည်။

'ခင်ဗျား ကျုပ်အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပါ တင်းမြီး ကောက်၊ ကဲ...ခင်ဗျား ထိုင်ခုံပေါ် ကြပါ'

ထိုသို့ ပြောလိုက်သောကြောင့် တင်းမြီးကောက်သည် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ထိုင်ခုံဆီသို့ သွားကာ ထိုင်လိုက်ရသည်။ သူသည် လုံးဝ စကားမပြောနိုင်တော့ချေ။

သို့သော် ဒေါင်းစိမ်းက နောက်ကျောမှ သွေးကြောများကို ထိုး၍ပိတ်လိုက်ကာ နောက်စေ့မှ သွေးကြောကို ဖွင့်ပေး လိုက်သည်။

'ကဲ...ခင်ဗျား စကားပြောနိုင်ပြီလား၊ မြန်မြန် ပြောပါ' တင်းမြီးကောက်သည် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရတော့သော် လည်း စကားကိုတော့ ပြောနိုင်လာ၏။

'ခင်ဗျား မထေချင်ရင် မှန်မှန်ပြောစမ်း တင်းမြီးကောက်' 'မင်းက ဘယ်သူလဲ'

'ဟား ဟား ဟား...ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို စုံစမ်းဖို့ လူတစ် လိုက်တဲ့ နောက်ဆုံး တံခါးပိတ် တပ်ညွှတ်တစ်ဦးပဲ'

ထိုစကားကြောင့် တင်းမြီးကောက်မှာ မျက်လုံးကြီး ပြူး ကျယ်သွားရလေတော့သည်။

'မင်း ဘာကိုသိချင်တာလဲ'

'ခင်ဗျားနဲ့ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုလေးယောက် ဘယ်ရောက်သွား ကြပြီလဲ'

'ငါ့အမှန်ပြောပါမယ်၊ ငါ့ကိုမသတ်ပါနဲ့'

'ကိုင်း...ခင်ဗျား မှန်တာပြော'

'တောင်အောက်ကိုဆင်းလာကြတဲ့ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကို ငါး ယောက်မှာ ဝံပုလွေကြီးဟာ သစ္စာအဖောက်ဆုံးပဲ၊ သူဟာ ကင်းလက်မကို ငါ့ရှေ့မှာတင် သတ်ပစ်လိုက်ဘယ်၊ ဒါဟာသူ့ ရဲ့ ပထမဦးဆုံး သစ္စာဖောက်တဲ့ကိစ္စပဲ' ဒေါင်းစိမ်းက သူ၏ဓားကို လည်ချောင်းကို ထောက်ထား ပြီး....

‘ကိုင်း...ဆက်ပြောပါဦး’

‘တို့ရလာတဲ့ကြေးအိုးဟာလဲ လူခိုးတစ်ယောက် ခိုးသွားခဲ့တယ်။ တို့တစ်တွေလိုက်လံစုံစမ်းနေဆဲမှာပဲ ဝံ့ပုလွေကြီးဟာ ငါတို့ကို ခွဲထွက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငါနဲ့မိကျောင်းတို့ဟာ ကုန်သည်ယာဉ်တွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝလာခဲ့တယ်။ တို့အောက်မှာလဲ တပည့်တပန်းတွေ များလာတယ်။ ဒါနဲ့ငါဟာ ဝံ့ပုလွေကြီးကို မကျေနပ်ဘဲ လိုက်လံရှာခဲ့တယ်’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ဆက်ပြောပါ’

‘ငါ့ဆီကို ဝံ့ပုလွေကြီး ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး သတိတစ်ခုပေးခဲ့တယ်။ မြေဟောက်ဟာ ရန်သူတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး သေသွားခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ သူပြောတဲ့စကားကို မယုံဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မယုံဘူး’

ဒေါင်းစိမ်းက ထပ်မံ၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား ဝံ့ပုလွေကြီးကို နောက်ထပ် တွေ့ရသေးသလား’

ကင်းမြီးလောက်က....

‘ဘယ်တွေ့ရတော့မလဲ၊ ဝံ့ပုလွေကြီးဟာ အလွန် ကလိမ်ကကျစ်များတဲ့ကောင်၊ သူ့လောက် သစ္စာဖောက်တဲ့ကောင် မရှိဘူး’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ဆက်ပြောပါဦး’

ကင်းမြီးကောက်က....

‘သူဟာ ငါ ရထားတဲ့ ရတနာတွေကို တစ်ဝက်လိုချင်တယ်လို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ညမှာ သူ့ကို ညစာစားရင်း ပေးမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်’

ဝံ့ပုလွေကြီးသည် ကင်းမြီးကောက်ထံသို့ သူ၏တပည့် နှစ်ဦးနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။
နဂါးတောင်ဘိုးဘိုး၏အမှတ်နှစ်တပည့်ဖြစ်သော ဝံ့ပုလွေကြီးမှ အလွန်ပင် ခွန်အားဗလကောင်းပြီး သိုင်းပညာမှာလည်း အလွန်ပင် ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်နေသူဖြစ်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား...’

ဝံ့ပုလွေကြီးသည် ရယ်မောလျက် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်
ရောက်လာလေသည်။

ကင်းမြီးကောက်က ဆီးကြိုလျက်....

‘ညီလေးဝံ့ပုလွေ မင်းအတွက် အားလုံးအဆင်သင့် ပြန်
ထားပါအိမ်၊ ညစာစားဖို့အတွက် စားသောက်ခန်းထဲကို တစ်
ခါတည်း ကြည့်လိုက်ပါ ဂိုဏ်းတူညီလေး’

ထို့နောက် ကင်းမြီးကောက်သည် ဝံ့ပုလွေကြီးနှင့် ဆူ
တည့်များကို စားသောက်ခန်းထဲတွင် ချောမောလှပသော
မိန်းမပျိုတစ်စုက ဆီးကြိုလျက်ရှိနေလေသည်။

ကျောက်စိမ်းစားပွဲကြီးပေါ်တွင် ကြော်စရာဖြင့် ထည့်ထား
သော အရက်အိုးများနှင့် အရက်ခွက်များ၊ ကျောက်စိမ်း
အရက်ခွက်များ၊ စားစရာမျိုးစုံတလည်း စုံလင်လှသည်။

မိန်းမပျိုကလေးများသည် ဟင်းထည့်ထားသော ကြော်
ခွက်များကိုကိုင်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်ကြသည်။

မိန်းမချောကလေးများက ကြော်အဖုံးများကိုဖွင့်လိုက်သည်
နှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် မွှေးပျံ့သော ငှက်သိုက်
ပေါင်းများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် ငွေ့ငွန်းကလေးများကို ချပေးလိုက်ကြလေ
သည်။

ကင်းမြီးကောက်ကိုယ်တိုင်ပင် အရက်အိုးများကိုဖွင့်၍အရက်
များကို ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ကဲ... ဂိုဏ်းတူညီလေး သောက်လိုက်စမ်းပါဦး၊ မိအရက်
တာ ပန်းတစ်ရာ၊ ပန်းတစ်ထောင် ပေါင်းထားတဲ့ ငှက်သိုက်
အရက်ဖြစ်တယ်’

ဝံ့ပုလွေကြီးမှာ သဘောကျလွန်းသဖြင့် အရက်ခွက်များ
ကို တင်ပြိုင်တည်း မော့၍သောက်လိုက်လေသည်။

ကင်းမြီးကောက်ကိုယ်တိုင်ပင် အရက်တစ်ခွက်ကို မြောက်၍
သောက်လိုက်လေသည်။

‘ကဲ... ဂိုဏ်းတူညီလေး ငှက်သိုက်ပေါင်းတွေကိုလဲ စား
လိုက်စမ်းပါဦး’

ထိုအချိန်မှပင် ထူးဆန်းသော ကြောင်တစ်ကောင်သည်
အဖိုးပေါ်မှ ရန်ဆင်းလာလျက် ဝံ့ပုလွေကြီးအဘက် ချထား
သည့် ငှက်သိုက်ပေါင်းကို ရုတ်တရက် စားပစ်လိုက်လေသည်။

‘ညောင် ညောင် ညောင်’

ထိုကြောင်သည် ကြမ်းပေါ်လဲကျသွားကာ အသက်ပျောက်
သွားရလေတော့သည်။

ဝံ့ပုလွေကြီးသည် ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်လေသည်။
‘နှမ်း’

သူသည် ခံားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကာ....

‘ကင်းမြီးကောက် မင်းက ငှက်သိုက်ပေါင်းထဲမှာ အဆိပ်
ခပ်ထားပြီး တို့ကို လုပ်ကြံခဲ့တယ်ဘာကိုး၊ သေပေတော့’

‘ဝုန်း’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ဝံပုလွေကြီးသည် ကင်းမြီးကောက်ကိုခါးဖြင့် လွှား၍
တိုက်ခိုက်လိုက်ကာ ကင်းမြီးကောက်ကလည်း သူ့ခါးဖြင့် ဆီး
၍ခံကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှပင် ကင်းမြီးကောက်၏တပည့် သိုင်းသမားများ
ပြေးဝင်လာကာ ဝံပုလွေကြီးကို ညှပ်၍တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်
သည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း....’

‘ထန်း ဆန်း ထန်း ထန်း....’

‘အား....အိုး’

နှစ်ဘက်သိုင်းသမားများသည် အကုံးအရုံး လဲကျသွားကြ
လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝံပုလွေကြီးသည် ဒေါသကြီးလှသဖြင့်
ကင်းမြီးကောက်ကို ပိ၍မဲကာ တိုက်ခိုက်နေစဉ်....

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်....’

လက်နက်ပုန်းများသည် ဝံပုလွေကြီး၏ နောက်ကျောသို့ ခံမလှုပ်ချေ၊
ပြိုင်ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

‘ချမ်း....ချမ်း....ချမ်း’

ဝံပုလွေကြီးသည် လက်နက်ပုန်းများကို နောက်ပြန် ရိုက်
ထုတ်လိုက်ကာ သူသည် အခန်းတွင်းမှနေ၍ အပြင်သို့ ထွက်
ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် အသံကြီးများကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

‘ဂျိမ်း....ဂျိမ်း....ဂျိမ်း’

လေးဘက်လေးတန်မှ အခန်းနံရံကြီးများသည် အောက်သို့
ပြုတ်ကျသွားကာ သံတံခါးကြီးများက အပေါ်မှ ကျဆင်းလာ
လေတော့သည်။

ကင်းမြီးကောက်နှင့် မိန်းမပျိုများ၊ သူ၏တပည့်များက
လည်း မရှိတော့ချေ။

သူသည် ကင်းမြီးကောက်၏ အကျဉ်းသားများ ဖြစ်သွား
လေတော့သည်။

ဝံပုလွေကြီးမှာ အလွန်ပင် ဒေါသဖြစ်လှသဖြင့် သံတံခါး
ကြီးများကို သူ၏ ခြေထောက်ကြီးဖြင့် ကန်ပစ်လိုက်လေတော့
သည်။

‘ဝုန်း....ဝုန်း....ဝုန်း’

သံတံခါးကြီးများက အသံပင် မြည်သော်လည်း လှုပ်ပင်
မလှုပ်ချေ။

‘ဟေ့...ကင်းမြီးကောက်၊ မင်းကို ငါမှသတ်ရရင် မကျေနပ်ဘူး’

ဝံ့ပုလွေကြီးသည် အော်တစ်ရံ ပြောလိုက်လေသည်။

မည်သည့် အစွမ်းရှိသည့် သိုင်းသမားပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကင်းမြီးကောက်၏ ထောင်ထားသော သံလှောင်အိမ် အကျဉ်းခန်းထဲသို့ ရောက်သွားပါက မည်သို့မျှ ထွက်ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ဒုတိယနေ့တွင် ဝံ့ပုလွေကြီးနှင့် တပည့်များအား သတ်ဖြတ်မည့်ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးသည် အပေါ်ထပ်ဆီမှ တရွေ့ရွေ့ ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

အကယ်၍ ထိုကျောက်တုံးကြီးသာ ဖိချခြင်းခံရပါက မည်သည့် သိုင်းသမားမဆို ငါးခြောက်ပြား ဖြစ်သွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဝံ့ပုလွေကြီးနှင့် သူ့တပည့်များသည် တအိအိကျလာသော ကျောက်တုံးကြီးကို လက်ဖြင့် ဆီး၍ တွန်းလိုက်ကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ကြာရှည် တွန်းထားနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အောက်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ကျောက်တုံးကြီးသည် သူတို့ လှဲချအိပ်နေသော အပေါ်သို့ တစ်ပေခန့်အကွာသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရပ်သွားလေတော့သည်။

‘ဟား ဟား ဟား...ဝံ့ပုလွေကြီး၊ မင်း ငါ ရထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ဝက်လိုချင်သေးသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း ဒီအကျဉ်းခန်းထဲမှာ အသေခံသွားချင်သလား’

တစ်နေရာမှ ကင်းမြီးကောက်၏အသံသည် ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘သတ်ပစ်၊ မင်းသတ်လို့ သေသွားလဲ အေးတာပဲ’

‘ဟား ဟား ဟား’

ရယ်မောသံကြီး ပေါ်ထွက်လာလျက် ကျောက်တုံးကြီး ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

‘ဂျိမ်း’

‘အား’

‘အိုး’

အော်သံ ဟစ်သံများသည် ဆူညံသွားလေတော့သည်။

သံတံခါးကြီးများသည် အလိုလိုကြွတက်သွားကာ ကြီးမားလှသော ကျောက်တုံးကြီးမှာလည်း တရွေ့ရွေ့ဖြင့် အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် ဝံ့ပုလွေကြီးနှင့် သူ့တပည့်နှစ်ဦးတို့သည် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ပြားချပ်ကာ သေဆုံးလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

အခန်း (၈)

ကင်းမြီးကောက်သည် ဝ'ပုလွေကြီး၏ အသေဆိုးသေရပ်
ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

'ကင်းမြီးကောက်...ခင်ဗျားဟာ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုတွေကို
ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ရသလား၊ အခု ခင်ဗျားဟာ သူဌေး
ကြီးလဲဖြစ်ပြီး သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲ ဖြစ်
နေတယ်၊ အခု ခင်ဗျားရဲ့ ရဲတိုက်ဝင်းထဲမှာ သိုင်းသမားတွေ
ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ဟာ ဆရာ
ကြီးရဲ့ အမိန့်မရဘဲ ခင်ဗျားကို မသတ်ဘူး၊ ကျောက်စိမ်းကြေး
အိုးကို ယူပြီး ဆရာကြီးထံ ပြန်တော့မယ်'

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဒေါင်းစိမ်းသည် ပြတင်းပေါ်မှာ
လွှား၍ မြေပြင်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။
သူ့အား မည်သည့် အစောင့်သိုင်းသမားများကမူ မတွေ့
လိုက်ရပေ။

ကောင်းကင်ပြင်သည် ပြာမှိုင်းလျက် ရှိနေပေသည်။
လေသည် တဟူးဟူး တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကာ တိမ်တိုက်
များက တောင်ထိပ်၏အပေါ်သို့ လွင့်မျောလျက် ရှိနေလေ
သည်။

အချိန်မှာ နံနက်ခင်းပင် ဖြစ်သည်။
နေခြည်များပင် ကျရောက်လာခြင်း မရှိသေးချေ။
ထိုအချိန်မှာပင် အဖြူရောင်လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် တောင်ပေါ်
သို့ ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်ပမာ လွှားတက်လျက် ရှိနေတော့
သည်။
သူကား ဒေါင်းစိမ်းဆိုသည့် သိုင်းသမားလူငယ်ပင် ဖြစ်
သည်။

တိုင်းအချိန်မှာပင် တောင်ထိပ်၏ အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာ၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့သည် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

အဘိုးအိုတစ်ဦးမှာ သူ့တောင်ရှေးကြီးကို ကိုင်ထားပြီး အဘိုးအိုတစ်ဦးမှာ ဓားတစ်လက်ကို ကိုင်ထားလေသည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’
‘ထန်း ထန်း ထန်း’

ဓားသံများသည် ဆူညံလျက် ရှိနေလေသည်။

အဘိုးအိုနှစ်ဦးသည် လေထဲသို့ ခုန်တက်သွားကြကာ နဂါးနှစ်ကောင်ပမာ လိမ်ကောက်ကာ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’
‘ထန်း ထန်း ထန်း’

သံသံချင်း ထိခိုက်သော အသံများသည် တစ်တောင်လုံးအား ဟိန်းထွက်လျက် ရှိနေတော့သည်။

အဘိုးအိုနှစ်ဦးသည် သိုင်းကွက်ပေါင်း တစ်ရာကျော်သာ သည်အထိ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသာမရကြချေ။

ထိုစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုနှစ်ဦးသည် လေထဲမှာပင် ပေါ်သို့ ထိုးဆင်းလာကြကာ နှစ်ဦးစလုံး အလေးပြုလိုက်ကြပြီး သူတို့၏လက်နက်များကို သိမ်းလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အရိုအသေပြုလိုက်ကြကာ

‘နဂါးတောင်ဘိုးဘိုးကြီး၊ ကျုပ်တို့ နောက်သုံးနှစ်ကြာရင် ကျားသုံးကောင်တောင်ထိပ်မှာ ပြိုင်ကြမယ်၊ ခင်ဗျား ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ’

ထိုသို့ပြောပြီး အဘိုးအိုသည် အလျင်အမြန်ပင် ထွက်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအို၏အရိပ်သည် မီးခိုးသဖွယ် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ကိုယ်ဖော့အားသုံးတာ လွှားတက်ခဲ့သည့် အဖြူရောင်လူရိပ်သည် နဂါးတောင်ဘိုးဘိုးခေါ် သိုင်းသမားကြီးဆီသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် လူငယ်ကို ကြည့်လိုက်ကာ ‘တပည့် ဒေါင်းစိမ်း’

ဒေါင်းစိမ်းသည် အလျင်အမြန်ပင် ဒူးထောက်၍အရိုအသေပြုလိုက်ကာ

‘တပည့်ဒေါင်းစိမ်း ဆရာကြီး ခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း အားလုံးပဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ် ဆရာကြီး’

‘ကဲ ဒေါင်းစိမ်း၊ တို့ကျောက်ဂူထဲကို သွားကြရအောင်’ ထိုသို့ပြောကာ ဒေါင်းစိမ်းကို နဂါးတောင် ဘိုးဘိုး သိုင်းသမားကြီးသည် ခေါ်၍ သွားလေတော့သည်။

အလွန်အေးမြသော ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းတွင် မီးလင်းဖို့
ကြီး တစ်ခုက တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက် ရှိနေလေ
သည်။

နဂါးတောင် သိုင်းသမားကြီးသည်မီးလင်းဖို့အနီးတွင် ထိုင်
ချလိုက်ကာ ဒေါင်းစိမ်းကို မေးလိုက်လေသည်။

‘ကဲ...တပည့်ဒေါင်းစိမ်း အခြေအနေ အားလုံးကို ဆရာ
ကြီးဆီ တင်ပြစမ်းပါ’

ဒေါင်းစိမ်းသည် အတိုချုံး၍ နဂါးတောင် ဘိုးသိုးသိုင်း
သမားကြီးအား တင်ပြလိုက်လေသည်။

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးခေါ် သိုင်းသမားကြီးသည် ခေါင်းတ
ညိတ်ညိတ်ဖြင့် ဒေါင်းစိမ်း တင်ပြသည်များကို နားထောင်
စာ...

‘အော်...ကင်းမြီးကောက်၊ ကင်းမြီးကောက် အလွန် သစ္စာ
ဖောက်တဲ့ အကောင်ပါလား’

ထိုနောက် ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ အတွင်းအိတ်ထဲမှ
ကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ဆရာကြီးလက်ထဲ
သို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆရာကြီးသည် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို သေသေချာချာ
ကြည့်ရှုလျက် ကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးကြီး အတွင်းသို့ မီးတစ်
ခွက် ထွန်းလိုက်လေသည်။

ထိုမီးရောင်သည် ကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးကြီး အတွင်း၌
အလျင်အမြန် လည်ပတ်သွားကာ ကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးကြီး၏
အပြင်ဘက်ရှိ ကျောက်စိမ်းများပေါ်တွင် ရုတ်တရက် အရုပ်
များ ထင်လာကာ စာများလည်း ပေါ်ထွက်လာကြလေတော့
သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား အောင်ပြီကွ၊ အောင်ပြီ’
နဂါးတောင် သိုင်းသမားကြီးသည် အားရဝမ်းသာစွာ
အော်လိုက်လေသည်။

သူသည် ထိုင်နေရာမှထ၍ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်လိုက်ကာ သူ၏
လက်များကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...’

‘ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...’

သူ၏ လက်ထဲမှ မည်းနက်သော အရာဝတ္ထုများသည်
ဂူအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

‘တောင်...တောင်...တောင်...’

‘အား...အား...’

ဂူအပြင်မှ လူနှစ်ယောက်၏ အော်သံသည် ပေါ်ထွက်လာ
သည်။

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးကြီးသည် လျင်မြန်စွာ ဝေါခနဲ
အပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် နဂါးတောင် ဘိုးဘိုး၏ နောက်မှ လိုက်
ပါ သွားခဲ့လေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ထားသော ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဂူဝ
တွင် လဲကျလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးကြီးသည် ထိုလူနှစ်ဦး၏ လည်ကုပ်ကို
ဆွဲကာ မေးလိုက်၏။

‘မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ’

အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန် ပါးပါးနှင့် လူသည် ကြောက်
ကြောက် ရွံရွံဖြင့်....

‘ကျွန်တော်က စောရနက်ဖြူ’

‘ကျွန်တော်က စောရနက်’

ဂင်တို လူကလည်း သူ၏ အမည်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးသည် သူတို့အား လည်ကုပ်ကို ဆွဲကာ
ရာက မြေပေါ်သို့ လှင့်ချပစ်လိုက်ကာ....

‘ပြောစမ်း သူ့ခိုးတွေ၊ ဘာကိစ္စ ရောက်လာတာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ဌေးကြီးတစ်ယောက်က ကျောက်စိမ်း
ကြေးအိုးကို အခိုးခိုင်းလိုက်လို့ လာခဲ့တာပါ’

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးကြီးက....

‘ဘယ်သူဌေးလဲ’

‘ဟောစီတုန်းဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးပါ’

‘ဪ...ဟောစီတုန်းကိုး’

နဂါးတောင်ဘိုးဘိုးခေါ် သိုင်းသမားကြီးသည် ထိုအမည်
ကို ကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ရယ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ပြောလိုက်သည်။

‘ဟောစီတုန်းဟာ ကျောက်စိမ်းဂေဟာ သူဌေးကြီးတစ်ဦး
ပါ။ သူဟာ ကျောက်စိမ်းပုလဲ သူဌေးကြီးနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့
မိတ်ဆွေ ဒါကြောင့် စောရတွေကို ငှားပြီး ကျောက်စိမ်းကြေး
အိုးကို လိုက်လံ အခိုးခိုင်းတာ ဖြစ်မယ်။ ကျားရဲတိုက်ဆင်း
က သူ့လံ ရောက်သွားပုံရတယ်’

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် လဲကျနေသော စောရဖြူ
စောရနက်များအား ပြောလိုက်လေသည်။

‘မင်းတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီတောင်ပေါ်တက်လာရင်
အသက်ရှင်ခွင့် ပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး မြန်မြန်သွားကြ’

စောရဖြူနှင့် စောရနက်တို့သည် အလျင်အမြန်ပင်ပြေးထွက်
သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂူကြီးအတွင်းမှ လူရိပ်တစ်ရိပ် ပြေးထွက်
သွားသည်ကို နဂါးတောင် သိုင်းသမားကြီးနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့
မသိလိုက်ကြပေ။

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးသိုင်းသမားကြီးနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါတွင်ကား နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးထားခဲ့သော ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးမှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်လျက် ရှိနေတော့သည်။

နဂါးတောင် သိုင်းသမားကြီးသည် သူ့ထားခဲ့သော ကျောက်ခုံပေါ်မှ ကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးအား ရှာဖွေသော်လည်း လုံးဝမတွေ့ရတော့ချေ။

‘ဒေါင်းစိမ်း’

နဂါးတောင် သိုင်းသမားကြီးက ဒေါင်းစိမ်းကို ခေါ်လိုက်၏။

‘ဘိုးဘိုး ခင်ဗျား’

ဒေါင်းစိမ်းက နဂါးတောင် သိုင်းသမားကြီးအား ဒူးထောက် အရိုအသေပြုကာ ပြောလိုက်၏။

‘စောရတေ့ တို့ကို လှည့်စား ခိုးသွားကြပြီ။ သူတို့ကိုမိတာ နှစ်ယောက်၊ တစ်ဦးက တို့အလစ်မှာ ဂူထဲ ဝင်ခိုးသွားတာကို ဘိုးဘိုး မရိပ်မိလိုက်ကြဘူး’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဘိုးဘိုး’

ဒေါင်းစိမ်းက ပြောလိုက်၏။

‘ဒီမှာကြည့်စမ်း ခြေရာတစ်ခု’

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးက ပြလိုက်သော ခြေရာမှာ ခြေရာ ဝိုင်းတစ်ခုဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော် သူတို့နောက်ကို အမြန်လိုက်ခွင့်ပြုပါ’

ဒေါင်းစိမ်း နဂါးတောင် သိုင်းသမားဘိုးဘိုးအား ပြောလိုက်သည်။

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးက ဒေါင်းညိတ်လျက်....

‘ရတနာသိုင်းအညွန့်နဲ့ သိုင်းကျမ်းကိုတော့ ဘိုးဘိုး ကြည့်ပြီးပြီ။ လူကလေး ချင်တိုင်းပြည်နယ်က အိမ်နံ့လူမျိုးတွေရှိတဲ့ ဟေမုန်ပင်လယ်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့။ ဒီကျောက်စိမ်းအိုးကို ရမုန်လိုက်ရမှာနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ....ဘိုးဘိုး’

‘ဒါဖြင့် ညတွင်းချင်း ခရီးထွက်ပေတော့။ ကျောက်စိမ်း သူဌေးကြီး ဟောစီတုန်းဂေဟာကို ဒီစောရတေ့ ဒီကျောက်စိမ်း ကြေးအိုးကို ယူသွားမှာ သေချာတယ်။ လူကလေး အမြန်လိုက်ပေတော့’

ထိုသို့ပြောလိုက်သောကြောင့် ဒေါင်းစိမ်းမှာ ချက်ချင်းပင် ဝန်ဆောင်အိတ်ကိုယူကာ ဆရာဘိုးဘိုးအား အရိုအသေ ပေးလျက် တောင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာတော့သည်။

'စိတ်သာချပပါ။ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ငွေနှစ်သောင်းစီ ပေး
မှယ်လို့ ပြော ထားပါဘယ်၊ ကျွန်တော်တို့ပြောတဲ့ဈေးကို ဘယ်
သူမှ မပေးနိုင်ကြပါဘူး'

ထိုအချိန်မှာ ညဉ့်သန်းခေါင် ကျော်ခွဲပြီဖြစ်သည်။
ကျောက်စိမ်းဂေဟာကြီးမှာ မီးများလင်းလျက် ရှိနေလေ
သည်။

ကျောက်စိမ်းသူဌေးကြီးဟောစီတုန်းသည် အလွန်ပင်စိုးရိမ်
လျက် ရှိ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်....

စောရများကို ယုံကြည်မှုမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

'တုံ တုံ တုံ'

ဝါးလက် ခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ပေါ်ထွက် လာလေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျောက်စိမ်းဂေဟာကြီးမှာ ညဉ့်အမှောင်
အောက်တွင် အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေလေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူရိပ်သုံးရိပ်တို့သည် ကျောက်စိမ်းဂေဟာ
ရှိနေသော လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးလွှားလာလျက်ရှိနေသည်။
ယင်းအချိန်မှာပင် ငှက်တောအုပ်စုလေးဆီ ရောက်လာကြလေ
သည်။

အခန်း (၉)

ကျောက်စိမ်းသူဌေးကြီး ဟောစီတုန်းသည် သူ၏ ကျောက်
စိမ်းဂေဟာ ညဉ့်ခန်းမကြီးအတွင်းတွင် လမ်းလျှောက်လျက်
ရှိနေသည်။

သူ၏ ကိုယ်ရံတော် အစောင့်များကညဉ့်ခန်းမကြီးထဲတွင်
ဘေးနှစ်ဘက်မှ စောင့်ကြပ်လျက် ရှိနေ၏။

ဟောစီတုန်းသည် သူ၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သော ဟွာကျီ
ဟင်အား လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

'ဟွာကျီဟင်၊ ဒီစောရတွေဟာ သစ္စာရှိမယ် မထင်ဘူး
ဟွာကျီဟင်သည် မတ်တပ်ရပ်နေရာက အရှိအသေ ပေါ
ရင်း....

'ဝုန်း'

ရုတ်တရက် သစ်ပင်များပေါ်မှ ပိုက်ကွန်ကြီး တစ်ခုသည် ပြိုတ်ကျလာကာ လူရိပ်သုံးရိပ်အပေါ် လွှမ်းခြုံသွားလေတော့သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သစ်ပင်များပေါ်မှ ညဝတ် ဝတ်ထားသော လူများသည် ခုန်ဆင်းလာကာ ပိုက်ကွန်ကြီးအား ဆွဲတူလိုက်ကြသည်။

'ဟား ဟား ဟား ကြီးလိုက်တဲ့ ငါးကြီးတွေ'

ပိုက်ကွန်ထဲတွင် အမိခံလိုက်ရသော လူသုံးဦးမှာ စောရပြီ၊ စောရနက်နှင့် ခြေတစ်ချောင်းကျားတို့ဖြစ်ကြသည်။

ညဝတ် ဝတ်ထားသောလူများက တဟားဟား ရယ်မောလျက် မြောလိုက်ရင်း ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက....

'ကဲဟေ့ ဒီခွေးသူခိုးတွေကို အမြန်ဆုံး ခေါ်လာကြစမ်း'

ထိုသို့ အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အဝတ်နက် ဝတ်ထားသူများသည် ပိုက်ကွန်ကြီးနှင့်အတူ မြေပေါ်တွင် ဒရွတ်တိုက် ဆွဲယူသွားတော့သည်။

တောအုပ်ထဲရှိ အိမ်တစ်အိမ် ရောက်လာသောအခါတွင် မီးများထွန်းလိုက်ကြပြီး ဖမ်းဆီးလာသော လူသုံးဦးအား အိမ်ထဲတွင်းစောင့်နေသော လူတစ်ဦးရှေ့သို့ ဆွဲယူ ပို့လိုက်ကြ၏။

အိမ်ကလေးထဲတွင် ရှိနေသော လူကြီးမှာ ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို လွှမ်းခြုံထားလျက် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

'ခွေးသူခိုးတွေ၊ မင်းတို့ ဘာလုပ်တယ် ဆိုတာကို သိပ်လောကမှာ မသိတာ မရှိဘူး၊ မင်းတို့ကို ကျောက်စိမ်းသူဌေးကြီး ဖြောစီတုန်းက ကျောက်စိမ်းကြေးအိုး ခိုးဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ငါက သိပြီးပြီ'

ဤတွင် ပိုက်ကွန်ထဲမှ ခြေတစ်ချောင်းကျား ခေါ်သည့် စောရက....

'ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ရိုက်ကလဲ'

'ဪ... ခြေတစ်ချောင်းကျားရယ်၊ မင်း သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည်နေတာတောင် ငါတို့ကို ဘယ်သူတွေ့ဆိုတာ မသိဘူး လားကွ'

ခြေတစ်ချောင်းကျားက....

'ကျုပ်တို့က အကုန်လုံးတော့ ဘယ်သိမလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ အောက်တန်းမှာရှိတဲ့ သိုင်းသမားတွေဟာပဲ'

'ခွေးမသား၊ တို့ကိုများ မင်းက စော်ကားလို့'

'ဝုန်း....'

အနက်ရောင်သိုင်းသမား ခေါင်းဆောင်သည် သူ၏ ခြေထောက်ဖြင့် ခြေတစ်ချောင်းကျားအား ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။

'ကဲ...မင်းတို့ယူလာတဲ့ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို အမြန်ဆုံး ပေးစမ်း'

ခြေတစ်ချောင်းကျားကို ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ သိုင်းသမားက မေးလျက်၏။

'ကျုပ်မေးတာလဲ ဖြေပါဦး။ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ' ဝူတန်ဂိုဏ်းခွဲ၊ ငါက ဂိုဏ်းခွဲမှူး ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိမ်းပဲ'

'အဲ...ဒီလို ကောင်းကောင်းပြောမူပေါ့ဗျာ'

ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိမ်းက...

'မင်းတို့က ငါ့ကောင်းကောင်းပြောနေတာပဲ။ ကဲ...မင်းတို့ ခိုးလာတဲ့ပစ္စည်းကို တို့ကို လှူလိုက်ပါဦး။ မင်းတို့လဲ အကျိုး ရှိရမှာပေါ့'

ခြေတစ်ချောင်းကျားက...

'ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။ အခု ကျုပ်တို့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စထားပြောခွင့်ပြုပါ'

ဤတွင် ဝူတန်ဂိုဏ်းခွဲမှူး ခြင်္သေ့ကြီးက ဂိုဏ်းသားများအား...

'ဟေ့...သူတို့ကို လွတ်ပေးလိုက်ကြ'

ဂိုဏ်းသားများက စောရသုံးဦးအား ပိုက်ကွန်ကြီးထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

ခြေတစ်ချောင်းကျားက...

'ခင်ဗျားတို့ဟာ သိုင်းသမားကောင်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ကျုပ်တို့ကို ခွေးလို ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာတာ ဘာကောင်းထလဲ'

ဝူတန် ဂိုဏ်းခွဲမှူး ခြင်္သေ့ကြီးက... 'အေးပါကွာ၊ ခနောက် မင်းတို့ကို ခွေးတစ်ကောင်လို မဆက်ဆံတော့ပါဘူး။ တို့ဝေးခင်းတဲ့ ပစ္စည်းကလေးကိုသာ အမှု ခိုးယူတကြည့်နဲ့ ပေးပါ'

ခြေတစ်ချောင်းကျားက ခေါင်းခါလျက်... 'ကျုပ်တို့ဆီ ပါမလာဘူး'

'ဘာလဲ...မင်းတို့ တကယ် မပါတာလား'

ခြေတစ်ချောင်းကျားက...

'ဟုတ်တယ်၊ တကယ်မပါဘူး။ ကျုပ်တို့တောင် ခွေးပြေးပစ်ပြေး ထွက်ပြေးလာရတယ်'

ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိမ်းခေါ် ဝူတန်ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီးသည် ဒေါဝူသွားကာ...

'ဟိတ်...သူတို့ကို အားလုံးရှာကြစမ်း'

ဝူတန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားများသည် စောရသုံးဦးအား နှိပ်စပ်ရှာဖွေသော်လည်း ငွေကြေးအနည်းငယ်မှလွဲ၍ မတွေ့ရချေ။

လက်ထောက် သိုင်းခေါင်းဆောင်က....

‘ဘာမှ မတွေ့ဘူး၊ ဂိုဏ်းခွဲမှုကြီး’

ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိမ်းသည် မျက်ခုံးများကို ကုပ်ချလိုက်ကာ....

‘မင်းတို့ တကယ်မရခဲ့ဘူးလား’

‘မရပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားကြီးတွေ

ကျွန်တော်တို့ရောက်တာနဲ့ သိသွားပြီး တိုက်ခိုက်လွတ်ခဲ့

‘ဒ’

စောရဖြူက....

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘အခု မင်းတို့ ကျောက်စိမ်းဂေဟာကို သွားမလို့ မဟုတ်

လား’

ခြေတစ်ချောင်းကျားက

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာလဲ၊ ဒီကိစ္စ ချိန်းထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ချိန်းထားပေမယ့် သွားပြီး အကြောင်း

ကြားရဦးမှပဲ’

ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိမ်းက

‘အေးပေါ့ကွာ၊ တို့ကိုများ လှည့်စားမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ကို

ရှာပြီး သတ်ပစ်မယ်’

ထို့နောက် ခြင်္သေ့ကြီးဟိုစိမ်းသည် စောရသုံးဦးကို ဆဲဆို
ကာ ပြန်လွှတ်လိုက်တော့၏။

စောရသုံးဦးမှာ အလျင်အမြန် ပြေးထွက်လာကြလေတော့
သည်။

သူတို့သည် နဂါးတောင်ဘိုးဘိုးသိုင်းသမားကြီးထံမှ ခိုးယူ
လာသော ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို သိမ်းငှက်တောင်ခြေတွင်
လျှိုဝှက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့မှထားလျှင် လမ်းတွင် ရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါက
ဆုံးရှုံးနိုင်သောကြောင့် ကြိုတင် စီမံထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

သူတို့ ကျောက်စိမ်းဂေဟာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင်
ကျောက်စိမ်းသူဌေးကြီး ဟောစီတုန်းမှာ အလွန်ပင် အားရ
ဝမ်းသာသွားလျက်

‘ကဲဟေ့၊ ရခဲ့ရဲ့လား’

‘ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာမို့လို့
ထောင်ခြေမှာ ဝှက်ထားခဲ့တယ်’

ခြေတစ်ချောင်းကျားက အဖြစ်အပျက်များကို အတိုချုံး၍
ပြောပြလိုက်၏။

ဟောစီတုန်းက....

‘အင်း... ဝူတန်ဂိုဏ်းက ကောင်တွေဟာ အလွန် ရှုပ်ထွဲ
အကောင်တွေ၊ ဒီတော့ ဘောင်ခြေကို အခုလိုက်ယူရမလား’

ခြေတစ်ချောင်းကျားက....

‘မိုးလဲ လင်းကနီးပြီပဲ၊ အခုလိုက်ယူရင် ပိုကောင်းတာ
ပေါ့!’

ထိုကြောင့် ကျောက်စိမ်းသူဌေးကြီးသည် သူ၏ အတွင်း
ရေးမှူးကြီးကို အစောင့်သိုင်းသမားများ အမြန်ဆုံး သွား
ခေါ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းသူဌေးကြီးဂေဟာ အစောင့်သိုင်းသမားများ
ကို အတွင်းရေးမှူးကြီးက ရှေ့ဆောင်၍ မြင်းများ နှင်လာခဲ့
သလို စောရသုံးဖော်ကိုလည်း ငမ်းပြရင်း တစ်ပါတည်းခေါ်
ဆောင်လာခဲ့သည်။

ယင်းအချိန်မှာ သူတို့နောက် အရိပ်မည်းတစ်ခုသည် လှမ်း
မကမ်းမှ ပြေးလွှားလိုက်ပါနေသည်ကို မြင်သူမျှ မသိကြချေ။

နောက်မှလိုက်လာသော အရိပ်မည်းမှာ ဒေါင်းစိမ်းပင်။
ဒေါင်းစိမ်းသည် ကျောက်စိမ်းဂေဟာ အမှီးပေါ် ရောက်လာ
နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ကျောက်စိမ်းသူဌေးကြီးကို စောရများ ပြန်လည် ပြောဆို
သော စကားကို ကြားရကာ နောက်မှလိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

စောရသုံးဖော်နှင့် ကျောက်စိမ်းဂေဟာမှ အစောင့် သိုင်း
သမားများ ကောင်ခြေသို့ရောက်သောအခါ တောင်ခြေတွင်
ကြိုတင်ကာ သိုင်းသမားတစ်စု ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

သို့သော် သူတို့သည် ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များ
နောက်ကွယ်၌ ပုန်းအောင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

စောရသုံးဖော်တို့သည် သူတို့လျှင် ဝှက်ထားခဲ့သော ကျောက်
တုံးအောက်မှ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို သွားရောက်ကာ အမြန်
ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

‘ဟင် ဗီမှာ ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်း မရှိတော့ပါလား’

ခြေတစ်ချောင်းကျားသည် သတ္တိပါအိတ် ကလေးအား
မြှောက်ပြလိုက်သည်။

‘မဲတွေဘူးလား’

အတွင်းရေးမှူးက မေးလိုက်သည်။

ခြေတစ်ချောင်းကျားက....

'ဟုတ်တယ်၊ ကတ္တီပါအိတ်ပဲ တွေ့ရတယ်၊ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကိုတော့ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ တစ်ဦးဦး ယူသွားပြီ ထင်တယ်'

သူတို့သည် အတန်ကြာ ရှာသော်လည်း မတွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့် အတွင်းရေးမှူးက စောရသုံးပော်အား အပြန်တင်လျက် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ကျောက်စိမ်းဂေဟာ သိုင်းသမားများ ပြန်သွားသောအခါ တွင် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆောင်များ၏ နောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေကြသော အနက်ဆောင် သိုင်းသမားများလည်း ထွက်လာကြကာ အလျင်အမြန်ပင် ပြန်လည်တပ်ခေါက်သွားကြလေတော့သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် လူငယ်တစ်ဦးသည် သစ်ပင် တစ်ပင်မှ ခုန်ဆင်းလာကာ ကျောက်တုံး၊ တစ်တုံးပေါ်တက်၍ ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက် လူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ကာ ဝန်ဆောင်အိတ်ထဲမှ ရေဘူးကိုဖွင့်ကာ ရေကို သောက်လိုက်၏။

ယင်းအချိန်တွင် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

'အစ်ကိုကြီး...ဘာရှာနေတာလဲ'

'ဟေ...မင်း ဘယ်သူလဲ'

မေးလိုက်သူက ဒေါင်းစိမ်းပင်ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော် ဒီအနားက ရွာကပါ'

ဒေါင်းစိမ်းအား ပြောလိုက်သူမှာ ကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

အသက်အားဖြင့် ဆယ်နှစ်ခန့်လောက်သာ ရှိမည် ထင်ရ၏။

'မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ'

'ကြွေကောက်ပါ'

'မင်းကဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ'

'ကျွန်တော်က ဆိတ်တွေကျောင်းနေတာပါ၊ ညက ဆိတ်သုံးကောင် ပျောက်သွားတာ ရှာလိုမှတွေ့တာနဲ့ အလုပ်ရှင်က ရိုက်နှက်လို့ တစ်ညလုံး ဒီမှာလာပြီး ငိုနေရတာပါ'

ဒေါင်းစိမ်းမှာ သနားသွားပြီး...

'ဖြစ်ရလေကွာ၊ မင်း ဆိတ်သုံးကောင်ရော တွေ့ပြီလား'

'မနက်မှ တွေ့တယ်ဗျ'

ဒေါင်းစိမ်းသည် မန်တိုမုန့် သုံးခုကို ဝန်ဆောင်အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ ကြွေကောက်အား ပေးလိုက်သည်။

ကြွေကောက်သည် ဝမ်းသာအားရ စားလိုက်ပြီးနောက်...

'အစ်ကိုလေးက ဘာလာရှာတာလဲ'

'အေးကွာ၊ ငါလဲ ပစ္စည်းတစ်ခုရှာတာပဲ၊ ခပ်စောစောက လူသုံးဦးက ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းကွ'

ကြွေးကောက်က ဝမ်းသာသော အမူအရာဖြင့်....

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ပစ္စည်းတစ်ခု ရထားလို့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ လျှိုဝှက်ထားခဲ့တယ် အစ်ကိုလေး'

'ဟာ...ဟုတ်လား၊ ကဲ...မင်း အဲဒီပစ္စည်း သွားယူကွာ၊ အစ်ကို မုန့်ပို့ပေးပါ့မယ်'

ကြွေးကောက်သည် အလျင်အမြန်ပင် တောင်ကုန်းကလေးပေါ် ပြေးတက်သွားပြီး ဝက်သစ်ချပင်ကြီးပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင်ပမာ တက်သွားတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါတွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာလျက် လက်ထဲတွင် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကြီး ပါလာတော့သည်။

ကြွေးကောက်ကမြောက်၍....

'အစ်ကိုလေးရှာတာ ဒီပစ္စည်းလား'

'ဟာ...ဟုတ်တယ်၊ ညီလေး'

ဒေါင်းစိမ်းသည် ကြွေးကောက်လက်ထဲမှကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကြီးကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ အတွင်းအိတ်ထဲသို့တည့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ကြွေးကောက်ကို လျှံငွေ အထုပ်တစ်ထုပ် ပေးလိုက်ပြီး....

'ကဲ ညီလေး၊ အစ်ကိုနဲ့ ကံဆုံရင် ကြုံကြရဦးမှာပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ အစ်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်'

ထိုသို့ပြောကာ ဒေါင်းစိမ်းမှာ တောင်ပေါ်သို့ အလျင်အမြန် တက်ခဲ့လေတော့၏။

အမှန်မှာ လွန်ခဲ့သောညက ကြွေးကောက်၏ ဆိတ်ပိုင်ရှင်က ကြွေးကောက်အား ဆိတ်သုံးကောင်ပျောက်သဖြင့် ဂျိန်နှက်လူတိုရာ တောင်ခြေတောင်ကုန်းပေါ်တက်ကာ နေခဲ့မိ၏။

ဤတွင် တောင်ပေါ်မှ လူသုံးဦးပြုဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပုန်းကွယ်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။

လူသုံးဦးသည် ပစ္စည်းတစ်ခုအား ကျောက်တုံး တစ်တုံးအောက်တွင် ဝှက်ထားကာ အမှတ်အသား ပြုလုပ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကြွေးကောက်က သူတို့ လျှိုဝှက်ထားခဲ့သော ကျောက်တုံးအောက်မှ ပစ္စည်းကို သွားကြည့်ရာ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝက်သစ်ချပင်ပေါ်တက်၍ သစ်ခေါင်းထဲထည့်ထားပြီးနောက် ရွာပြန်ခဲ့လေသည်။

နိနက် မိုးလင်းသောအခါတွင် ဆိတ်သုံးကောင်ကို တောင်ခြေမှာပင် တွေ့ရကာ ဆိတ်များကို ကျောင်းနုရင်းက လူတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူစုသည် ကျောက်တုံးများအကြား ပုန်းကွယ်လျက် ရှိနေကြသည်။

ကြွေကောက်သည် တစ်နေရာမှ သူတို့အား ကြည့်နေစဉ် နောက်ထပ်လူတစ်စု ရောက်လာလျက် လူသုံးဦးတို့က ကျောက် တုံးကြီးအောက်မှ ပစ္စည်းကို ရှာဖွေယူရာ မတွေ့သဖြင့် ပြန် သွားလေတော့၏။

ပထမရောက်နေသော လူများသည်လည်း ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များမှထွက်၍ ပြန်သွားစဉ် ဒေါင်းစိမ်း ရောက် လာပြန်တော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းကို မြင်ရသောအခါ ကြွေကောက်မှာ အလိုလို ခင်မင်သွားကာ အထက်ပါအတိုင်း သူ့ရထားသော အဖိုးတန် လှည့် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့ သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် သိမ်းငှက်တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်လာ ခဲ့လေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်လာလာချင်း နဂါးကို ဘိုးဘိုးသိုင်းသမားကြီး၏ ဂူဆီသို့ အားရဝမ်းသာစွာလိုက်ပြီး ခဲ့လေသည်။

‘ဆရာကြီး...ဆရာကြီး’

‘ဆရာကြီး...ဆရာဘိုးဘိုး’

သွားကြ

သူ့အသံသည် တောင်ထိပ်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ဆူ တော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် နဂါးတောင်ဘိုးဘိုး သိုင်းသမားကြီး၏ ဂူအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် မီးလင်းပိုမို မီးများငြိမ်း နေကာ နဂါးတောင်ဘိုးဘိုး သိုင်းသမားကြီး ကိုင်ဆောင်နေ ကျ ခားနှင့် ဝန်ဆောင်အိတ်များကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ချေ။

ထို့နောက် ကျောက်ဂူနံရံတွင် ဓားဦးဖြင့် ရေးထိုးထား သော စာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘လူကလေး...ဆရာဘိုးဘိုး ခရီးထွက်သွား ပြီ၊ လုပ်ငန်းအောင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေတော့’

ဒေါင်းစိမ်းသည် စာတစ်ကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါင်းစိမ်းမှာ မျက်ရည်များ ကျလာကာ ကျောက်ခုတ်ကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် အိပ်ချလိုက်ရာတွင် လုံးဝ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ထိုလူစု
ရှိနေကြသည်။ ညီမဖြစ်သူများသည် အိပ်ပျော်သွားသည်။
ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ နိုးလာကာ မျက်လုံးများကို
ကြွေကော့နှင့် သိုင်းသမားတစ်စု ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဆူညံစွာ
နောက်ထပ်လူသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
တုံးကြီးအော့သည် ခေါင်းစိမ်းသည် ဝန်ဆောင်အိတ်ကို အတွင်းသို့
သွားလေတော့ ပစ်သွင်းလိုက်ကာ သူ၏ခါးကို ဆွဲ၍ မေးလိုတော့၏။

ပထမရေ
'ဟေ့... မင်းတို့ ဘယ်ဂိုဏ်းက ကောင်တွေလဲ'

'ဟာ... ဒီချွတ်တိတ်ကလေးက မိမိမှာလာပြီ၊ ပုန်းနေတာကို
သူ့ဆီမှာပဲ ဒီပစ္စည်းရှိနေရမယ်၊ ဟေ့ ကောင်လေး... တို့
ချန်စိန်ဂိုဏ်းက သိုင်းသမားတွေကွ၊ မင်းလက်ထဲမှာ ရှိနေ
ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို အခု ထုတ်ပေးစမ်း'

ခေါင်းစိမ်းကို ပြောလိုက်သောသူမှာ အပြာရောင်ဝတ်
လူထွားကြီး ဖြစ်သည်။

ခေါင်းစိမ်းက...

'ကျုပ်မှာရှိတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ'

'ဟေ့... တို့ သတင်းရလာပြီးပြီ၊ အမြန်ထုတ်ပေး'

'မပေးဘူးဆိုရင်ရော'

'မပေးရင် မင်းအသက်ကိုပါ ယူရလိမ့်မယ်၊ ညီလေးတို့ရော
ဒီနေ့လေးကို ဝိုင်းပြီး ပညာပေးလိုက်ကြစမ်း'

အပြာရောင်ဝတ် ချန်စိန်သိုင်းသမားများသည် ခါးများကို
ဝတ်ကာ ပြေဝင်လာတော့သည်။

ခေါင်းစိမ်းမှာ သူ၏ခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ထုတ်လိုက်ပြီး
လျှင်...

'ဟေ့... နေကြဦး'

သူ့အသံကြောင့် ချန်စိန်သိုင်းသမားများမှာ တန့်သွားကြ
ပစ်သွင်းလိုက်ကာ သူ၏ခါးကို ဆွဲ၍ မေးလိုတော့၏။

'ဘာလဲကွ'

လူထွားကြီးက မေးလိုက်၏။

'ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်မကြောက်ဘူး၊ ဒီဆရာကြီးဂူထဲမှာ
သွားမုတုန်းစေချင်ဘူး၊ ဒီတော့ သေချင်တဲ့လူတွေ ကျုပ်နောက်
ကို လိုက်ခဲ'

'ခေါ့...'

ခေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ကိုယ်ပေ့အားဖြင့် ဂူအပြင်သို့ လွှား
ထွက်လိုက်လေတော့၏။

ချန်စိန်သိုင်းသမားများ၏အပေါ်မှကျော်ဖြတ်ကာ ဂူအပြင်
ရောက်သွားရာ လူထွားကြီး ခေါင်းဆောင်သော ချန်စိန်
သိုင်းသမားများက ပြေးလိုက်လေလေတော့၏။

သူတို့သုံးယောက်က တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် မတ်

တတ်ရပ်နေသည့် ဒေါင်းစိမ်းကို ဓားများဝင့်ကာ လွှား၍
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

‘ယား...ယား’

‘ယား...ယား’

‘ချမ်း...’

‘ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း’

‘ထန်း...ထန်း...ထန်း’

သံသံချင်း ထိခတ်သော အသံများက တောင်ထိပ်တစ်ခု
လုံးအား ပဲ့တင်ချိတ်သွားလေတော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် လေထဲသို့ လွှားတက်လိုက်ကာ ‘ကြယ်
တစ်ထောင်ကြေ’ သိုင်းကွက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

ထိုတိုက်တွက်သည် သူ့ဓားမှ လင်းတန်းကြီးသည် အောက်
သို့ ကျေ့ဝိုက်ဆင်းသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချန်စိန် သိုင်းသမားများအပေါ်သို့ တရိပ်ရိပ် ထိုးကျသွား
သလို ဓားသံကလည်း ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပေါ်ထွက်
လာတော့၏။

‘ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး’

‘ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး’

‘ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း’

‘အား...အား’

‘အိုး...အိုး...အာရီ’

ချန်စိန်သိုင်းသမားများသည် အတုံးအရုံး မြေပေါ်သို့ ကျ
သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် လေမုန်တိုင်းကြီး ထိုးကျလာသကဲ့သို့ အသံကြီး
တစ်သံ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။

‘ဝေ...’

‘ဝုန်း...ဝုန်း’

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း’

ထိုအသံကြီးနှင့်အတူပင် လေနီကြမ်းထဲတွင် ကျောက်တုံး
များပေါ်လာကာ ချန်စိန် သိုင်းသမားများအပေါ်သို့ ထိုးကျ
သွားလေတော့၏။

‘အား...အား’

‘အိုး...အာရီ’

‘ဝုန်း’

ချန်စိန်သိုင်းသမားများသည် အော်ဟစ်ကာ တောင်ပေါ်မှ
ဆင်းပြေးသွားလေတော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းက ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူကား တောင်
ကျွန်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် နဂါးတောင်ဘိုးဘိုး သိုင်း

သမားကြီး၏ မိတ်ဆွေရသေ့ကြီးဖြစ်သော မုတ်ဆိတ်ဖြူနှင့်
ဒေါက်ချာဆောင်းရသေ့ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟား ဟား ဟား...’

‘ဟား ဟား ဟား...’

ရသေ့ကြီးသည် ရယ်မောလိုက်ကာ...

‘ခပ်စောစောကတည်းက ငါ့ရောက်နေတယ်။ ဒီကောင်
တွေ ဘာလုပ်နေသလဲလို့ ကြည့်နေခဲ့တာ၊ အခုတော့ မင်းနဲ့
အပြင်းအထန်တိုက်နေတာတွေလို့ အတွင်းအားသုံးပြီး ခွေး
ထောင်တွေကို နှင်ပစ်လိုက်ရတာပဲ ဒေါင်းစိမ်း’

ဒေါင်းစိမ်းသည် ဆရာရသေ့ကြီးကို အရိုအသေပေးလိုက်
ကာ...

‘ကျေးဇူးတင်ပါ့ဇာန် ဆရာတော်’

‘အေး... မင်းဆရာကြီး ခရီးထွက်သွားလို့ သူက ငါ့ကို
နှုတ်ဆက်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ဂူကိုလဲ ကြည့်လိုက်ပါလို့’

ရသေ့ကြီးမှာ သိမ်းငှက်တောင်၏မြှောက်ဘက်အခြမ်းတွင်
နေထိုင်သော ရသေ့ကြီးဖြစ်လေသည်။

‘မင်းကို မင်းဆရာကြီးက ဘာမှာခဲ့သေးသလဲ’

‘ကျွန်တော်ကို ဟေမုန်ပင်လယ်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ မှာခဲ့ပါတယ်’

‘ဟေ...’

‘ဟေမုန်ပင်လယ်ဟာ အလွန်ကြမ်းတမ်းတယ်။ သိုင်းသမား
လူမျိုးတွေကလဲ အလွန်များကွယ်’

ဒေါင်းစိမ်းက...

ဆရာကြီး မှာသွားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ကတော့ လိုက်ရ
မှာပဲ’

‘မင်း ဘယ်တော့သွားမှာလဲ’

‘ကျွန်တော် တောင်အောက်ကို အခုပဲ ဆင်းသွားပါတော့
မယ် ဆရာတော်ရသေ့ကြီး’

ရသေ့ကြီးက...

‘ဒီလိုဆိုရင် ဂူကြီးကို ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ အပြီးပိတ်သွား
ပေတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာတော်ရသေ့ကြီး’

ရသေ့ကြီးသည် နှုတ်ဆက်ကာ အလျင်အမြန်ပင် ထွက်
သွားလေတော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ဂူထဲသို့ဝင်ကာ သူ၏ဝန်ဆောင်အိတ်ကိုယူ
လျက် သူ၏အတွင်း အားများကိုထုတ်ကာ ကျောက်တုံးကြီး
တစ်တုံးအား လှိမ့်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ဂူကို အပြီးတိုင် ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

‘ကျွန်း...’

ကျောက်တုံးကြီးသည် ဂူပေါက်ဝကို ပိတ်သွားပြီးနောက်
ဒေါင်းစိမ်းသည် တောင်ပေါ်မှ လွှားဆင်းလာလေတော့သည်။

အချိန်မှာ နေဝင်ချိန်ပင်တည်း။

ဒေါင်းစိမ်းသည် မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်၍ အလျင်အမြန်ခရီး
ထွက်ခဲ့သည်။

နေဝင်ချိန်တွင် ချိလန်ဆိုသော မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာ
လေသည်။

ထိုမြို့ကလေးသို့ မရောက်မီ သိုင်းသမားတစ်စုသည် သူ့
နောက်မှ နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်ပါလာလေသည်။

ထိုသိုင်းသမားများမှာ ချန်စိန်သိုင်းသမားများနှင့် ဝူတန်
သိုင်းသမားများဖြစ်ကြ၏။

သိုင်းလောကတွင် အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်နှင့် ထိုအကြောင်းကိုစွဲမှတ် သိုင်းလောကထဲတွင် ကျော်
ကြားသွားစမြဲပင်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သိမ်းငှက်တောင်မှ ဆင်းလာသော ဒေါင်းစိမ်း
ဆိုသည့် သိုင်းသမားသည် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုး ရသွားသည်
ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းများကို အပြင်းစီးလာသောသော
အမျိုးသမီးတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အမျိုးသမီးများမှာ ပန်းကမ္ဘာသိုင်းဂိုဏ်းကြီး၏ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးတစ်ပါး ဝေ့ချင်နှင့် သိုင်းအမျိုးသမီးတစ်စုပင် ဖြစ်တော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် တည်းခိုခန်းရခိုင်သော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရွှေ့
သို့ ရောက်လာကာ မြင်းပေါ်မှ လွှားဆင်းလိုက်စဉ် အလုပ်
သမားကလေးတစ်ဦးက ပြေးထွက်ကြိုပြီး သူ့မြင်းအား ဆွဲ
ယူသွားလေတော့သည်။

‘တည်းခိုခန်း ရခိုင်သလားဗျ’

ဒေါင်းစိမ်းက မေးလိုက်သောကြောင့် ဆိုင်ရှင်က ဆိုင်
အလုပ်သမားကလေးတစ်ဦးကို အခန်းတစ်ခန်း လိုက်ပို့စေ၏။

အလုပ်သမားကလေးက သူ့အား မြစ်ဘက်မျက်နှာမူသော
အခန်းတစ်ခန်းကို ပေးပြီးထွက်သွားရာ ဒေါင်းစိမ်းသည် ဝန်
ဆောင်အိတ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးကို အိတ်အတွင်းထည့်
၍တံခါးပိတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့တော့၏။

ထိုစဉ်...

လမ်းပေါ်တွင် ခားသံများ ပေါ်ထွက်လာတော့ရာဒေါင်း
စိမ်းက ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤတွင် ပန်းကမ္ဘာမှသိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသမီး ဖေ့ချင်နှင့်
သိုင်းသမားတစ်စု တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် လွှားထွက်သွားကာ ဖေ့ချင်တို့နှင့်တိုက်
ခိုက်နေသော သိုင်းသမားများအား လွှား၍ လျှပ်တစ်ပြက်
တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း...’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ဒေါင်းစိမ်း၏ခားစက်ဝိုင်းသည် ကျယ်ပြန့်စွာ ထွက်သွားပြီး
လူဆိုးသိုင်းသမားများအပေါ် ကျသွားလေတော့သည်။

‘အား...’

‘အိုး...အာရို’

‘ဝုန်း...ဝုန်း’

သိုင်းသမားလူဆိုးများမှာ မြေပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်း လဲကျ
သွားပြီးနောက် ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်လေးရယ်’

‘မလိုပါဘူး မမလေး။ လမ်းကြုံလို့ ကူညီရတာပဲ’

‘အို...ကျေးဇူးတင်စကားလေးတော့ ပြောရမှပဲ မောင်
လေးရယ်’

ထိုအချိန်တွင် ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့
သည်။

‘ဟား ဟား ဟား...’

‘မင်းက လူစွမ်းကောင်းကြီးလုပ်နေတာကို ဒီမြို့က သိုင်း
သမားတွေအပေါ် မင်း အစွမ်းပြနိုင်ပေမယ့် ထို့အပေါ်ကို
တော့ မင်း မပြနိုင်ပါဘူး’

ထိုအသံကြောင့်ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းပေါ်မှဆင်းလာကြသည့်
အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသည့် ချန်စိန်သိုင်းသမား လူထွားကြီး
များနှင့် ဝူတန်သိုင်းသမားကြီးများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤတွင် ဖေ့ချင်က ရှေ့ကိုထွက်လာပြီး...

‘ကိုယ့်ခရီးကိုယ်သွားရင် ကောင်းမယ်။ ရှင်တို့ ပန်းကမ္ဘာက
ရွှေလိပ်ပြာဖေ့ချင်အကြောင်း သိတယ် မဲဟုတ်လား’

ဝူတန် သိုင်းသမားလူထွားကြီးများသည် ရှေ့သို့တိုးလာ
ကာ...

‘ဟား ဟား ဟား...’

‘ပန်းကမ္ဘာက ရွှေလိပ်ပြာမယ်ကလေး အကြောင်းကတော့
သိုင်းလောကမှာ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကျုပ်တို့လိုယောက်ျား
ကြီးတွေနဲ့ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရတာတော့ အောက်တယ်ကလေးမ
ရယ်။ ဟင်း ဟင်း...’

ထိုသို့ လူထွားကြီးက နေ့တည့်တည့် ပြောလိုက်သော
ကြောင့် ဖေ့ချင်မှာ ဒေါသဖြစ်သွားလျက် သူမ ခားကို ထုတ်
ကာ လွှား၍ တိုက်ခိုက်လိုက်တော့၏။

သိုင်းသမားလူထွားကြီးများသည် နောက်သို့ကျွမ်းတစ်ပတ်
ပစ်၍ ဆုတ်လိုက်ကြရင်းက...

‘ဟိုးဟိုး...နေပါဦး၊ ဒီလောက်လဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဦး
လေ၊ ကျုပ်တို့က ကိုယ့်တစ်မြို့တည်းသားတွေနဲ့ မထိုက်ချင်ပါ
ဘူး၊ ဟိုလူစွားလေးကိုပဲ ဆုံးမချင်တာပါ’

ဤတွင် ဒေါင်းစိမ်းမှာ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ
ခားကို ဆွဲထုတ်ပြီး ရှေ့သို့ လွှားတက်သွားကာ...

‘ကဲ...ခင်ဗျား တစ်ဦးချင်းပဲ တိုက်မလား၊ တစ်ဖွဲ့လုံး
တိုက်မလား၊ ကြိုက်သလို တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်’

‘ဟား ဟား ဟား၊ တော်တော်စွာတဲ့ကောင်၊ လာပြီဟေ့’

‘ဝိုး ဝိုး ဝိုး’

သိုင်းသမားလူထွားကြီးသည် ဒေါင်းစိမ်းထံသို့ လွှားဝင်
လာကာ သူ၏ကြီးမားသော ခားကောက်ကြီးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်
သည်။

‘ချမ်း’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ခားဖြင့် ဆီးခံကာ လျှပ်တစ်ပြက်
ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လူထွားကြီးဘက်မှ သိုင်းသမားများသည်
ဝိုင်းဝန်းကာ တိုက်ခိုက်လာလေတော့၏။

ခားသံများသည် လမ်းပေါ်တွင် ဆူညံသွားလေတော့
သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် လေထဲမှာပင် ကျွမ်းပစ်ကာ တက်လိုက်
ရင်း သူ၏ ခားကို ပန်းတစ်ထောင်ဝတ်မှုန်ခြွေ သိုင်းကွက်ဖြင့်
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ချမ်း’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

‘အား အိုး’

သိုင်းသမားလူထွားများသည် မြေပေါ်သို့ ဆွေးသံရဲရဲဖြင့်
လဲကျကာ အချို့မှာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေတော့၏။

ပန်းကမ္ဘာသိုင်းဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အမိ ဖေ့ချင်နှင့်
သိုင်းသူများကလည်း အော်ဟစ်၍ တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်ဆောက်
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

‘ယား ယား’

‘ဝိုး ဝိုး ဝိုး’

ပန်းကမ္ဘာသိုင်းသူများသည် ဓားများကို တင်ပြိုင်တည်း
ဝှေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

‘ချမ်း၊ ချမ်း၊ ချမ်း’

‘အား၊ အာရီ၊ အာရီ’

ဝူတန်သိုင်းသမားအချို့မှာ ပန်းကမ္ဘာသိုင်းသူများ၏ တိုက်
ခိုက်မှုကြောင့် မြေပေါ်သို့ လကျသွားပြန်တော့၏။

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏သမီး ရွှေလိပ်ပြာ ဖေ့ချင်နှင့်
သူ၏ ဂိုဏ်းသားများသည် ဝူတန်သိုင်းသမားလူဆိုးနှင့် အခြား
ဂိုဏ်းမှ လူဆိုးသိုင်းသမားများကို အော်ဟစ် တိုက်ခိုက်လျက်
ရှိနေသည်။

သိုင်းသမားလူဆိုးများမှာ အတုံးအရုံး ကျဆုံးသွားကြလေ
သည်။

ထို့နောက် သိုင်းသမားလူဆိုးများ ထွက်ပြေးသွားကြလေ
တော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းနှင့် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းသားများသည် စားသောက်
ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကာ စားပွဲလွတ်များတွင် ထိုင်
လိုက်ကြလေသည်။

ဖေ့ချင်နှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် စားပွဲတစ်လုံးတည်းတွင်
အတူထိုင်လိုက်ကြပြီး စားသောက်စရာများကို မှာလိုက်ကြသည်။

ဖေ့ချင်က

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်လေး၊ အခုလို ကူညီတာ’
ဒေါင်းစိမ်းက ရယ်မောလိုက်ကာ

‘မလိုပါဘူး မမလေးရယ်၊ ကျွန်တော် မှာ ကူညီထိုက်တာ
ကူညီရမှပဲ မဟုတ်လား’

ဖေ့ချင်က ပြုံးလျက်

‘မမတို့က မောင်လေးနောက်ကို လိုက်ခဲ့တာ’

‘ဘာကိစ္စများရှိသလဲ မမလေး’

‘မမလေးတို့က သတင်းတစ်ခု ကြားလို့ပါ’
ထိုအချိန်တွင် အင်းအသောက်များ ရောက်လာလေသည်။
ဒေါင်းစိမ်းသည် အရက်ခွက်တစ်ခွက်ကို ဖေ့ချင်နားသို့ ထိုး
ပေးလိုက်ကာ သူက တစ်ခွက်ထည့်၍ မော့သောက်လိုက်လေ
သည်။

‘ဘယ်လိုသတင်းများလဲ မမလေးရယ်’

ဒေါင်းစိမ်းက မေးလိုက်သည်။

‘မောင်လေးဆီမှာ ရတနာသိုက်အညွန့်ပါတဲ့ ကျောက်စိမ်း
ကြေးအိုး ရသွားတယ်ဆိုပြီး သိုင်းဂိုဏ်းတွေက မောင်လေးရှဲ့
နောက်ကို လိုက်နေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်လေးကို စိတ်
မချလို့ မမတို့ လိုက်လာခဲ့တာ’

ဒေါင်းစိမ်းသည် ရယ်မောလိုက်ကာ
'မမလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းဟာ
ကျွန်တော် ဆီမှာ မရှိပါဘူး'
ပန်းကမ္ဘာ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သမီးဖြစ်သော ရွှေလိပ်ပြာပေ
ချင်၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီ။
'ဒါဖြင့် ဒီပစ္စည်းက ဘယ်ကို ရောက်သွားလို့လဲ'

'ကျွန်တော် ဆရာကြီးဆီကို ရောက်သွားပါပြီ'
ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်ဝင်လာကာ ဒေါင်းစိမ်းထံရှိ
စားပွဲဆီသို့ တိုက်ရိုက် လျှောက်လာသည်။
ထိုလူသည် အပြာရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားကာ ဒါစည်း
ကြိုးအနီကို စည်းထားလျက် ရှိသည်။

ထိုသူက

'ဒေါင်းစိမ်းဆိုတာ မင်းလား'

ဒေါင်းစိမ်းက မော့လျက်

'ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ'

ထိုလူသည် အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ကာ ဒေါင်း
စိမ်းရှေ့သို့ ချပေးလိုက်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းက စာရွက်ကို ယူကာ မကြည့်သေးဘဲ သူ၏
အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ထိုလူသည် အလျင်အမြန် ထွက်သွားလေတော့
သည်။

ဖေ့ချင်က

'မောင်လေးကို ပေးတဲ့ စာကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ ဘာများ
အရေးကြီးသလဲ မသိဘူး'
ထိုအခါကျမှ ဒေါင်းစိမ်းသည် အရက်ခွက်ကိုချကာ စာရွက်
ကို ကုတ်၍ဖတ်လိုက်လေသည်။

'ဂိုဏ်းတူညီလေး ဒေါင်းစိမ်း'

စာကြောင်းများ၏ ထိပ်စည်းဟွင် တွေ့လိုက်ရလေတော့
သည်။

ညီလေး ဒေါင်းစိမ်း

ညီလေးဟာ တို့ဆရာကြီး နဂါးတောင်
ဘိုးဘိုးရဲ့ နောက်ဆုံး တပည့်အဖြစ်နဲ့ တောင်
အောက်ကို ဆင်းလာတာ အစ်ကိုတို့ သိရတယ်၊
အစ်ကိုတို့ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ မိန့်ကြားချက်အရ
အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဦးတည်ချက်နဲ့
လုပ်ဆောင်ဖို့ တို့ကို စေလွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။
ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ ကင်းမြီးကောက်၊
ဝံပုလွေကြီး၊ ကင်းလက်မ၊ မြွေဟောက်၊
မိကျောင်း၊ ဂိုဏ်းတူ ညီအစ်ကို ငါးဦးဟာ
တောင်အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့ကြတယ်၊ ငါတို့

တွေဟာ ငယ်မတွေ တစ်စုတစ်ဝေးနဲ့ နေထိုင်ပြီး လမ်းခွဲခွဲကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကင်းမြီးကောက်ဟာ ဂိုဏ်းတူ အစ်ကိုကြီးဖြစ်ပြီး ဆရာကြီး မှာတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘဲ သူဟာ လောဘတက်ပြီး တို့အပေါ်ကို သစ္စာ ဖောက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ခေးပြတိုက်ရင်းချမ်းသာသွားပြီ။ ငါတို့ညီအစ်ကို တွေကိုလဲ အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။

နံပါတ်လေး အဆင့်ဖြစ်တဲ့ ဂိုဏ်းတူအစ်ကို မြွေဟောက်ဟာလဲ မြို့စားကြီးတပ်မှာ တပ်မှူးဖြစ်နေပြီ။ ဘဝကို မေ့နေတယ်။ ငါတို့ကို အငှား လူသတ်သမားရှာပြီး အသတ်ခိုင်း ခဲ့တယ်။ ဂိုဏ်းတူ အစ်ကိုကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ဝံပုလွေကြီး၊ ကင်းလက်မတို့ဟာလဲ သေသွားကြပြီ။ အစ်ကိုကြီးဟာလဲ အင်မတန် သေမယ် ရှင်မယ် ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး မပြောနိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကြီး ပြောစရာ စကားတွေ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် အမြန်ဆုံး ထင်စန်းတောင်ခြေက ကုန်ယင်ဘုရားကျောင်းကို ဒီစာ ရရချင်း အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ။

မိကျောင်း
ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုကြီး

ဒေါင်းစိမ်းသည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ၏ အိတ်ထဲသို့ ခေါက်ထည့်လိုက်ကာ- ဖေ့ချင်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

‘မမလေး၊ ကျွန်တော်က အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထင်စန်းတောင်ခြေကို လိုက်ရမယ်’

‘ဟင်... မောင်လေးမှာ’ တယ်လိုများ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိနေလို့လဲ’

‘သူရေးတဲ့စာ အရဆိုရင် အစ်ကိုကြီး မိကျောင်းဟာ တော်တော် ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ည တွင်းချင်း ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်’

ပန်းကမ္ဘာမှ ရွှေလိပ်ပြာ ဖေ့ချင်က...

‘မောင်လေးမှာ အကူအညီတွေ လိုတယ်ဆိုရင် မမတို့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်’

‘အားနားစရာ ကောင်းလှပါတယ် မမရယ်။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းပဲ သွားပါ့မယ်’

‘အို မလိုပါဘူး။ မမ ဒီလူတွေကိုပြန်လွှတ်ပြီး မမနဲ့ ဂိုဏ်းစားနှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်’

ဒေါင်းစိမ်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

‘မမတို့ စေဘနာကိုကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ မမလိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်လဲ လိုက်ခဲ့ပါ’

ထိုနောက် အစားအသောက်များကို အလျင်အမြန်ပင် စား
သောက်လိုက်ကြလေသည်။

ပန်းကမ္ဘာဖေ့ချစ်သည် သူ၏ ဂိုဏ်းသူများကို မှာကြား၍
ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

သူနှင့်အတူလိုက်ရန် နှစ်ယောက်သာ ခေါ်ထားလိုက်လေ
သည်။

ခေါ်ထားလိုက်သော ဂိုဏ်းတူနှစ်ဦးမှာ ချွေယင်နှင့် ဝေ
ကျင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏ ဝန်ဆောင်အိတ်ကို ပြန်လည် ယူ
လိုက်ကာ စားသောက်ခများကို ရှင်းပေးလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဆိုင်ထဲမှ အလျင်အမြန် ထွက်လာကြလေသည်။

ညဉ့်ဆန်းခေါင်ကျော် အချိန်လောက်တွင် ထင်စန်းတောင်
ဆီသို့ မြင်းလေးစီးနှင့် လူလေးယောက်တို့သည် ခုန်းစိုင်းလျက်
ရှိနေကြသည်ကို ကြယ်ရောင်များ၏အောက်တွင် တွေ့မြင်နေ
လေသည်။

နံနက် မိုးလင်းချိန်လောက်တွင် ထင်စန်းတောင်ခြေသို့ မြင်း
လေးစီးနှင့် လူလေးယောက်တို့သည် ထင်စန်းတောင်ခြေသို့
ရောက်သွားကြလေသည်။

မြင်းလေးစီးနှင့် လူလေးယောက်တို့မှာ ဒေါင်းစိမ်းနှင့်
ပန်းကမ္ဘာတို့ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ကွမ်ယင်ဘုရားကျောင်း ရှိရာသို့ အလျင်အမြန်
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့ရောက်သည်နှင့် ကွမ်ယင်ဘုရားကျောင်းရှေ့ တောင်
ကုန်း တစ်နေရာပေါ်တွင် အပြူစရောင် ဝတ်စုံနှင့်လူတစ်ယောက်
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် အမျိုးသမီး
တစ်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။

သူမ၏ လက်ထဲတွင် ရှည်လျားသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုကို
ကိုင်ထားလေသည်။

ဓား....
အမှန်ပင် သူမကိုင်ထားသည်မှာ ဓားရှည်တစ်ချောင်းပင်
ဖြစ်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ သူမ
ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားခဲ့လေသည်။

ရွှေလိပ်ပြာပေ့ချင်တိုက် နောက်တွင် ရပ်၍ ကျန်ခဲ့လေ၏။
ထိုသချိန်တွင် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရပ်နေသော မိန်းမပျို
သည် လှုပ်ရှားလာကာ....
'ရှင် ဘယ်သူလဲ'
'မင်းကရာ ဘယ်သူလဲ'

'ကျွန်မ အမည်ကို မေးစရာမလိုဘူး'
'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်အမည်ကိုလဲ မေးစရာမလိုဘူး'
တောင်ကုန်းပေါ်မှ မိန်းမပျိုသည် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်
လိုက်ကာ လွှား၍ သူမ၏ခါးဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းကိုတိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်၍ ရှောင်လိုက်ကာ...
'ဟေ့ နေပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်နေတာလဲ'

'ဒီအကြောင်းတွေ ရှင်မေးနေစရာ မလိုဘူး၊ တိုက်ချင်လို့
တိုက်တာ'

ဒေါင်းစိမ်းက ရယ်လိုက်ပြီ....
'ကျုပ်က မင်းရန်သူမှ မဟုတ်ဘဲ'
မိန်းမပျိုက....
'ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် တိုက်ချင်လို့ တိုက်တယ်၊ ဘာ
ဖြစ်လဲ'

မိန်းမပျိုသည်ထိုသို့ပြောကာ လွှား၍တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေ
သည်။
ဒေါင်းစိမ်းက သူမ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ရှောင်လိုက်သည်။
မိန်းမပျိုက သူမ၏ခါးကို လေထဲတွင် တဝိုင်းဝိုင်း ဝေ့ကာ
ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူမ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို တိမ်းကာ ယိမ်း
စာဖြင့် ရှောင်လျက်ရှိနေလေသည်။

မိန်းမပျိုသည် အလွန် ဒေါပွလာလျက်....
'ရှင်ခါးကို ထုတ်လိုက်ပါ'

'ကျုပ်က ခါးကို ထုတ်လိုက်ရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်
ကို ရမှ ဖြစ်မယ်'

'ရှင်က တော်တော် ကြီးကျယ်တဲ့ လူပါလား'

မိန်းမပျိုသည် သူမ၏ခါးဖြင့် လွှား၍တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေ
သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် လျှပ်တစ်ပြက် သူမ၏ ခုတ်လိုက်သော
ခါးကို မရှောင်ဘဲ သူမ၏ ခါးကိုလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူ
လိုက်ကာ မြှောက်တင်လိုက်သည်။

မိန်းမပျို၏ခါးသည် လေထဲသို့လွင့်တက်သွားကာ မိန်းမပျို
မှာ သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။

‘လွတ်...ရှင်လွတ်’

‘မင်း အမည်မပြောရင် ငါမလွတ်ဘူး’

‘ကျွန်မအမည် ကျိန်းယင်’

မိန်းမပျိုသည် ဒေါင်းစိမ်း၏လွတ်ပေးမှုကြောင့် ကွမ်းယင် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ပန်းကမ္ဘာရွှေလိပ်ပြာပေ့ချင်တို့ကို လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

‘မမလေးကို ဘုရားကျောင်းရှေ့မှာ စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်းထဲကို ဝင်လိုက်ဦးမယ်’

ဒေါင်းစိမ်း ထိုသို့ပြောကာ ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ဝင်သွား လေသည်။

မီးရောင်လင်းနေသော အခန်းတွင်းသို့ရောက်သောအခါတွင် လူတစ်ယောက်ကို ခုတင်ပေါ်၌ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုကြောင့် လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုခုတင်ပေါ်မှလူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ဟု ထင်ရ၏။ ထိုလူ၏အနီးတွင် ကျိန်းယင်က ပြုစုလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ ရလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်း အလျင်အမြန် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလျက်...

‘ကျွန်တော် ဂိုဏ်းတူညီလေးဖြစ်တဲ့ဒေါင်းစိမ်းက အစ်ကို ကြီး မိကျောင်းကို အရိုအသေပြုပါတယ်’

ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသောလူမှာ မိကျောင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘ညီလေးဒေါင်းစိမ်း။ ညီလေးရောက်လာတာ နောက်ကျ နေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး’

‘အစ်ကိုကြီးဟာ နောက်တစ်နေ့မှန်းတည့် ဆယ်နှစ်နာရီ ထိုးရင် အစ်ကိုကြီးဟာ သေရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ဟောဒီက ညီမလေးကျိန်းယင်ကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ’

ထိုနေ့စက် မိကျောင်းသည် မိန်းမပျိုဘက်သို့လှည့်၍...

‘ကျိန်းယင်’

‘ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး’

‘ညည်းရှဲခားဆိုးသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဒေါင်းစိမ်းကို အထင် သေးပြီး ညီမလေးက တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့ အစ်ကိုကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ’

ကျိန်းယင်မှာ မျက်ရည်များ ပိုပိုပေါက်ပေါက် ကျလာ လျက်ရှိနေလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် အံ့ကိုကြိတ်လျှတ် ပြောလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး မသေရဘူး’

‘ညီလေးက အစ်ကိုကြီးအသက်ကို ကယ်နိုင်လို့လား’

'ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး သမားတော်ကြီးတွေ ခေါ်ပြီး ကူပါမယ်'

မိချောင်းသည် ဒေါင်းကိုခါ၍....

'ညီလေးရယ် အစ်ကိုကြီးအသက်ကို ကယ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ သေမှာပဲ'

'အစ်ကိုကြီးက ဘယ်ရန်သူနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့လို့လဲ'

'အဆိပ်မြေ'

'အဆိပ်မြေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ အစ်ကိုကြီး'

'အဆိပ်မြေဆိုတာ အဆိပ်တုရင် ကွေ့ဝမ်ကို ပြောတာပါ'

'ကွေ့ဝမ်နဲ့အစ်ကိုကြီးဟာ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရှိလို့လဲ'

'မရှိပါဘူး'

'ဒါဖြင့် သူက ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့တာလဲ'

'အဲဒီအကြောင်းလဲ မသိဘူး'

မိကျောင်းသည် သူ၏အိပ်ရာအောက်မှ စာတစ်စောင်ကို ယူ၍ ဒေါင်းစိမ်းကို ပေးလိုက်သည်။

'မင်း အဲဒီစာကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ'

ဒေါင်းစိမ်းက ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

'ညီလေးမိကျောင်း အခုတစ်လော ဂိုဏ်း တူအစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ ကင်းမြီးကောက်ဟာ မြို့

စားကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး ငါ့ကိုတောင် အန္တရာယ် လုပ်နေပြီ၊ အထူးသဖြင့် မင်းကို မြို့စားကြီးကို ပုန်ကန်မယ့် သိုင်းသမားဆိုပြီး အဆိပ်လက် ဝါးကွေ့ဝမ်ကို လိုက်လံသတ်ခိုင်းဖို့ ကင်းမြီး ကောက်ကပဲ တာဝန်ယူလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း အထူးသတိထားပြီးတော့နေပါ'

မြေဟောက်
တပ်မှူးကြီး

မှတ်ချက်။ ။ (စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် မီးရှို့ပစ်လိုက်)

ဒေါင်းစိမ်းသည် မီးလင်းဖိုထဲသို့ စာရွက်ကို ပစ်ချလိုက်လေသည်။

စာရွက်မှာ တစ်ခဏချင်းပင် မီးလောင်ကာ ပြာကျ၍သွားလေသည်။

ခိုင်ဖုန်းမြို့၏တစ်ည။

မြစ်ကမ်းဘေးရှိ စားသောက်ဆိုင်အပေါ်ထပ်တွင် တိတ်တဆိတ် ငှားနေသော မိကျောင်း၏အခန်းထဲသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ဝင်လာလေသည်။

မလိခစာပေ

အချိန်မှာ သန်းခေါင်ယံပင် ဖြစ်သည်။

ဝင်ရောက်လာသောလူရိပ်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသောလူအား သူ၏သက်ထဲမှစားဖြင့် လွှား၍ တအားခုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဒုန်း’

ခုတင်ပေါ်တွင်အိပ်နေသောလူသည် လျှပ်တစ်ပြက်အောက်သို့ လှိမ့်ချလိုက်သဖြင့် ရန်သူ၏ခါးချက်မှ လွတ်မြောက်သွားရလေသည်။

ရန်သူသည် သူ့ခါးဖြင့် လူကိုခုတ်လိုက်သော်လည်း လူကိုမထိဘဲ ခုတင်ခောင်းကိုထိကာ ပဲ့ထွက်သွားလေသည်။

အိပ်နေသောလူက ရှောင်တိမ်း လွတ်မြောက်သွားရာက လျှပ်တစ်ပြက်ထကာ မမ်းလိုက်၏။

‘ဟေ့ မင်းက ဘယ်သူလဲ’

‘ငါ ဘယ်သူဆိုတာ တိုက်ခိုက်ကြည့်တဲ့အခါ သိရမှာပဲ’

ထိုသူသည် ပြောကာ သူ့ခါးဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

အိပ်ခန်းထဲမှလူသည် အထူးသတိထားကာ ရှောင်ရမ်းကာ သူ့ခါးဖြင့် ဆီးခံလိုက်သည်။

‘ချမ်း...’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း...’

သူတို့သည် အမှောင်ခန်းထဲတွင် အတန်ကြာ တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းရှင်က မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

‘ဟေ့ မင်းဘယ်သူလဲ’

တစ်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်နေသူက....

သူ၏ခါးကို လှည့်ပတ်ရင်း....

‘ဒီလောက်ဆို မင်းသိရောပေါ့’

‘အဆိပ်လက်ဝါး’ ခားသမား ကျွေ့ဝမ်’

သူသည် နှုတ်မှ တီးတိုးပြောရင်းက ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

အဆိပ်လက်ဝါး ကျွေ့ဝမ်သည် ညာဘက်လက်မှ ခါးကို တိုက်ခိုက်ကာ ဟာကွက်တော့သည်နှင့် သူ၏ ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ရန်သူကို လျှပ်တစ်ပြက် ရှိတ်ချတတ်သည်။

သူ၏လက်ဝါးရှိက်ချက် မိလိုက်ပါက သုံးရက်အတွင်းမှာပင် အဆိပ်ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးသွားနိုင်လေသည်။

ယခု....

အိပ်ခန်းရှင် သို့မဟုတ် တိတ်တဆိတ် ငှားနေသော မိကျောင်း။

မိကျောင်းသည် အထူးသတိထားကာ တိုက်ခိုက်နေရလေသည်။

သူတို့သည် သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော်အထိ တိုက်ခိုက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အဆိပ်လက်ဝါးကွေ့ဝမ်က ပို၍မြန်ဆန်စွာ တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့် မိကျောင်းမှာ အထူးသတိထားကာ တိုက်ခိုက်နေရလေသည်။

သူသည် တိုက်ခိုက်နေရင်းက....

အဆိပ်လက်ဝါးကွေ့ဝမ်ကို ဘယ်သူက ငှားပြီး သူ့အား အသတ်ခိုင်းခဲ့သနည်း။

အဆိပ်လက်ဝါး ကွေ့ဝမ်သည် အငှားကြေးစားလူသတ် သမားများထဲတွင် နာမည်ကြီးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကြေးစားလူသတ်သမား ငါးဦးရှိသည်။

ထိုငါးဦးမှာ....

ဓားသုံးလက် ကြောင်မိန်း

လုံဘုရင် ကွာလော

လက်နက်ပွန်း ထင်စန်း

အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမားကွေ့ဝမ်

ခေါင်းသုံးလုံးမိကျောင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

မိကျောင်းသည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးသည့်နောက် အချင်းချင်းခွဲကာ ကြေးစားလူသတ်သမား လုပ်ခဲ့လေသည်။

သူသည် မြို့စားကြီးအား ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်နေသည့် ခေါင်းကြီး ချွမ်တိတ်ခေါ် သူပုန်ဗိုလ်ကို ဖမ်းဆီး ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဆုငွေတစ်သောင်း ရခဲ့ဖူးလေသည်။

ဤသို့ပင် အခြားသော ကြေးစားလူသတ်သမားများကလည်း မြို့စားကြီးအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပေးကြသဖြင့် ဆုငွေများ အသီးသီးရရှိကြလေသည်။

မြို့စားကြီးက ခိုင်းသော အလုပ်များမှာ သူ၏ ရန်သူများကို ရှင်းပစ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ မိချောင်းသည် သူ့ကိုယ်တိုင်က အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမားကွေ့ဝမ်၏ အရှင်ကို ခံနေရလေသည်။

သူ့ကို ငွေပေး၍ မည်သူက ခိုင်းစေခဲ့သနည်း။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သိုင်းကွက်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်လာသည်နှင့် မိကျောင်းမှာ အနည်းငယ် မောလာလေသည်။

သူသည် တိုက်ခိုက်ရင်းက အဆိပ်လက်ဝါးဓားသမား ကွေ့ဝမ်၏ ဘယ်လက်ကို သတိထား၍ တိုက်ခိုက်နေရာက သတိတစ်ချက်လစ်သွားပြီး ဟာကွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဝုန်း....’

အဆိပ်လက်ဝါးဓားသမား ကွေ့ဝမ်သည် မိကျောင်း၏ ရင်ဘတ်ကို သူ၏ ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မိကျောင်းမှာ လွင့်ထွက်သွားကာ အခန်းထောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခွေကလေးကျသွားရလေသည်။ မိကျောင်းသည် ရုတ်တရက် မထနိုင်ဘဲ သူ၏ ရင်ထဲမှ ပျိုတက်လာလေသည်။

'ဝေ့...'

သူသည် သွေးများ အန်ထွက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမား ကွေ့ဝမ်သည် သူ့ထံသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာလေသည်။

သူသည် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

'ဟား ဟား ဟား... မိကျောင်း၊ မင်ဟော ကြေးစား လူသတ်သမားတွေ့ဆုံမှာ ဝါအနုဆုံးပါပဲလား၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို ငါအပြတ်ရှင်းရတော့မယ်'

အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမား ကွေ့ဝမ်သည် သူ၏ဓားကို မြှောက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် အဖြူရောင် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကာ အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမား ကွေ့ဝမ်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

'ချမ်း...'

'ချမ်း၊ ချမ်း၊ ချမ်း'

အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမား ကွေ့ဝမ်မှာ အတော်ပင် အံ့အားထင်သွားလေသည်။

သူ့အား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သူမှာ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမပျို၏ သိုင်းပညာများမှာ မဆိုးလှပါ။

မိန်းမပျို၏ တိုက်ကွက်များမှာ အတော်ပင် လျင်မြန်လှသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသော ဓားသမားမိကျောင်းသည် အားတက်လာပြီးနောက် အလျင်အမြန်ဟကာ အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမား ကွေ့ဝမ်ကို ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမား ကွေ့ဝမ်မှာ အခြေအနေမဟန်သောကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးထွက်ကာ ပြေးသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ မိကျောင်းမှာ ခုတင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး ညှစ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

ခပ်စောစောက မိန်းမပျိုသည် ပြေးလာကာ မီးများကို သွန်းလိုက်ကာ...

'အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ'

'အစ်ကိုကြီး အဆိပ်လက်ဝါးရဲ့ လက်ဝါးဒဏ်ကြောင့် အဆိပ်မိသွားပြီ၊ ကြည့်ပါလား၊ ရင်အိတ်မှာ'

မိကျောင်း၏ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာ ညိုမည်းလျက် ရှိနေသည်။

‘ညီမ ကျိန်းယင်...ညည်း အခုသွားပြီးတော့ အကောင်းဆုံး သမားတော်တစ်ဦးကို သွားရှာပါ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းထူ ညီလေးတစ်ယောက် တောင်ပေါ် ဆင်းလာတယ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံး စုံစမ်းလိုက်ပါ’

မိကျောင်း၏ စကားကြောင့် ကျိန်းယင်သည် တံခါးမူကို ပိတ်ကာ အလျင်အမြန် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထင်စန်းတောင်ခြေရှိ ကွမ်ယင်ဘုရားကျောင်းထဲတွင် အဝေးကားဝေးရာ ခံစားနေရသော မိကျောင်းက သူ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြောဖြလိုက်လေသည်။

‘နောက်ဆုံး ညီလေးဟာ အဲဒီမြို့ကလေးမှာ ရောက်နေတာဆိုလို့ အစ်ကိုကြီးနဲ့တပည့် သိုင်းသမားတစ်ဦးကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေပြီး စာပေးခိုင်းလိုက်ရတယ်’

ဒေါင်းစိမ်းသည် အံ့ကို ကြိတ်လျက်....

‘အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော် သမားတော်ကောင်းရှာပြီးတော့ ပေးပါမယ်၊ အစ်ကိုကြီး မပူပါနဲ့’

‘ညီလေးက အစ်ကိုကြီးကို ဝေဒနာခံစားနေရတာ ကြည့်စမ်းလို့လား’

‘ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကို လူ့ပြည်မှာ ရှိနေစေချင်သေးတယ်’

‘ဘာပြုလို့လဲကွ’

‘ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပေးခဲ့တဲ့လူကို ပြန်ပြီး ရှင်းဖို့ပေါ့’

မိကျောင်းသည် ဝေဒနာ ခံစားနေရာက ပြုံးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒေါင်းစိမ်းသည် အလျင်အမြန်ပင် အပြင်သို့ ထွက်သွားကာ ပန်းကမ္ဘာရွှေလိပ်ပြာပေ ချင်တို့နှင့်တိုင်ပင်လိုက်သည်။

‘မမလေး...ကျွန်တော် အစ်ကိုဟာ အဆိပ်လက်ဝါး ဓားထိုးထား ကျွေဝမ်ရှုလက်ချက်ကြောင့် အဆိပ်မိပြီး ဝေဒနာခံစားနေရတယ်၊ အဲဒါ သမားတော် ကောင်းကောင်းရှာပြီး အမြန်ဆုံးကုဖို့ လိုနေပါတယ် မမလေး’

ရွှေလိပ်ပြာပေ ချင်က....

'အဆိပ်လက်ဝါးစားသမားတွေ ဝမ်းလက်ချက်ခိုရင်သို့
အတွင်း သေသွားနိုင်တယ်'
ဒီလိုဆိုရင် ဝှစ်တန်တောင်ထိပ်က သမားဘော်ကြီး က
ထံကို အမြန်ဆုံးသွားပို့ခွင့်ဖြစ်မယ်
ထိုသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းက....
'ဘယ်လိုသွားကြမလဲ၊ ဝှစ်တောင်ဟာ ဒီမြို့နဲ့ဆိုရင်
သုံးရာလောက် ဝေးနေသေးတယ်'
ရွှေလိပ်ပြာဖေ့ချင်က....

'လှေနဲ့ အမြန်ဆုံးသွားကြမှ ဖြစ်မယ်၊ သူ့ကို မြစ်ဆိပ်ပို့
ရအောင်'
ထိုသို့ပြောသဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းသည် ကွမ်ယင်တုထူးကျောင်
ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကာ....
အစ်ကိုကြီး ဘာမှအားမဝယ်နဲ့နော်၊ ကျိန်းယင်လဲ နောက်
က လိုက်ခဲ့ပါ

ထိုသို့ပြောကာ ဒေါင်းစိမ်းသည် မိကျောင်းကို သွန်ကျော်
ပေါ်တင်၍ ပြေထွက်လာလေသည်။
ထိုနောက် မြင်းတစ်ကောင် ပေါ်သို့ တင်၍ မြစ်ဆိပ်ဆီသို့
အမြန်ဆုံး လာခဲ့ကြလေသည်။
မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အထက်သို့ဆန်၍တက်မည့် လှေ
တစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ချကာ သူ့သို့လည်း ထိုလှေကို ငှားကာ
လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကံကောင်းသည်မှာ လှေထိုးသားများကလည်း လှော်တက်
များကို တစ်ပြိုင်တည်းလှော်လိုက်ကြသလို လေကလည်း အလွန်
ကောင်းနေသဖြင့် လှေမှာ မြစ်ထဲတွင် တစ်ရိပ်ရိပ် ပြေးနေလေ
တော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းချိန်လောက်တွင် ချန်အန်းမြို့ကလေးသို့ရောက်
ရှိသွားကြလေသည်။

ချန်အန်းမြို့မှတစ်ဆင့် ဝှစ်တောင်သို့ပြင်းရထား တစ်စီး
ငှား၍ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ကြလေသည်။

ဝှစ်တန် တောင်ထိပ်ရှိသမားတော်ကြီးကုလုံသည်မိကျောင်း
ကို စမ်းသပ်ကြည့်ကာ....

'မင်းတို့ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်'
အားလုံးပင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။
မိကျောင်း၏ နှမ ကျိန်းယင်မှာ မျက်ရည်များ ပိုပိုပေါက်
ပေါက် ကျလာလေတော့သည်။

‘ဆရာကြီးရမ်း ကျွန်မ အစ်ကိုရဲ့ အသက်ကို တတ်နိုင်သလောက် ကယ်တော်မူပါ’

ကျိန်းယင်က မျက်ရည်ရွဲရွဲဖြင့် ဆရာကြီးကုလုံကို ဒူးထောက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းမှ ရွှေလိပ်ပြာဖေ ချင်ကလည်း ဆရာကြီးကို အရိုအသေပြုကာ တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ဆရာကြီးကုလုံက....

‘အေး...ငါ့ဆေးချက်တွေကိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် ပစ်ပြိုပြို၊ တကယ်လို့ သူကံကောင်းရင်တော့ နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်ကျော်လို့ သူသတိရလာရင် ငါ့ဘက် ပါလာပြီ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ သူမသေတော့ဘူး’

ထို့နောက် ဆရာကြီး ကုလုံသည် သူ၏ လိမ်းဆေးများ၊ တိုက်ဆေးများဖြင့် စတင်ကုသ၍ နေလေတော့သည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာသောအခါတွင် မိကျောင်းမှာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ဆရာကြီးကုလုံက ထလာပြီး သူတို့အားလုံးကို ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းတို့တစ်တွေ စားသောက်ခန်းထဲသွားပြီး စားသောက်ရင်း အနားယူလိုက်ကြပါဦး’

ထိုသို့ ဆရာကြီးက ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် စားသောက်ခန်းထဲသို့ မသွားချင်ဘဲ သွားလိုက်ကြရလေသည်။ သို့သော် အားလုံးပင် စိတ်မကောင်းကြသဖြင့် စားသောက်နိုင်ခြင်း မရှိကြပေ။ ဒုတိယနေ့မွန်းတည့်ကျော်လာသောအချိန်တွင် မိကျောင်းမှာ မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာကာ အရောင်များလည်း မူလအတိုင်း သွေးရောင် လွှမ်းသွားလေတော့သည်။

အနားတွင် အနီးကပ် စောင့်ရှောက်နေသော ကျိန်းယင်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အော်လိုက်လေသည်။

‘အစ်ကိုကြီး သတိရလာပြီ’

အားလုံးပင် ဆေးကုခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။ မိကျောင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ထ၍ထိုင်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်လေသည်။

ဆရာကြီး ကုလုံက....

‘ဟား...ဟား...ဟား...ငါ့တပည့်မသေတော့ဘူး၊ ဟောဒီဆေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်စမ်း’

‘အား’

မိကျောင်းသည် တစ်ချက်အော်လိုက်ကာ လဲကျသွားလေသည်။

သူ၏ ပါးစပ်နှင့် ကိုယ်များမှ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်လာလေတော့သည်။

မိကျောင်းသည် ဂုဏ်ထူးကြိမ် အိပ်ပျော်၍ သွားရပြန်လေ
တော့သည်။

ဆရာကြီး ကုလုံက...

'မင်းတို့ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ သူ ပြန်ပြီး အိပ်ရာက နိုးလာရင်
လူကောင်း ဖြစ်သွားမှာပဲ'

ဆရာကြီးကုလုံကတားကြောင့် အားလုံးကပင် ဝမ်းသာ
အားရ ဖြစ်နေရလေသည်။

လွင် စာ ပေ

အပိုင်း ၁၅ / ၁၃၈၊ ၆၆၆၊

တောင် ၅ မြို့

အခန်း (၁၀)

ခိုင်ပုန်းမြို့ မင်းလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်တွင် အနီဆောင်
ရထားကြီးအား မြင်းဖြူကြီး လေးကောင်က ဆွဲလာလျက်
ရထားမောင်းသူမှာလည်း ကတ္တီပါ အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီ နှင်းခဲ
ဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းထားလျက် ရှိနေလေသည်။

ရှေ့မှ အလံကိုင် သက်တော်စောင့် သိုင်းသမားများ ပါရှိ
သလို နောက်မှလည်း အစောင့်သိုင်းသမားများသည် လိုက်ပါ
သွားကြလေသည်။

ထိုရထားကြီးနှင့် အလံကိုင်တပ်သားများကို မြင်လိုက်သည်
သည်နှင့် မြို့စားကြီး၏ရထားမှန်းသိသောမြို့သူမြို့သားများသည်

မောင်နှမ

လမ်းဘေးသို့ အလျင်အမြန် ရှောင်ရှား၍ ဒူးထောက်ကာ အရိုအသေ ပြုလိုက်ကြလေသည်။

မြို့စားကြီးသည် နေရာသီတွင် သူ့အနားယူမည့် ရွှေဖြူရဲတိုက်ကြီးရှိသည့် ကျွန်းသာယာသို့ ထွက်ခွာလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်းသာယာဆိုသည်မှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသည့် တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ဖြစ်ကာ ထိုရေကန်၏ အလယ်တွင် ရွှေဖြူရဲတိုက်ကြီးခေါ် အဆောက်အဦကြီးတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

မြို့စားကြီးကတော်နှင့် အခြွေအရံများသည် ထိုနေရာသို့ ကြိုတင်လျက်ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

မြို့စားကြီးတို့ ကျွန်းသာယာရောက်သွားသည်နှင့် ရေကန်၏ အလယ်မှကျွန်းကြီးတွင်ရှိသည့် ဆေးဖြူသုပ်ထားသော လှေကားကြီးတစ်ခုသည် တရွေ့ရွေ့ နှင့်ကမ်းခြေသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုနောက် တပ်သားအားလုံးနှင့်မြို့စားကြီးတို့၏မြင်းရထားသည် လှေကားမှနေ၍ ကျွန်းဆီသို့ အလျင်အမြန် ထွက်သွားကြလေသည်။

မြို့စားကြီးတို့ ကျွန်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အစောင့်တပ်သားများက လှေကားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်လေတော့သည်။

မြို့စားကြီးသည် သူ၏တပ်မှူးဖြစ်သော မြေဟောက်ကို ခေါ်ယူလိုက်ကာ....

‘တပ်မှူးကြီး ကျုပ်ခိုင်းကာတွေ အားလုံးပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မြို့စားကြီး၊ မြို့စားကြီးခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း သူတို့တွေ ပြန်ရောက်နေကြပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သွားရောက်စစ်ဆေးလိုက်ပါဦးမယ်’

မြို့စားကြီးသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

တပ်မှူးကြီးမြေဟောက်သည် ရွှေဖြူရဲတိုက်ကြီး၏ ဝင်းအတွင်းသို့ထွက်လာကာ ဒုတိယအဆောက်အဦကြီး တစ်ခုဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။

ထိုအဆောက်အဦ၏ မုခ်တံခါးဦးတွင် စာတန်းတစ်ခုကို ရေးထိုးထားလေသည်။

‘ကျားလှောင်အိမ်’

ကျားလှောင်အိမ်ဆိုသည်မှာ အကျဉ်းသမားများထားသော လှောင်အိမ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

တပ်မှူးကြီးမြေဟောက်သည် ကျားလှောင်အိမ် အကျဉ်းစခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

သူသည် အစောင့်များကို အလျင်အမြန် ခေါ်ယူလိုက်လေသည်။

တပ်မှူးကြီးမြေဟောက်ရှေ့သို့ အစောင့်သိုင်းသမားများ
ရောက်လာကြလေသည်။
'ဓားသုံးလက်ကြောင်မိန်း'
'ရောက်နေပါတယ် တပ်မှူးကြီး'

'လုံဘုရင် ကွာလော'
'ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်'
'လက်နက်ပုန်းထင်စန်း'
ကျွန်တော်ရှိပါတယ် တပ်မှူးကြီး'
'ကွေ့ဝမ်'
'ရှိနေပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ကဲ...ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တစ်ယောက်ချင်း မေးမယ်'
'မေးပါခင်ဗျာ'

'ဓားသုံးလက်ကြောင်မိန်း၊ ခင်ဗျား ဝေထန်အရပ်က နဂါး
ပွဲဆောင်ရေး သိုင်းသမားခေါင်းဆောင်ကို သတ်ခဲ့ပြီးပလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ညကပဲ သူ့ကိုသတ်လိုက်ပြီးပါပြီ'
'လုံဘုရင်ကွာလော'
'အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ'

'ခင်ဗျားကို အရှာခိုင်းလိုက်တဲ့ ရွှေလိပ်ပြာပေ့ချင် ဘယ်
ရောက်သွားပြီလဲ'

'ကျွန်တော် သွားရောက်ရှာခဲ့ပါတယ်၊ လုံးဝမတွေ့ပါဘူး'
'လက်နက်ပုန်းထင်စန်း၊ ခင်ဗျားကရော ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးကို တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံနိုင်ခဲ့သလား'

လက်နက်ပုန်းထင်စန်းက....

'ကျွန်တော်သွားရောက်လုပ်ကြံပါတယ်၊ ပန်းကမ္ဘာ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်ရဲ့လက်နက်ပုန်းတွေကို လျှပ်စစ်ပြက်
ကာကွယ်သွားပြီး ကျွန်တော်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီတိုက်ပွဲ
မှာကျွန်တော် ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရခဲ့ပါတယ်'

ထိုသို့ပြောကာ လက်နက်ပုန်းထင်စန်းသည် သူ၏ ရင်ဘတ်
အကျိုကြွယ်သီးများကို ဖြုတ်ပြလိုက်လေသည်။

ရင်ဘတ်တွင် ဓားဒဏ်ရာကြီးတစ်ခု ရထားကာ ပတ်တီး
များစည်းထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်
'ထွဲ့...'

'မင်းဟို့တွေဟာ ဓားသုံးလက်ကြောင်မိန်းလောက် အရာ
မရောက်ဘူး'

ထိုနောက် ကျန်ရှိနေသော သိုင်းသမားတစ်ဦးကို မေးလိုက်
ပြန်လေသည်။

'အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမားကွေ့ဝမ်'

'အမိန့်ရှိပါ တပ်မှူးကြီး'

‘မြို့စားကြီးက ခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း ကြေးစားစားသမား
ခေါင်းသုံးလုံးမိကျောင်းကို ခင်ဗျား သတ်နိုင်ခဲ့ရဲ့လား’

အဆိပ်လက်ဝါးကွေ့ဝမ်က အရိုအသေပြုရင်း ပြောပြလိုက်
လေသည်။

‘ကျွန်တော်လွန်ခဲ့တဲ့ညက ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုရဲ့ စားသောက်
ဆိုင်အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ခေါင်းသုံး
လုံး မိကျောင်းကို ကျွန်တော်သွားပြီး သတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ
ဟာ အတော်လျှင်မြန်ပြီး ကျွန်တော်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်။
သိုင်းကွက်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်မှာ သူ့ရင်ဘတ်ကို အဆိပ်
လက်ဝါးနဲ့ရိုက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ဝင်လာပြီး တိုက်ခိုက်လို့ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလာရ
ပါတယ်’

တပ်မှူးကြီးမြေဟောက်က....

‘မင်းရိုက်တဲ့ အဆိပ်လက်ဝါးကြောင့် သူ့သေမယ်လို့ မင်း
ထင်သလား’

‘ကျွန်တော်လက်ဝါးရိုက်ချက်မိရင် သုံးရက်အတွင်း သေ
သွားနိုင်တယ်။ ဘယ်သူမှလဲ ကုလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် အခုမိကျောင်းဟာ ဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ’

‘မင်းတို့တွေ အသုံးမကျသေးဘူး။ အမြန်ဆုံးသွားပြီး သူ
့သေ မသေ သတင်းစုံစမ်းကြရမယ်။ လုံဘုရင် ကွာလောနဲ့
လက်နက်ပွန်းထင်စန်းတို့က ရွှေလိပ်ပြာဖေ့ချင် ဘယ်ရောက်
နေသလဲဆိုတာကို အမြန်စုံစမ်းကြရမယ်။ ကဲ အခုပဲသွားကြ’
ထိုသို့ တပ်မှူးကြီးက အမိန့်ရိုက်သဖြင့် ကြေးစား လူ
ဆတ်သမားအားလုံးတို့သည် ပြေးထွက်သွားကြလေတော့သည်။

စိုစန့်တန်တောင်ပေါ်တွင် ရှိနေကြသည့် ဒေါင်းစိမ်းနှင့်
ပန်းကမ္ဘာ ရွှေလိပ်ပြာဖေ့ကျင်တို့သည် မိကျောင်းတစ်ယောက်
နီးလာသည့်အချိန်အထိ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

မိကျောင်းသည် ညနေချိန်လောက်တွင် နီးလာကာ ဆရာ
ကြီးကုလုံက သူ့ကိုနို့တစ်ခွက် တိုက်လိုက်လေသည်။

‘ဒီတောင်ပေါ်မှာ တစ်လလောက် အနားယူပြီးမှ အောက်
ကိုဆင်းမှပြန်မယ်။ ဒါမှ အင်အားတွေ ပြန်လည်ပြည့်ဝသွား
လိမ့်မယ်’

ဆရာကြီးကုလုံ၏ပြောစကားကို အားလုံးကပင် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါင်းစိမ်းက ရွှေလိပ်ပြာဖေ့ချင်အား ပြောလိုက်သည်။

မမလေးမှာ အလုပ်တွေများရင် ပြန်နှင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်လကြာမှပဲ တောင်အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့မယ်

ရွှေလိပ်ပြာဖေ့ကျင်က သူမ၏ခေါင်းကိုခါ၍....

‘မမလေးအတွက် ဘာမှ ပပူပါနဲ့၊ မမလေးမှာ ဘာမှ အလုပ်မရှိပါဘူး၊ တစ်လလောက်အချိန်ဆိုတာလဲ မကြာပါဘူး၊ ဝူစန်းတောင်ပေါ်မှာ သိုင်းကစားရင်း မောင်လေးနဲ့အတူ အနားယူသွားကြတာပေါ့’

ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းမှာ အလွန်ပင် ဝမ်းသာ သွားရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရင်းနှီး၍လာကြလေ သည်။

မိကျောင်းမှာလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျန်းမာ၍လာ ကာ သူ၏သိုင်းပညာများကို ပြန်လည်လေ့ကျင့်လာနိုင်ခဲ့လေ သည်။

သူ၏အတွင်းအားများကလည်း ယခင်ကထက်ပင် တိုးပွား နေသည်။ အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တစ်ပြည့်ရက်အတွက် ရက်အနည်းငယ်သာ လိုတော့၏။

ညတိုင်း ညတိုင်းပင် တောင်ထိပ်ဘောင်ကုန်းများသို့တက်၍ ဖေ့ချင်နှင့်ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် သိုင်းကစားရင်း လေ့ကျင့်ရင်း လည်ပတ်ကြလေသည်။

ညမွှေးပန်းများကလည်း မွှေးတယ့်ယ့်ဖြင့် အလွန်ပင် ကြိုင်ဆင်းကြလေသည်။

တစ်နေ့ညတွင် လူသုံးယောက်တို့သည် ဝူစန်းတောင်ထိပ် ပေါ်သို့ လွှား၍ပြေးတက်လာကြသည်။

ထိုသုံးယောက်မှာ လှံတုရင်ကွာလော့။

လက်နက်ပုန်း ထင်စန်း။

အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမားကျေဝမ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အဆောက်အဦတစ်ခုဆီသို့ ပြေးလွှားသွားကြ လေသည်။

ထိုအဆောက်အဦမှာ အဆိပ်တုရင် သမားတော်ကြီးကုလုံ၏ ဆစ်လုံးအိမ်ကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ဒေါင်းသုံးလုံးမိကျောင်းနှင့် သူ၏ ညီမ ကျိန်းယင်တို့လည်း လမ်းလျှောက်လျက် ခြိုနေလေသည်။

လက်နက်ပုန်း ထင်စန်းသည် သူ၏ လက်နက်ပုန်းများကို အလျင်အမြန်ပင် သူတို့ဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

‘ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်...’

လက်နက်ပုန်းများသည် ခလထဲတွင် ထိုးဖောက်ကာ မိကျောင်းနှင့်ကျိန်းယင်တို့အပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေ၏။ မိကျောင်းသည် အလျင်အမြန်ပင် သူ၏ခားကိုထုတ်၍ လက်နက်ပုန်းများကို လျှပ်တစ်ပြက် ယမ်းလုတ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း...’

လက်နက်ပုန်းများသည် တစ်ပြိုင်တည်း ဘေးသို့ လွင့်ထွက်သွားကာ လူသုံးယောက်တို့သည် မိကျောင်းထံသို့ ခုန်လွှား၍ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

‘ဟား’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း...’

‘ထန်း ထန်း ထန်း...’

မိကျောင်းသည် အလျင်အမြန်ပင် ဝင်ရောက်လာသူများ၏ ခားတိုက်ကွက်များကို ကာကွယ်တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေသည်။

မိကျောင်း၏ညီမ ကျိန်းယင်မှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ကျောင်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

‘ရန်သူတွေ၊ ရန်သူတွေ’

ထိုအချိန်မှာပင် ခားသံများကြောင့် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းမှ သိုင်းအချိုးသမီး နှစ်ဦးတို့သည် လွှား၍ ဝင်ရောက်လာကာ

မိကျောင်းဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလျက် ရှိနေပေတော့သည်။

ခပ်စောစောက သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေခြင်းထက် ယခုအခါ သုံးယောက် သုံးယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် အတော်ပင် အားတက်သွားရသည်။

မိကျောင်းက....

‘ဟား ဟား ဟား...လက်စသတ်တော့ မြို့စားကြီးက လွတ်လိုက်တဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမား၊ သုံးဦးပါလား၊ မင်းတို့ဟာ ပိုက်ဆံရရင် ပြီးရော၊ ဘာမဆိုလုပ်ရဲတဲ့ အကောင်တွေပဲ၊ ဘေး အဆိပ်လက်ဝါး ခားသမားတွေ ဝမ်း မင်းနဲ့ငါ ဒီနေ့ည စာရင်းရှင်းရလိမ့်မယ်’

အဆိပ်လက်ဝါးတွေ ဝမ်းသည် အော်ဟစ်ကာမိကျောင်းကို စားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

အဆိပ်လက်ဝါး ခားသမားတွေ ဝမ်းနှင့် မိကျောင်းတို့သည် စိတ်မကျေပွဲ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်နေရာ သိုင်းကွက်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်သို့ ရောက်သောအခါတွင် မိကျောင်း

သည် သူ၏ရင်ဘတ်ဟာကွက်ကို ကျွေ့ဝမ်းအား အမှတ်မထင်
ပေးလိုက်လေသည်။

ကျွေ့ဝမ်းသည် သူ၏ပြင်းထန်သည့် အဆိပ်လက်ဝါးဖြစ်
သည့် ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် မိကျောင်း၏ရင်ဘတ်
ကို ရှိုက်ချလိုက်သည်။

မိကျောင်းသည် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး သူ၏ခေါင်းဖြင့်
နာဝါးတိမ်ထိုးသိုင်းကွက်ကိုသုံးကာ အဆိပ်လက်ဝါးကျွေ့ဝမ်း၏
ဘယ်လက်ဝါးကို ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဒုတ်’
‘အား’

အဆိပ်လက်ဝါးကျွေ့ဝမ်း၏ နာမည် ကျော်ကြားလှသည့်
ဘယ်လက်ဝါးနှင့် ဘယ်လက်သည် လက်မောင်းအရင်းမှနေ၍
တိတိရိရိ ပြတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

အဆိပ်လက်ဝါး ကျွေ့ဝမ်းသည် သူ၏လက်ဝါးပြတ်ကြီးကို
ပင် မကောက်နိုင်တော့ဘဲ တောင်ပေါ်မှ လွှား၍ ဆင်းမြေ
သွားလေတော့သည်။

ကျန်သော ကြေးစားခေးသမားနှစ်ဦးကလည်း ပြေးလိုက်
သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၅၁)

မြို့စားကြီးနှင့်သူ၏တပ်သားများသည် ပန်းကမ္ဘာ သိုင်း
ရိုက်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ပန်းကမ္ဘာသိုင်းရိုက်ချုပ်ကြီးသည် မြို့စားကြီးကို အရို
အသေပြုကာ ဆီးကြိုလိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီး ဘယ်လိုအကြောင်းထူးများရှိလို့ ကျန်တော်၌
သိုင်းရိုက်ကို ရောက်လာပါသလဲ

မြို့စားကြီးသည် တဟားဟားရယ်ကခု...
ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား၌ သမီးဟာ

ဝူစန်ထန်တောင်ပေါ်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကို ပုန်ကန်နေတဲ့
လူတစ်ရပ်နဲ့ ပေါင်းနေတယ်လို့ ကျုပ်၌ အထောက်အတော်တွေက

သဘင်းပို့ကြဘယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားသမီး ကျုပ်ဆီ မရောက်မချင်း ခင်ဗျားကို ကျားလှောင်အိမ် အကျဉ်းထောင် ထဲမှာ ဖမ်းထားရလို့မယ်

‘ဟား ဟား ဟား... မြို့စားကြီး ခင်ဗျားက ဘယ်လို အထောက်အထားတွေ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိလို့ ကျုပ်ကို ဖမ်းနိုင်ရ တာလဲ’

မြို့စားကြီးက....

‘ဟား ဟား ဟား ကျုပ်ဟာ မြို့စားကြီး တစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ် ဖမ်းချင်ရင် ဖမ်းလို့ရတယ်’

ထိုနောက် သူ၏အာဏာသားများကိုမြို့စားကြီးကမျက်ရိပ်ပြ လိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီး၏ အာဏာသားများသည် လှံရှည်ကြီးများနှင့် မားမောက်ကြီးများကို ကိုင်ကာ အလျင်အမြန် ပြေး၍ဝင်လာ ကြသည်။

ပန်းကမ္ဘာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

‘မြို့စားကြီး ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သတ္တိရှိရင် ကျုပ်ကို ဖမ်း လိုက်စမ်းပါ’

မြို့စားကြီးက သူ၏ အာဏာသားများကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဟိတ်ရပ်လိုက်ကြစမ်း။ သူ့ကို ငါ ကိုယ်တိုင် ဖမ်းပြမယ်’

ပန်းကမ္ဘာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ခပ်အေးအေးပင် မတ်တပ် ရပ်လျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြို့စားကြီးသည် လွှား၍ ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ် ကြီးအား သူ၏ လက်ဝါးဖြင့် ကျားတံခါးပုတ် သိုင်းကွက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း’

သို့သော် မြေပေါ်သို့ တကယ်လဲကျသွားသူမှာ မြို့စားကြီး ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မြို့စားကြီးသည် မြေပေါ်မှ လူးလဲထကာ ရှက်ရှက်ဖြင့် ဒုတိယအကြိမ်လွှား၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

သူသည် ဘယ်လက်ချောင်းများကို ရှေ့သို့ ကွေးကာ လက် ကိုမြှောက်၍ မြေဟောက်သဏ္ဍာန် အမောက် ထောင်သကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားလေသည်။

ထိုနောက်....

‘ယား....’

သူသည် မာန်သွင်း၍ အော်ဟစ်လိုက်ကာ ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးအား လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည်နောက်ကျမ်း တစ်ပတ်ပင်လိုက်ကာ လေထဲမှာပင်လွှား၍ မြို့စားကြီး လျှား ထင်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

'ဝုန်း'

'အား'

မြို့စားကြီး လျှူးထင်သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားကာ သူ၏ တပ်သားများက ဝိုင်း၍ ထူလိုက်ကြရလေသည်။

'မြို့စားကြီး၊ လျှူးထင်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်သမီးကိုလိုချင်တဲ့ အတွက် ကျုပ်အပေါ် အပြစ်ရှာပြီးဖမ်းခဲ့တာပဲ၊ ဘာမှ တိတိကျကျ မပြနိုင်ဘူး။ ကျုပ်သမီးဟာ အခုခရီးထွက်သွားခဲ့တယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ဆက်ပြီး ကျုပ်ကို ဖမ်းထားဦးမယ် ဆိုရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအထိ သွားပြီး သံတော်ဦးတင်ရမှာပဲ'

'ဟား ဟား ဟား'

မြို့စားကြီးသည် ရယ်မောလိုက်တာ....

'ငါဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ခန့်ထားတဲ့ သူရဲကောင်းမြို့စားကြီးကွ၊ မင်းတို့လို သိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမျိုးကို ကျုပ်က အရေးမစိုက်ဘူး၊ ဟေ့ ဝိုင်းပြီး ဖမ်းကြစမ်း'

မြို့စားကြီးက ထိုသို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် အာဏာသားများနှင့် တပ်သားများသည် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် လေထဲမှာပင် လွှားတက်သွားကာ ပန်းကမ္ဘာ ဂိုဏ်းသားများကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

'မင်းတို့ သူတို့ကို လုံးဝတိုက်စရာမလိုဘူး၊ တစ်နေ့မှာအဖြေပေါ်လာလိမ့်မယ်'

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောရင်း လွှားထွက်သွားလေတော့သည်။

ဂူတန် တောင်ထိပ်ပေါ်တွင်ရှိနေသော ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏သမီး ရွှေလိပ်ပြာ ဖေ့ချင်နှင့် ဒေါင်းစိမ်း တို့သည် မိကျောင်း တစ်လပြည့်၍ တောင်ပေါ်မှ သမားတော်ကြီးအား နှုတ်ဆက် အရိအသေပြုကာ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

တောင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါတွင် အနက်ရောင်ဝတီ သိုင်းသမားတစ်စု သစ်တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး သူတို့အား ဝိုင်းထားလိုက်လေသည်။

မိကျောင်းက....

'ဟေ့....မင်းတို့ ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တို့ကို ဝိုင်းထားတာလဲ'

အနက်ရောင်ဝတ် သိုင်းသမားများထဲမှ လူထွားကြီးသည် ခုန်ထွက်လာကာ...

‘မင်းတို့အထဲမှာ ဒေါင်းစိမ်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

ဒေါင်းစိမ်းက ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ...

‘ဒေါင်းစိမ်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ၊ ဘာကံစွန့်လို့လဲ’

‘မင်းဆီမှာ ကျောက်စိမ်းကြေးအိုးရောက်နေတယ်လို့ ဝါတို့ ထတင်းကြားရတယ်၊ အမြန်ဆုံးထုတ်ပေးပါ’

‘မင်းတို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ’

မိကျောင်းက ဝင်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

‘ဟေ့ မြို့စားကြီး တပ်သားတွေ လှာနေတယ်’

ချန်စိန်ဂိုဏ်းမှ အနက်ရောင်သိုင်းသမားက ပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူတို့သည် အလျင်အမြန်ပင် ဘောထဲသို့ပြေးထွက် သွားကြလေတော့သည်။

မိကျောင်းနှင့် ရွှေလိပ်ပြာဖေချင်၊ ဒေါင်းစိမ်း တို့သည် အလျင်အမြန်ပင် လမ်းမကြီးဆီသို့ ထွက်လာကြလေသည်။

မြို့စားကြီး၏ တပ်သားများသည် မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်း လာကာ မိကျောင်းတို့အဖွဲ့အား လျှပ်တစ်ပြက် ဝိုင်းထားလိုက် ကြလေသည်။

မြို့စားကြီး၏ တပ်သားများကို ဗိုလ်လေးတစ်ဦးက ဒေါင်း ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မိကျောင်းက အော်ဟစ်၍ ဗိုလ်လေးကို မွေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းထားတာလဲ’

ဗိုလ်လေးသည် သူ၏ ဇာနည်ထုတ်လိုက်ကာ...

‘မင်းတို့အားလုံးကို ဖမ်းဖို့ အမိန့်ပါတယ်’

‘ဘယ်သူ အမိန့်လဲ’

‘မြို့စားကြီး အမိန့်က’

‘ကျုပ်တို့ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဖမ်းရတာလဲ’

‘ဟိတ် ဒါတွေ မပြောနဲ့၊ မင်းတို့ အမြန်ဆုံး အဖမ်းခံကြ’

‘ကျုပ်တို့ အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး’

‘ဒါ မင်းတို့ဟာ မြို့စားကြီးကို ပုန်ကန်တဲ့လူတွေပဲ၊ သူတို့ကို ဖမ်းကြစမ်းဟေ့’

မြို့စားကြီး တပ်သားများသည် အလျင်အမြန်ပင် လွှား၍ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

မိကျောင်းနှင့် ရွှေလိပ်ပြာဖေချင်၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် ရွှေ လိပ်ပြာဖေချင်၏ ဂိုဏ်းသူနှစ်ဦးနှင့်အတူ မြို့စားကြီး၏ တပ် သားများကို ပြန်လှန်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

‘ချမ်း၊ ချမ်း’

'ချမ်း ချမ်း'
'ထန်း ထန်း'
'အား....'
'အိုး....'

မြို့စားကြီးတပ်သားများသည် ဒေါင်းစိမ်း၊ မိကျောင်းနှင့် ရွှေလိပ်ပြာဖေ့ ချင်တို့၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဒဏ်ရာများ အသီးသီးရသွားကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုနောက် ဒေါင်းစိမ်းနှင့် မိကျောင်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အချက်ပြုကာ ရွှေလိပ်ပြာဖေ့ ချင်တို့နှင့်အတူ အလျင်အမြန်ပင် ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

မြို့စားကြီး၏တပ်သားများသည် ဆက်၍ မလိုက်တော့ဘဲ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

သူတို့အားလုံးသည် အလျင်အမြန်ပင် တောလူတို့၏ တစ်ဆင့် ဖြတ်၍ မြစ်ဆိပ်ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

မြစ်ဆိပ် ရောက်သောအခါတွင် လှေဘစ်စင်းကို ငှား၍ အလျင်အမြန်ပင် ခိုင်ဖုန်းမြို့ဆီသို့ စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၁) ၂၄

မြို့စားကြီး၏ဂေဟာတွင် သူဌေးကြီးကင်းမြီးကောက်သည် သူ၏ကိုယ်ရံတော်သိုင်းသမားများ အတူရောက်ရှိလာလေ၏။
မြို့စားကြီးသည် ကင်းမြီးကောက်ကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုလိုက်ကာ....

'မိတ်ဆွေကြီး ကင်းမြီးကောက် ခင်ဗျားပြောတဲ့အစီအစဉ်တွေအားလုံးကို ကျုပ်က လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတဲ့လူတွေဟာ အခုထိ ရှာမတွေ့သေးဘူး'
ကင်းမြီးကောက်သည် ကောက်ကျစ်သောမျက်လုံးများဖြင့် မြို့စားကြီးကိုကြည့်လိုက်ကာ....

'ဟား ဟား ဟား.... မြို့စားကြီးရှဲ့တပ်မှူးတွေက ညံ့လို့

ဖြစ်မှာပေါ့၊ တပ်မှူးကြီး မြေဟောက်ဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား

‘ရှိပါတယ် သူဌေးကြီး’

‘ခင်ဗျားတပ်မှူးကြီးဟာ သိပ်မစွဲပါဘူး၊ သူဟာ ဘာတွေများ မြို့စားကြီးအတွက် အကျိုးပြုနိုင်သလဲ၊ မြို့စားကြီးအတွက် ကျုပ်ကပ် ကူညီဆောင်ရွက်နေလို့ ရန်သူတွေကို သူတို့သင်ပစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား’

အမြန်မြို့စားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ....

‘ဟုတ်အယ် ဟုတ်အယ်၊ ဒီတပ်မှူးကြီးကို ကျုပ်က ဖြုတ်ပစ်ရမယ်’

ကင်းမြီးကောက်က....

‘သူ့ကို ဖြုတ်ရုံမကဘူး၊ သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတာ’

ထိုအချိန်တွင် တပ်မှူးကြီးမြေဟောက်သည် တစ်နေရာမှ ချောင်းမြောင်း နားထောင်နေသူဖြစ်ကာ ကင်းမြီးကောက်ပြောစကားများမှာ အလွန်ငင်ဒေါသထွက်စရာ ကောင်းနေပေတော့သည်။

‘ကင်းမြီးကောက် ကင်းမြီးကောက်၊ မင်း တော်တော် သစ္စာပောက်တဲ့ ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းကို ဝါမဆတ်ရရင် မနေဘူးကွ’

သူသည် စိတ်ကဲမှ ကြိမ်းမောင်းရင်း အလျင်အမြန်ပင် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကင်းမြီးကောက်သည် မြို့စားကြီးအပေါ်တွင် ကာကြောင့်များ ဩဇာညောင်းနေရသည်။

အမှန်တော့ ထိုအဖြေသည် မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပါ။

ကင်းမြီးကောက်နှင့် မြို့စားကြီးတို့သည် နံနက်စာ စားသောက်ရင်းက....

‘ဒီမှာမြို့စားကြီး ပန်းကမ္ဘာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖမ်းနိုင်သေးဘူးလား’

မြို့စားကြီးက....

‘ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တပ်နဲ့သွားဖမ်းပါဦးမယ်၊ သူက ထွက်သွားခဲ့တယ်’

ကင်းမြီးကောက်က....

‘ခင်ဗျား တော်တော်ညံ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားကိုမြို့စားကြီးနေရာ ရောက်ဖို့ ကျုပ် ဘယ်လောက် စီစဉ်ခဲ့ရသလဲ သိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိပါတယ် သူဌေးကြီး’

ကင်းမြီးကောက်က....

‘ခင်ဗျား ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မိအောင် မဖမ်းလို့’

မပြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ အန္တရာယ်ထစ်ခုပဲ၊ အခုဆိုရင် ချန်စိန်ဂိုဏ်းနဲ့တန်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ ကျုပ်လက်အောက်ကို ရောက်နေပြီ

ကင်းမြီးထောင်းသည် အရက်ကိုသောက်ရင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

မြီးစားကြီးက....

သင်ပစ်...

သင်ပစ်... တွက် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့သမီးကို အမြန်နှိမ်နင်းစေလို့ပိုင်တယ်၊ အခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး။

ဟူ၍ ကြေးစားခွေးသမားမိကျောင်း၊ ပြီးတော့ ဒေါင်းပန်တို သိုင်းသမား လူသစ်တစ်ယောက်လဲ ရှိနေတယ်လို့ ျုပ် သတင်းကြားရတယ်၊ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျုပ်လက်ထဲက မလွတ်ပါဘူး သူဌေးကြီး

သူဌေးကြီး ကင်းမြီးကောက်သည် ဒေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်ကာ အစားအစာများကို အပြီးသတ်စားလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် မြီးစားကြီးကို သတိပေးလိုက်လေသည်။

ခင်ဗျား အကြောင်း မိရိပ်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ပထမ တပ်မှူးကြီး မြွေဟောက်ကို ရှင်းပစ်ရမယ်၊ ဒုတိယမသင်္ကာသူ့ကို ထပ်ပြီး ရှင်းပစ်ရမယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ သတိထားပါ

စိတ်ချပါ သူဇော်ချင်း

ထိုနောက် ကင်းမြီးကောက်သည် သူ၏ကိုယ်ရဲ့ဘော်သိုင်း သမားများနှင့်အတူ မြီးစားကြီးဂေဟာမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။

ခိုင်ဖုန်းမြို့ကြီးဆီသို့ စုန်ဆင်းလာသော ဒေါင်းစိမ်းတို့ စီးသည့်လှေကြီးသည် ယန်စီမြစ်အတိုင်း အလျင်အမြန်ပင် ရွက်များလှင့်ကာ ပြေးလျက်ရှိနေလေသည်။

လှေသူကြီးနှင့်လှေထိုးသားများမှာ ရိုးရိုး အရပ်သားများပင် ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ လှေထိုးသားတစ်ဦးသည် လှေဝမ်းအတွင်း သို့ဆင်းလာကာ....

လှေသူကြီးက ပြောပါတယ်၊ ရှေ့မှာ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခု ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ အစားအသောက်ဆိုင်တွေလဲ ပေါ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိပ်ကမ်းကို ခဏဝင် ထပ်ပေးပါမယ်

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်စိမ်းနှင့်မိကျောင်းတို့သည်သဘောတူကာ ဒေါ်စိမ်းညိတ်လိက်ကြလေသည်။

'ရှေ့မှာ ကပ်မယ့်ဆိပ်ကမ်းက ဘာမြို့လဲကွ'
'ကျူးလုံမြို့လို့ ခေါ်ပါတယ်'

'အေး...အဲဒီ ဆိပ်ကမ်းရောက်ရင် တို့ ဘစ်နာရီလောက် ကမ်းပေါ်တက်သွားမယ်'

လှေထိုးသားသည် အရှိအသေပြု၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မိကျောင်းက အကြံပေးလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့မှာ ရန်သူများနေတယ်၊ ဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ရုပ်တွေကို ဖျက်ထားမှ ကောင်းလိမ့်မယ်'

ထိုသို့ ပြောသဖြင့် အားလုံးက လက်ခံသဘောတူလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ရုပ်ဖျက်ဆေးများဖြင့် သူတို့အားလုံးသည် သူတို့၏မျက်နှာများကို ပြုပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ကြောမီ ကျူးလုံမြို့ ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူတို့အားလုံး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါတွင် လှေသူကြီးနှင့် လှေထိုးသားများမှာ အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

သူတို့လှေပေါ်တွင် တခြားလူစိမ်းတွေ ဘယ်နေရာက ပါလာသည်ဟု မသိလိုက်ကြပေ။

လှေသူကြီးက မေးလိုက်သည်။
'ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလ'
မိကျောင်းက ရယ်မောလိုက်ကာ...
'ခင်ဗျား လုံးဝမှမှတ်မိတော့ဘူးလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို မေးရတာပါ' မိကျောင်းက...

'ခင်ဗျားတို့လှေကို ငှားတဲ့ မိကျောင်းဆိုတာ ကျုပ်ပဲ၊ ဟောဒီနာခေါင်းကြီးက အတုပဲဗျ'

ထို့နောက် ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့ကို တခြားလူတွေ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးလို့ အဲဒီလို ရုပ်ဖျက်ထားတာပါ'

'ဟား ဟား ဟား'

လှေသူကြီးက ဆဘောပေါက်သွားပြီး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်း၊ ရွှေလက်ဝါး ဖေချင်တို့အဖွဲ့သည် လှေကြီးပေါ်မှနေ၍ ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် ဆိပ်ကမ်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်
ရောက်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် စားပွဲလွတ်များတွင် ထိုင်၍ စားသောက်စရာ
များကို မှာယူကာ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

ယင်းအချိန်တွင် အခြား စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍
အရက်သောက်နေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် သူတို့အုပ်စုကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျေနပ်သော အပြုံးဖြင့်
ပြုံးလိုက်လေသည်။

သူသည် အရက်သောက်ရာမှ အစားအစာများကို တူဖြင့်
ညှပ်ယူကာ စားသောက်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်သို့ တူနှစ်
ချောင်းကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်လေသည်။

‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်’

‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်’

‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်’

တူခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် ပန်းကမ္ဘာရွှေလိပ်ပြာပေ့ချစ်
သည် စားပွဲဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဟင်...ဖေဖေ’

သူမသည် စားသောက်နေရာမှ ထိုစားပွဲဆီသို့ အလျင်
အမြန် ထသွားလေသည်။

အမှန်ပင် ထိုစားပွဲတွင် စားသောက်နေသော အဘိုးအိုမှာ
ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သမီးဖြစ်သူအား တိုးညှင်း
သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘သမီး....’

‘ဖေဖေ....’

‘ဖေဖေဟာ ထွက်ပြေးနေရတယ်’

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဖေဖေရယ်’

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

‘သမီး...ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတယ်၊ လောလောဆယ်တော့
ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့ဦး၊ အလျင်တုန်းက မြို့စားကြီးဟာ အခု
မြို့စားကြီးနဲ့ မတူဘူး၊ မြို့စားကြီးကတော့ အတူတူပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် သမီးဟာ ရန်သူတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ်ဆိုပြီး ဖေဖေ
ကို လိုက်ဖမ်းတယ်၊ ဖေဖေဟာ ပြန်ပြီး မတိုက်ခံဘူး၊ အခု
ဖေဖေဟာ ထွက်ပြေးနေတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဖေဖေ ဘယ်မှာသွားပြီး နေမှာလဲ’

‘ဖေဖေ့မှာ နေစရာတွေ များပါတယ်၊ ချန်အန်းမြို့စား
ကြီးဟာ ဖေဖေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေအရင်း ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဖေဖေ
ချန်အန်းမြို့မှာ နေမယ်၊ သမီး အခု ဘယ်သွားမှာလဲ’

'ဒီလိုဆိုရင် သမီး ခိုင်ဖုန်းမြို့ကို ပြန်သွားဦးမယ်၊ ပန်းကမ္ဘာ
ဂိုဏ်းထဲက ဂိုဏ်းသူဂိုဏ်းသားတွေကိုလဲ သွားပြီး အားပေးလိုက်
ဦးမယ်၊ ဖေဖေ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့'

ထို့နောက် ရွှေလိပ်ပြာဖေ့ချင်သည် ဒေါင်းစိမ်းတို့၏စားပွဲ
ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် လျင်မြန်စွာ စားသောက်ပြီးနောက် ပန်းကမ္ဘာ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဒေါင်းစိမ်းက သွားရောက် အရိုအသေပြု
လိုက်လေသည်။

'ကျွန်ဘော် ဒေါင်းစိမ်းက အရိုအသေပြုပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောမျိုးဖြင့်
ဒေါင်းညိတ်လိုက်ကာ....

'လူကလေး၊ ဖေ့ချုပ်ကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်ဟာ
ချန်အနားမြို့မှာ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ခိုင်ဖုန်းမြို့မှာ နေလို့မဖြစ်တော့
ဘူး'

ထို့နောက် ပန်းကမ္ဘာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် နောက်ထပ်
စကားမပြောတော့ဘဲ သူတို့အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ဆိုင်အပြင်
သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ခိုင်ဖုန်းမြို့သည် အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေလေတော့
သည်။

ညတစ်ည သန်းခေါင်ယံအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။
လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် သိမ်းငှက်တောင်ခြေရှိ နတ်ကွန်းထဲသို့
အလျင်အမြန် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

နတ်ကွန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်သည် ထိုင်လျက် ရှိနေလေ
သည်။

သူ၏ဘေးတွင် မီးလင်းဖိုကြီးသည် ဘဟုန်းဟုန်း တောက်
လောင်လျက် ရှိနေလေသည်။

လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် နတ်ကွန်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား
လေသည်။

'မိကျောင်း'

'ဒေါင်းစိမ်း'

ထိုင်နေသော လူက မော့၍ ခေါ်လိုက်လေသည်။

နတ်ကွန်းကြီးအတွင်း၌ ထိုင်နေသော လူမှာ မြို့စားကြီး၏
တပ်မှူးဖြစ်သော မြွေဟောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရောက်လာသော မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် မြွေ
ဟောက်ကို အရိုအသေပြုလိုက်ကာ

'ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ကျွန်
တော်တို့ ရောက်လာပါပြီ'

မြေဟောက်က

‘ဂိုဏ်းတူညီလေး မိကျောင်းနဲ့ ဒေါင်းစိမ်း၊ ကင်းမြို့
ကောက်ဟာ အလွန်ဖောက်ပြန်နေတယ်၊ အခု ကင်းမြို့ကောက်
ဟာ မြို့စားကြီးကိုပါ ချယ်လှယ်နေတယ်၊ ကျုပ်ကို ကင်းမြို့
ကောက်ကိုယ်တိုင်က မြို့စားကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး အသတ်ခိုင်းခဲ့
တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လဲ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်’

မိကျောင်းက

‘အလျင်တုန်းက မြို့စားကြီးဟာ အင်မတန် ကောင်းပါ
တယ်၊ သူ့လက်အောက်က လူတွေကို သနားကြင်နာပြီးတော့
ကူညီတတ်တယ်၊ သူဟာ လူတွေ မသတ်ခဲ့ပါဘူး၊ အခု ဘာဖြစ်
လို့ လူတွေ သတ်နေရတာလဲ၊ စဉ်းစားစရာပဲ’

မြေဟောက်က....

‘ဂိုဏ်းတူညီလေးတို့ ဒီကိစ္စဟာ အလွန်အရေးကြီးနေတယ်’

မိကျောင်းက....

‘ဘယ်လို အရေးကြီးတာလဲ’

မြေဟောက်က....

‘မြို့စားကြီးဟာ အတုဖြစ်နေလို့ပေါ့’

မိကျောင်းက....

‘ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား’

မြေဟောက်က....

‘ကျုပ် နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရိပ်မိတယ်၊ မြို့စားကြီး အတု
ဟာ ကင်းမြို့ကောက်ရဲ့ လူယုတ်စဉ်းပဲ၊ သူနဲ့ မြို့စားကြီးနဲ့
မျက်နှာချင်း ဆင်ပြီး နည်းနည်း ပြုပြင်လိုက်တာနဲ့ မြို့စားကြီး
ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

မိကျောင်းက....

‘ဒါဖြင့် မြို့စားကြီး အစစ်စရာ’

‘ဒါတော့ မသိဘူး၊ ကင်းမြို့ကောက်ရဲ့ စံအိမ်ထဲမှာပဲ အဖမ်း
ခံထားရတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

မိကျောင်းက....

‘ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုကြီး မြေဟောက် ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
ဘယ်လိုစီမံကြမလဲ’

‘ဒီညမှာ မြို့စားကြီးရဲ့ ဂေဟာကို တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်ပြီး
မြို့စားကြီးကို ဖမ်းချုပ် စစ်ဆေးဖို့ လိုတယ်’

မြေဟောက်၏ စကားကြောင့် အားလုံးကပင် သဘော
ပေါက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ယံကျော်သော အချိန်တွင် မြို့စားကြီး
၏ ဝင်းတံတိုင်း ဂေဟာဆီသို့ လူရိပ်သုံးရိပ် ရောက်လာကြလေ
လေသည်။

ထိုလူရိပ်သုံးရိပ်သည် တံတိုင်းကြီးကိုလွှား၍ သစ်ပင်များကို ကျော်လွှားလျက် မြို့စားကြီး၏ စံအိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

‘တုံ...တုံ... တုံ...’

ထိုအချိန်မှာ ဝါးတက်ခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူရိပ်သုံးရိပ်သည် မြို့စားကြီး၏ စံအိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ဆီသို့ လွှားတက်ကာ ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။

အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် မီးရောင်များ လင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုအခန်းမှာ စာကြည့်ခန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မြို့စားကြီးသည် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် စာများရှေးလျက် ရှိနေလေသည်။

သူသည် ပထမ လက်ရေးစာမူများကို ကူးယူ လေ့ကျင့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် မည်မျှ အယောင်ဆောင်နေစေကာမူ စာ၏ အရေးအသားခြင်းကတော့ မတူလှချေ။

ထို့ကြောင့် မြို့စားကြီးသည် စာများကို ပထမ ရေးထားသည့်အတိုင်း လိုက်လံ၍ လေ့ကျင့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယင်အချိန်မှာပင် အရိပ်သုံးရိပ်သည် မြို့စားကြီး၏ အခန်းတွင်းသို့ ထိုးကျလာလေသည်။

ရုတ်တရက် မြို့စားကြီးမှာ ထိတ်လန့်သွားလျက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအချိန်တွင် ဓားသုံးချောင်းသည် လည်ပင်းကိုတစ်ချောင်း ရင်ညွန့်ကိုတစ်ချောင်း ဗိုက်ကိုတစ်ချောင်း ထောက်ထားသည်ကို ခံလိုက်ရလေသည်။

‘ရောက်လာသော လူသုံးယောက်မှာ တပ်မှူးကြီးဟောင်း မြေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။’

မြို့စားကြီးမှာ မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးသွားလေသည်။

မြို့စားကြီးက....

‘မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ဟား...ဟား...ဟား မြို့စားကြီး ကျုပ်တို့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

မြေဟောက်သည် သူ၏ နှင်းခဲခဲမောက်ကို လှန်၍ သူ့မျက်နှာကို ပြလိုက်လေသည်။

‘ဟာ...တပ်မှူးကြီး မြေဟောက်’

မြို့စားကြီးက အံအားသင့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဟာ မြေဟောက်ပဲ’

မြို့စားကြီးက....

'မင်းဟာ ဝံ့အိမ်ကြီးထဲက ဘာကြောင့် ထွက်သွားရတာလဲ'

မြွေဟောက်က ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျားက ကင်းမြီးကောက် စကားနဲ့ ကျုပ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီမှာ ဘာပြုလို့ ဆက်နေရတော့မှာလဲ'

မြွေစားကြီးက....

'မင်းတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ကို လာပြီး ရန်ရှာတာလဲ'

ထိုအခါတွင် မြွေဟောက်က သူ၏ ဓားကို ရှေ့သို့ နည်းနည်း တိုးလိုက်ကာ....

'ကဲ...မင်း မှန်မှန်ပြောစမ်း မင်းဘယ်သူလဲ၊ မင်းဟာ မြွေစားကြီး အစစ်မဟုတ်ဘူး'

မြွေစားကြီးက

'ငါဟာ မြွေစားကြီးကွ၊ မြွေစားကြီးပဲပေါ့'

ထိုအခါတွင် ဓားသုံးလက်၏ ဓားဦးများသည် ရှေ့သို့ တစ်လက်မခန့် တိုးဝင်သွားပြန်လေတော့သည်။

'အား....'

ဓားသုံးလက်၏ ဓားဦးများသည် အရှေ့ခွံကို ဖောက်ထွက်သွားကာ သွေးများ စိမ့်ဆင်းကျလာတော့သည်။

မြွေဟောက်က....

'မင်းဘယ်သူလဲ မှန်မှန် ပြောစမ်း'

'ငါဟာ မြွေစားကြီးပဲပေါ့'

ထိုအခါတွင် ဓားဦးများသည် လက်မဝက်ခန့် တိုးဝင်သွားပြန်လေသည်။

'အား....'

မြွေစားကြီးသည် နာကျင်စွာ အော်လိုက်လေသည်။

'မှန်မှန်ပြောစမ်း မင်းဘယ်သူလဲ'

ထိုအချိန်တွင် မိကျောင်းသည် သတိရလျက် မြွေစားကြီး၏ လည်ပင်းမှ မျက်နှာဖုံးအဝတ်စကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ပေါ်ထွက်လာသော မျက်နှာမှာ မြွေစားကြီးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည် လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား...'

'လက်စသယ်တော့ မင်းဟာ ကင်းမြီးကောက်ရဲ့ လူယုံတော် တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ချွန်းကောက်ပါလား၊ ကဲ...မင်း မသေချင်ရင် မြွေစားကြီးအစစ် ဘယ်မှာလဲပြော'

'ကျုပ်လဲ မသိဘူး'

'မင်း မလိမ်နဲ့'

‘ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး’

‘မင်းလိမ်နေတာပဲ၊ မင်းဟာ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး သွားနေချင်သလား။ မှန်မှန်ပြော’

‘အ...အား၊ ကျွန်တော်တို့ မသတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်မှန်တာ ပြောပါ့မယ်၊ မြို့စားကြီးအစစ်ဟာ ကျွန်းသားယ ရဲ့ ကျားလှောင်အိမ် အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ရောက်နေပါတယ်’

‘မင်း အမှန်ပြောတာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အမှန်ပြောတာပါ’

‘ဒါပေမယ့် မင်းကို တစ်နာရီတောင် လူ့ပြည်မှာထားလို့ မဖြစ်ဘူး’

မြွေဟောက် မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့ကို အချက်ပြ လိုက်လေသည်။

သူတို့သုံးဦး၏ ဓားဦးသုံးလက်သည် မြို့စားအတူ ချွန်းကောက်၏ ကိုယ်ထဲသို့ ထိုးစိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

‘အား’

မြို့စားအတူသည် အော်ဟစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံများ ပြေးလွှားလာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မြွေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် စာကြည့်ခန်းကြီးထဲမှနေ၍ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြေပေါ်သို့ လွှားဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

နံနက်မိုးလင်းချိန်တွင် မြို့စား၏ တပ်သားများသည်ခိုင်ဖုန်းမြို့ထဲတွင် ခြေချင်းလိမ်လျက် ရှိနေလေသည်။

‘မြို့စားကို ရန်သူက လုပ်ကြံသွားလို့ သေသွားပြီ’ ထိုသတင်းလည် တစ်မြို့လုံး ပြန့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူဌေးကြီး ကင်းမြီးကောက်သည် သူ၏ အခြေအရာများနှင့်အတူ မြို့စားဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြို့စား၏ အလောင်းသည် ညှော်ခန်းမကြီးထဲတွင် ပြင်ဆင်ထားလျက် ရှိနေလေသည်။

သူဌေးကြီး ကင်းမြီးကောက်နှင့် သူ့အဖွဲ့ဝင် များသည် မြို့စား၏ အလောင်းကို အရှိအသေပြုလိုက်ကြလေသည်။

ကင်းမြီးကောက်သည် မြို့စား၏ အလောင်းမှဒုက္ခရာများကို ကြည့်ကာ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

မြို့စားအတု အသတ်ခံရခြင်းမှာ ရန်သူ သိုးဦး၏ ဓားသုံးချောင်းက တစ်ပြိုင်တည်း ထိုးသွင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ချွန်းကောက်...ချွန်းကောက်၊ မင်းဘဝဟာ ရေတိမ်နစ်သွားပြီ’

ကင်းမြီးကောက်က တိုးညင်းစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ကင်းမြီးကောက်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များသည် မြို့စားကတော်အား နှုတ်ဆက်၍ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

အချိန်မှာ နေဝင်ချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

မြို့မှန်နှင့် တောင်အရိုးများကြောင့် တောင်တန်းတစ်ခုလုံး မိုင်းဝေလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူသုံးယောက်တို့သည် တောင် တစ်တောင်ပေါ်သို့ ပြေးလွှားတက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် တောင်ထိပ်ရှိ ရေကန်ကြီး တစ်ကန်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ကိုယ်ဖော့အားသုံးလျက် နှင်းပွင့်ခြေရာမထင်သိုင်းကွက်ဖြင့် ရေပေါ်သို့ ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။

မကြာမီသူတို့သုံးဦးသည် ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းဆီသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

သူတို့သုံးဦးမှာ မြွေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့ သုံးယောက်သည် ကျွန်းကြီးပေါ်သို့လွှားတက်လိုက်သည်နှင့် အစောင့်များတည် မြွေလွှားကာ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

‘ထန်း ထန်း ထန်း’

‘အား...’

‘အိုး...’

အစောင့်များသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားကာ တချို့ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

မြွေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် အဆောက်အဦကြီးဆီသို့ ပြေးလွှားလာကြလေသည်။

'ရွှေဖြူရဲတိုက်...'

အမှန်ပင် ရွှေဖြူရဲတိုက်ပင် ဖြစ်သေသည်။

မြွေဟောက်၊ မိကျောင်း ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် ရွှေဖြူရဲတိုက်
ဝင်းကြီး အတွင်းတွင်ရှိသော ကျားလှောင်အိမ် အချုပ်ခန်း
ဆီသို့ ပြေးလွှားလာကြလေသည်။

ကျားလှောင်အိမ် အကျဉ်းစခန်း၏ ဝင်းတံခါးတွင် စောင်
နေသည့် တပ်သားများကို တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်ကြ
လေသည်။

'ဝုန်း...'

'ဝုန်း...'

'အား'

တံခါးစောင့် တပ်သားများသည် အတုံးအရုံး လဲကျသွား
လေတော့သည်။

မြွေဟောက်၊ မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် ဝင်းထိ
တိုင်ကို ကျော်လွှား၍ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ သုံးဦးသည် အစောင့်များ၏ကြားမှပင် ပြေးသွားကာ
ကျားလှောင်အိမ် အကျဉ်းစခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ကျားလှောင်အိမ် အကျဉ်းစခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သွား
သည်နှင့် လူတစ်ယောက် ခုန်လွှား၍ ထွက်လာလေသည်။

သူကား လုံဘုရင် ကွာလောပင်ဖြစ်သည်။

လုံဘုရင်ကွာလောသည် သူ၏ လုံနှစ်ချောင်းကို လှည့်ပတ်
ကာ အပြေးဝင်ရောက်လာလေသည်။

'ချမ်း ချမ်း ချမ်း'

'အား...'

'ဝုန်း...'

လုံဘုရင်ကွာလောသည် မြွေဟောက်တို့၏ တိုက်ခိုက်ချက်
ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သိုင်းသမားတစ်ဦးသည် ဓားသုံးလက်
ကို ကိုင်လျက် ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာပြန်လေသည်။

သူသည် ဓား သုံးလက် ကြောင်မိန်းပင်ဖြစ်သည်။

ဓားသုံးလက်ကြောင်မိန်းသည် သူ၏ဓားများကို အထက်
အောက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

'ဝိုး ဝိုး ဝိုး ဝိုး'

ဓားသုံးလက် ကြောင်မိန်း၏ ဓားသုံးလက်ကို မြွေဟောက်၊
မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့၏ ဓားသုံးလက်က လျှပ်တစ်ပြက်

ဆီးကြို၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

'ချမ်း ချမ်း ချမ်း'

'ထန်း ထန်း ထန်း'

'အား....'

'ဝုန်း....'

ဓားသုံးလက်ကြောင်မိန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ
သွားပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့သုံးဦးဆီသို့ လက်နက်ပုန်းများ ဝင်
ရောက်လာလေသည်။

'ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်....'

'ချမ်း ချမ်း ချမ်း....'

ဝင်ရောက်လာသော လက်နက်ပုန်းများကို မြေဟောက်တို
က ဓားများဖြင့် ယမ်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူတို့သုံးဦးသည် လက်နက်ပုန်းပစ်
သော ရန်သူဆီသို့ လွှား၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

'ချမ်း ချမ်း'

'အား'

'ဝုန်း....'

လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သော ရန်သူသည်
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

သူကား လက်နက်ပုန်းထင်စန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လက်နက်ပုန်းထင်စန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား

သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူ၏လည်ပင်းမှ ဦးခေါင်းကြီးသည်
လိမ့်ထွက်လာလေတော့သည်။

သူတို့သည် ရှေ့သို့ ပြေးလွှားသွားကြပြန်လေသည်။

'ဝုန်း....'

လူတစ်ယောက်သည် ခုန်ဆင်းလာလျက် သူတို့ကိုတိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

'ချမ်း ချမ်း ချမ်း'

ထိုလူသည် နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ကာ လေထဲ
သို့လွှား၍ မြေဟောက်တိုကို တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

'ချမ်း ချမ်း ချမ်း'

'အား'

'ဝုန်း'

သူတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်သော သိုင်းသမားသည် ဘယ်
အက်လက်တစ်ချောင်း ပြတ်နေသည့် အဆိပ်လက်ဝါး ဓား
သမားကွေ့ဝမ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ ကွေ့ဝမ်၏ဗိုက်ကြီးမှာ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေ
ပြီး အူတွေကထွက်ကျလျက်ရှိနေပေတော့သည်။

အဆိပ်လက်ဝါး ဓားသမားကွေ့ဝမ်သည် အသက်ထွက်
သွားလေတော့သည်။

မကြာမီသူတို့သုံးဦးသည် အကျဉ်းသားများ ချုပ်နှောင်ထားသည့် အကျဉ်းခန်းများထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် အကျဉ်းခန်းစောင့်များကို တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်ကြကာ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း သော့များကို ဓားများဖြင့် ခုတ်၍ဖွင့်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

‘မြန်မြန်ထွက်ကြ’

အကျဉ်းသားများသည် အပြေးအလွှား ထွက်လာကြလေသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် အကျဉ်းခန်းကြီးတစ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအကျဉ်းခန်းထဲတွင် ခုတ်တစ်လုံးနှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် လဲလျောင်း၍ရှိနေလေသည်။

မြေဟောက်သည် အခန်းတံခါးသော့ကို ဓားဖြင့်ခုတ်ဖြတ်ချိုးပစ်လိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း’

အခန်းတံခါးကြီးသည် ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။

ခုတ်ပေါ်မှ အဘိုးအိုသည် ချဉ်းနဲ့စွာ ထလာလျက်...

‘ငေးတို့ ငါ့ကို ဘယ်ထိအောင် ညှဉ်းကြဦးမှာလဲ’

အဘိုးအိုက မေးလိုက်လေသည်။

မြေဟောက်က အဘိုးအိုကို အရိုအသေပေးလိုက်ကာ...

‘မြို့စားကြီး ကျွန်တော်ဟာ တပ်မှူးကြီးဟောင်း မြေဟောက်ပါ။ အခုမှသိရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ လာရောက်ပြီး မြို့စားကြီးကို တယ်တင်တာပါ’

မြို့စားကြီးအစစ်က မျက်လုံးများကို ပွတ်ပြီးကြည့်လိုက်တာ...

‘မင်းက တပ်မှူးမြေဟောက်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကဲ...အမြန်ဆုံး ဒီအခန်းထဲကထွက်ပြီး ကျွန်တော်တို့လိုက်ခဲ့ပါ’

မြို့စားကြီးသည် အလျင်အမြန်ပင် အကျဉ်းခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ကာ မြေဟောက်တို့၏နောက်သို့ လိုက်လာလေသည်။

မြို့စားကြီးမှာလမ်းကောင်မလျှောက်နိုင်သဖြင့် မိကျောင်းသူ၏ကျောတွင်ပိုးကာ ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျားလှောင်အိမ် အကျဉ်းထောင် တစ်ဝိုက်တွင် မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

‘ဝိုင်းဟေ့၊ မလွတ်စေနဲ့’

မြေဟောက်နှင့်မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် မြို့စားကြီးကို ကျောပိုးလျက် လေထဲမှာပင် လွှားတက်ပြီး ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် ရေကန်ကြီးထဲသို့ အလျင်အမြန်ပင် ပြေးဆင်း
သွားကြလေတော့သည်။

သူတို့သုံးသော ကိုယ်ဖော့အားများသည် နှင်းပေါ်
ရာမထင် သိုင်းကွက်များပင်ဖြစ်၍ ရေပြင်ကို ခြေထောက်နှင့်
ပင်နှင်းကာ ပြေးလွှားသွားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အ၊
သည်။
သုဇ
လာ

ဒုတိယနေ့နေ့တွင် မြို့စားကြီး၏ အသုဘအခမ်းအနားကြီး
သည် တစ်မျိုးတစ်ပုံ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးအလောင်းကို လာရောက်ဂါရဝ ပြုနေသူများနှင့်
တစ်ရွတ်ရွတ် ငိုကြွေးနေသော မြို့စားကြီးကတော်တို့သည် အသံ
တစ်သံကို ထူးဆန်းစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘မြို့စားကြီးအစစ်လာပြီဟေ့’

ထိုအသံကြောင့် လူအားလုံးတို့သည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်
သွားကြကာ အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မြို့စားကြီးဂေဟာရှိ ညွှန်ခန်းမကြီး၏ အထက်အဆောင်မှ
မီးခိုးလုံးများ ပေါ်ထွက်လျက် ရုတ်တရက် အနီရောင် ကတ္တီ

ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်တဘိုးအိုတစ်ဦးသည် အောက်
သို့ လွှားဆင်လာလေသည်။

အဘိုးအို၏နောက်မှ လူသုံးယောက်တို့လည်း လွှားဆင်
လာကြသည်။

တစ်ဦးက အစိမ်းရောင်အဝတ်ကို ဝတ်ထား၍ တစ်ဦးမှာ
အပြာရောင်အဝတ်ကို ဝတ်ထားကာ တစ်ဦးက အဝါရောင်
အဝတ်က ဝတ်ထားလေသည်။

ညွှန်ခန်းကြီးထဲတွင် ရှိနေသောလူများသည် အံ့အားသင့်
စွာ ထိတ်လန့်လျက်ရှိနေစဉ် အစောင့် သိုင်းသမားများသည်
လွှားတက်သွားကြလေသည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

‘ထန်း ထန်း ထန်း’

‘အား...အိုး’

‘မိုန်း...ဝိုန်း’

လွှား၍တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသော အစောင့် သိုင်းသမားများ
သည် အောက်သို့ ပြန်ကျလာကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိမ်ဆင်
သွားကြလေတော့သည်။

အထက်ဆောင်မှ လွှားဆင်းလာသော အဘိုးအိုသည် သူ၏
ခါးကြီးကို ဝင့်လျက် အသုဘအခမ်းအနားအဖြစ် ပြင်ဆင်

ထားသော ခေါင်းကြီးကို သူ၏ခါးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေတော့
သည်။

‘ဒုန်း...’

အခေါင်းကြီးသည် ထက်ခြမ်းကဲ့သွားလျက် မြို့စားကြီး၏
အလောင်းသည် ခေါင်းထဲမှ လိမ်ထွက်လာလေတော့သည်။

အသုဘအခမ်းအနားသို့ လာရောက်ကြသည့် ပရိသတ်များ
မှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ထွက်ပြေးသွားကြ
လေတော့သည်။

‘ယီရှောင်း...’

ကတ္တီပါအနီ ဝတ်ရုံကြီးနှင့် လူ့စာ တရွပ်ရွပ် ငိုကြွေးနေ
သော မြို့စားကြီးကတော်ကို ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ယီရှောင်း... ငါ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ၊ ငါ
အယ်သူလဲ’

ယီရှောင်းသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် အံ့အားသင့်နေလေ
သည်။

‘ဟင်...အစ်ကိုကြီးနဲ့ တူလှချည်လား’

‘အေး...ငါဟာ မြို့စားကြီးအစစ် လျှူထင်းပဲ၊ ငါ့ကို
ကျားလှောင်အိမ် အကျဉ်းခန်းထဲမှာ အခုသေသွားတဲ့ မြို့စား
ကြီးအတူက တစ်နှစ်ကျော် ဖမ်းထည့်ထားတယ်၊ ငါဟာ နှင့်
ယောက်ျားအစစ် လျှူထင်းပဲ ဖြစ်တယ်’

ထိုအချိန်တွင် မြို့စားကြီး၏နောက်၌ လူသုံးယောက်တို့သည် တန်းစီလျက် လက်ပိုက်ကာ ရှိနေကြလေသည်။

သူတို့ကား မြွေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ယီရှောင်း...ဒီအလောင်းကြီးကို အမြန်ဆုံး လွှင့်ပစ်လိုက် ကြစမ်း’

ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် အစောင့်များသည် အလျင်အမြန်ပင် သယ်ထုတ်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်းကြီး တစ်ခန်းလုံးကို ဆေးကြောပစ်လိုက်ကြလေ သည်။

ယီရှောင်းသည် မြို့စားကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား ကာ...

‘အစ်ကိုကြီး...ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကျွန်မဖြင့် သူ့ကို အစ်ကိုကြီးလို့ ထင်မိနေတာ’

‘တောက်...ခွေးမသား၊ ငါ့အယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့မယား ကို ကြာခိုသွားတဲ့ကောင်’

ယီရှောင်းက...

အစ်ကိုကြီး ပေးချင်တဲ့သစ္စာကို ပေးပါ၊ ကျွန်မ အပူ တလော ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားပြီး ဥပုသ်စောင့်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ကျွန်မ သူနဲ့အင်းရှင်းပါတယ်’

မြို့စားကြီးလျှူထင်းက...

‘မင်း ဒီအကောင်ကို နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးလား’

ဒေါ်တကြီးစွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘အစ်ကိုကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းလဲတူ၊ အမူအရာကလဲ တူနေ တော့ အစ်ကိုကြီးလို့ပဲ ထင်မိတာပေါ့’

‘ဒီအကောင်ဟာ ငါ့ဆီမှာ အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ ချွန်းကောက် ဆိုတဲ့အကောင်ပဲ၊ သူဟာ ငါ့မျက်နှာနဲ့ ဆင်ပြီး ငါ့အမူအရာ တွေကို ခိုးပြီး လေ့ကျင့်နေခဲ့တာ ကြာပြီ’

‘ယီရှောင်း...’

‘ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး’

‘မင်းရဲ့အဆောင်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ပေးတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး’

ထို့နောက် ယီရှောင်းသည် သူ၏အခြေအရံများကို ခေါ်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မြို့စားကြီးသည် အချက်ပေးလင်ပန်းကြီးကို တီးလိုက်လေ သည်။

‘ချွန်း...ချွန်း’

ထိုအသံကြောင့် မြို့စားကြီး၏ သိုင်းသမားတပ်ဖွဲ့ဝင် အား လုံးတို့သည် ခန်းမထဲသို့ ပြေးလွှား ဝင်ရောက်လာကြလေတော့ သည်။

'တပ်မှူးကြီး မြေဟောက်'

တပ်မှူးကြီးမြေဟောက်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာကာ မြို့စားကြီးကို အရိုအသေပေးလိုက်လေသည်။

'အမိန့်ရှိပါ မြို့စားကြီး'

'ဒီအချိန်ကစပြီး မြေဟောက်ကို ကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည်ရတဲ့ တပ်မှူးကြီးအဆင့် ဆက်လက်ခန့်ထားတယ်၊ ဒီအိမ်တော် လုံခြုံရေးရဲ့ သိုင်းသမားခေါင်းဆောင်အဖြစ်လဲ ခန့်ထားလိုက်ပါတယ်'

မြေဟောက်က အရိုအသေပေးလိုက်ကာ....

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြို့စားကြီး'

မြို့စားကြီးက....

'အခုဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို တပ်မှူးကြီး သိရဲ့လား'

'အမိန့်ရှိပါ မြို့စားကြီး'

'ကျွန်ုပ်အမိန့်နဲ့ ကင်းမြီးကောက်သူဌေးကြီးကို အမြန်ဆုံး သွားရောက် ဖမ်းရမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ မြို့စားကြီး'

ထိုစဉ်မှာပင် မိကျောင်းသည် ရှေ့သို့ထွက်လာကာ မြို့စားကြီးကို ပြောလိုက်လေသည်။

'မြို့စားကြီး....ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီညမှာပဲ သူ့ကို သွားပြီး တိုက်ခိုက်ပါမယ်၊ စိတ်ချတော်မူပါ'

မြို့စားကြီးသည် ဒေါင်းညိုတ်လိုက်ကာ....

'မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ စကားအတိုင်း ကျုပ် နားထောင်ပါ့မယ်၊ ယခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးကြီး ပြင်ပေးတဲ့ စားသောက်ခန်းထဲကို ကြွကြပါ'

ထို့နောက် မြေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် စားသောက်ခန်းထဲသို့ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ည....

လရောင်မလင်းပါ။

ကြယ်ရောင်များပင် ကောင်းကင်ပြင်၌ ကောင်းကောင်း မတွေ့ရချေ။

မိုးရိပ်များသည် တရိပ်ရိပ်တက်လျက် ရှိနေပေသည်။

လေသည် တဟူးဟူး တိုးတိုးလျက် တိုက်ခိုက်နေပေသည်။

'တုံ...တုံ...တုံ'

'တုံ...တုံ...တုံ'

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများသည် တခုပ်ခုပ်နှင့် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းများ စီးလာသော လူများမှာ မြို့စားကြီး၏ တပ်သားများပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် မြို့၏တောင်ဘက်တွင်ရှိသည့် ကျောက်စိမ်းဂေဟာ၏ ဝင်းတံတိုင်းရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြကာ ဝင်းတံတိုင်းကြီးတစ်ခုလုံးအား ဝိုင်းထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှတိုင်မီ လူရိပ်သုံးရိပ်တို့သည် ဝင်းတံတိုင်းကြီးကို ကျော်လွှား၍ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

မီးရောင်လင်းနေသော အခန်းထဲတွင် ကင်းမြီးကောက်နှင့် သူ၏ သိုင်းသမားများသည် အစည်းအဝေးလုပ်လျက် ရှိနေကြသည်။

ကင်းမြီးကောက်က....

‘ဂိုဏ်းသားများ’

‘ပြောပါ သခင်ကြီး’

‘ကျုပ်မိတ်ဆွေ မြို့စားကြီးကို ရန်သူတွေ သတ်သွားတယ်၊ အခု ဘယ်က မြို့စားမှန်း မသိတဲ့ကောင်က မြို့စား တက်လုပ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် မိမြို့စားကို သွားရောက် တိုက်ခိုက်ပစ်ရမယ်၊ အားလုံး ကြားရဲ့လား’

‘ကြားပါတယ် ဒေါင်းဆောင်ကြီး’

ထိုအချိန်မှာပင် ဝေါခနဲ လေတိုးသံကြီးနှင့်အတူ လူရိပ်သုံးရိပ်တို့သည် လျှပ်တစ်ပြက် အောက်သို့ လွှားဆင်းလာကြလေသည်။

‘ဝုန်း....’

‘ဟေ့....ကင်းမြီးကောက် ငါတို့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား’

ဝင်ရောက်လာသော သုံးဦးအနက် နှစ်ဦးတို့သည် ရှေ့သို့ တက်သွားကာ ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ကင်းမြီးကောက်သည် ထိုသူ နှစ်ဦးကို သေသေချာချာ ကြည့်လျက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား မင်းတို့ကို၊ မြို့စားကြီးက သေဇက်ပေးထားတဲ့ မြွေဟောက်နဲ့ မိကျောင်းတို့ပါလား’

မြွေဟောက်က ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးသွားကာ....

‘ကင်းမြီးကောက်၊ မင်းချွန်းကောက်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား’

ကင်းမြီးကောက်သည် မြွေဟောက်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

‘သူ့ကို....ငါ မသိဘူး’

မြွေဟောက်က....

‘မင်းမွေးထားတဲ့ မင်းဘည့်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်း မထီရ မှာလဲ၊ သူဟာ မြို့စားကြီး အတုအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေတာ ကြာပြီပဲ၊ မိပြုဆန္ဒအားလုံးဟာ မင်းလက်ချက်တွေပဲ’

‘ဝုန်း...’

ကင်းမြို့ကောက်သည် လေထဲမှာပင် လွှားကာ မြေ ဟောက်ကို သူ၏လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

မြေဟောက်က လုံးဝ မရှောင်ပါ။

သူ၏ အတွင်းအားပါသော လက်ဝါးဖြင့် ဆီးခံလိုက်ကာ ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ကင်းမြို့ကောက်၏ ရင်ဝကို ရိုက်ချလိုက် လေသည်။

‘ဝုန်း...’

ကင်းမြို့ကောက်သည် နောက်ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်၍ ရှောင် လိုက်လေသည်။

သို့သော် လက်ဝါးရိုက်ချက်၏ဒဏ်မှာ အနည်းငယ် မိသွား လေသည်။

‘ရွမ်း ရွမ်း ရွမ်း’

ကင်းမြို့ကောက်သည် သူ၏ ခားကို ထုတ်လိုက်ကာ လေ ထဲသို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

မိကျောင်းက ရှေ့သို့ ဟက်လာကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ကင်းမြို့ကောက်၊ မင်းဟာ ဂိုဏ်းတူ ညီအစ်ကိုတွေကို သတ်ပြီး ဂိုဏ်းတုရင်လုပ်ချင်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ဦးပဲ၊ ဒီနေ့ ညဟာ မင်းရဲ့နောက်ဆုံးညပဲ’

ကင်းမြို့ကောက်သည် သူ၏ခားကို လေထဲတွင် ဝှေ့ယမ်း လျက် မိကျောင်းနှင့် မြေဟောက်တို့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေ သည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

‘ထန်း ထန်း ထန်း’

ထိုအချိန်မှာပင် ကင်းမြို့ကောက်၏ သိုင်းသမားများသည် တစ်ပြိုင်တည်း အော်ဟစ်လိုက်ကာ မြေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်ရောက်သာ ကြလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ကင်းမြို့ကောက်၏ သိုင်းသမားများကို လွှား၍ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

‘ထန်း ထန်း ထန်း’

‘အား...’

‘အား...’

ကင်းမြို့ကောက်၏ သိုင်းသမားများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ အတုံးအရုံး ကျဆုံးသွားကြလေသည်။

‘အိုး...’

‘အား...’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြို့စားကြီး၏ တပ်များသည် သံတံခါးကြီးကိုဖွင့်၍ ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေတော့၏။

‘ဝိုင်းဟေ့...မလွတ်စေနဲ့’

ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး မီးရောင်များသည် ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

မြို့စားကြီး၏ တပ်သားများသည် အစောင့်များကိုဖမ်းဆီးလိုက်ကြပြီး ကင်းမြို့ကောက်၏အိမ်အတွင်းကို အလုံးအရင်း ဖြစ် ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

‘အားလုံး လက်နက်ချ...အားလုံး လက်နက်ချ’

ဗိုလ်လှုပ်သူက အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ငါ့တို့ဟာ ဘုရင့်တပ်မတော်သားတွေကွ၊ မင်းတို့လက်နက်

ချရင်ချ၊ မချရင် အားလုံး သတ်ပစ်မယ်’

ကင်းမြို့ကောက်၏ သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် မြို့စားကြီး၏ တပ်သားများထံတွင် သူတို့၏ လက်နက်များကို ပစ်ချကာ အဖမ်းခံလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကင်းမြို့ကောက်သည် မြွေဟောက်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေရာက အတွင်းခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

‘ဂျိမ်း’

သူ ဝင်သွားသော အခန်းမှ တံခါးကြီးသည် ပိတ်သွားလေတော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ၏အတွင်းအားကို စက်ဝါးဆီ ပို့လိုက်ကာ တံခါးကြီးကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း...’

‘ဂျိမ်း...’

ကင်းမြို့ကောက် ဝင်သွားသော တံခါးကြီးသည် ဖွင့်ထွက်သွားလေသည်။

သူတို့ သုံးယောက်သည် အတွင်းခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

အခန်း (၁၄)

ကင်းမြီးကောက်၏ ကျောက်စိမ်း ဝေဟာကြီးသည် မီး
တဟန်းဟန်း တောက်လောင်လျက် ရှိသည်။
မြို့စားကြီး တပ်သားများက အိမ်ကြီးကို မီးရှို့လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် မြေဟောက်
မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့ကို အစားအစာဖြင့် ညှော်ခံလျက်
ရှိနေလေသည်။
ရွှေလိပ်ပြာဖေ ချင်သည်သူဖေခင်အား အတိုချုံး၍ ပြော
ပြလျက်ရှိနေလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းနှင့် ကျောက်စိမ်းကြေးအိုး ■ ၂၇၁

ထိုသို့စားသောက်နေစဉ် ဒေါင်းစိမ်းက ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာတို့မှာ ရန်သူတွေလဲ ဝေးသွားပါပြီ၊ မြို့စားကြီးကလဲ
ဘာတို့ကို အလွန်အားကိုးပါတယ်’

‘ဟား ဟား ဟား....’

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အားရကျေနပ်စွာဖြင့် ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အချက်ပေးသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ချန်း ချန်း’

‘ချန်း ချန်း’

‘ဟော ဘာတွေအကြောင်းထူးလဲမသိဘူး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်....

ဂိုဏ်းသူတစ်ဦး ပြေးဝင်လာကာ....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မြောက်ပိုင်းတောင်ပေါ်က မျောက်ဖြူသိုင်း
သမားကြီးလေးယောက် လာပေါ်တယ်၊ သူတို့က ဂိုဏ်းချုပ်

ကြီးနဲ့ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်လို့ ပြောနေပါတယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ရယ်မောလျက်....

‘ဟေ့ ငါ့ဆီကို အမြန်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ’

မကြာမီ ဆံပင်များကို ထိုးထားပြီး အနီရောင် ကြိုးများ စည်းထားလျက် ခါးတွင် ခေးရှည်နှင့်သံကြိုးကြိုးများ ပစ်ထားသော လူထွားကြီးလေးယောက်တို့သည် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးကို အရှိအသေပေးလိုက်ကာ....

'ကျုပ်တို့ရဲ့သိမ်းပညာကို စမ်းသပ်ချင်တယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ တောင်ပေါ်က ဆင်းလာကြတာပါ။ သူက မျောက်ဖြူကြီးဝက်သိုး၊ ကျုပ်တို့ ကြွက်စုတ်၊ သူကတော့ကြွက်နီ....'

သူတို့၏စကားကြောင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

'မင်းတို့က မြောက်ပိုင်းသားတွေဆိုတော့ ဘယ်ကောင်က လာခဲ့တာလဲ'

'ကျုပ်တို့ဟာ မြောက်ပိုင်းဝက်ဖြူတောင်ကြီးက လာခဲ့တာပဲ'

'ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ ခဏအနားယူပြီး စားသောက်လိုက်ပါဦး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် မျောက်ဖြူကြီး လေးကောင်က အတုမ်းဆောင်စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

'အစ်ကိုကြီးမြေဟောက် သူတို့ဟာ နယ်လှည့်ပြီးတော့ သိမ်းပညာ ပြိုင်နေတဲ့ သိုင်းသမားတွေပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ဦးချင်း ယှဉ်ပြိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြရအောင်'

မြေဟောက်က သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

မျောက်ဖြူကြီးခေါ် သိုင်းသမား လေးယောက်တို့သည် အစားအသောက်များ စားနေသည်မှာ အတော်ပင်ကြာလှလေသည်။

ထိုနောက် သူတို့သည် အခန်းတွင်းမှထွက်လာကာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော မျောက်ဖြူဝက်သိုးကြီးက....

'ကျုပ်တို့စားသောက်ပြီး တစ်ချောအိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ညကျမှ တိုက်မယ်'

ဝက်သိုးက ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အိပ်ဆောင်ဆီသို့ လိုက်ပို့ ခိုင်းလိုက်လေသည်။

မိကျောင်းက....

'တော်တော်အစားပုပ်ပြီး အအိပ်ကြီးမယ့် အကောင်တွေ' ထိုနေ့ညတွင် လဝန်းကလေးသည့် တဖြည်းဖြည်း ကောင်းကင်ပြင်သို့ မြင့်တက်လာလေသည်။ လရောင်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ သာယာစွာ ထိုးကျလာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဝင်းအတွင်းရှိ မြေကွက်
လပ်ထဲတွင် မျောက်ဖြူဝက်သိုးနှင့် မြွေဟောက်၊ မျောက်ဖြူ
ကြွက်စုတ်နှင့် မိကျောင်း၊ ကြွက်ဖြူနှင့်ဒေါင်းစိမ်း၊ ရွှေလိပ်ပြာ
နှင့်ဖေ့ချင်နှင့်ကြွက်နီတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ သိုင်းယှဉ်
ပြိုင်ရန် အသင့်ရှိနေကြလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း
မျောက်ဖြူလေးကောင်တို့သည် သူတို့နှင့် သိုင်းယှဉ်ပြိုင်သည့်
မြွေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်း၊ ရွှေလိပ်ပြာ ဖေ့ချင်တို့
စားများဖြင့် လွှား၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

မြွေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်း၊ ဖေ့ချင်တို့သည်
လေထဲတွင်လွှား၍ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်၍ ရှောင်လိုက်ကြသည်။

မျောက်ဖြူလေးကောင်တို့၏စားသည် လေထဲကိုသာ ခုတ်
မိလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အော်သံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။
'ဟား'

ထိုအသံနှင့်အတူ လေထဲမှ စွန်တစ်ကောင် ဝဲဆင်းလာလေ
သည်။

ဆင်းလာသောသူမှာ မြေပေါ်ရောက်လာသည်နှင့်
ဆိတ်ဖြူရသေ့တစ်ပါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူ ရသေ့အား ပန်းကမ္ဘာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက
အလျင်အမြန်ထ၍ အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး....

'အရှင်ရသေ့စာမိုး၊ ဘယ်လိုအကြောင်းထူးကြောင့် ကျွန်
တော်ဆီ ရောက်လာဘာလဲ'

'မင်းနဲ့ငါ သိုင်းပညာပြိုင်ဖို့အတွက် ချိန်းထားတာ မင်း
မေ့နေပြီလား၊ လာ ဒီနေ့ဆိုရင် နှစ်သစ်ကူးပြီးတာ သုံးရက်
ရှိသွားပြီ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် တဟားဟားရယ်မောလိုက်ကာ....

'ဟား ဟား ဟား....'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်....

'ရသေ့ကြီး သိုင်းပညာရှင်တွေဟာ သိုင်းပညာ ပြိုင်ဖို့
အတွက်ဆိုရင် ထင်စန်းကောင်ထိပ်မှာ ယှဉ်ပြိုင်ရလိမ့်မယ်၊ အခု
ရသေ့ကြီး မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်ဆီကို မြောက်ပိုင်းက
မျောက်ဖြူလေးကောင် သိုင်းပညာလာပြိုင်နေကြတယ်၊ အဲဒီ
တော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က ဒိုင်အဖြစ်နဲ့ပဲ သူတို့ကို ဆုံးဖြတ်
ပေးလိုက်ပါ'

ထိုအချိန်မှာပင် မျောက်ဖြူလေးကောင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်
နေသော မြွေဟောက် ဒေါင်းဆောင်သည့် သိုင်းသမားများ
သည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တိုက်ခိုက်နေတော့သည်။

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

ခင်းသံများသည် ပန်းကမ္ဘာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဝင်းထဲတွင် ဆူညံလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်နေသော သူများသည် လေထဲသို့ ထိုးတက်သွားကြကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြန်လေသည်။

သူတို့သည် လေထဲမှာပင် ချာချာလည်ဝဲလျက် အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ဒေါင်းစိမ်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေသော မျောက်ဖြူကြီး၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘အား...’

သိုင်းသမား ကြွက်ဖြူသည် အော်ဟစ်လျက် မြေပေါ်သို့ ထိုးကျသွားကာ မြေပေါ်သို့ လိမ့်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်ခိုက်ခြင်းများ ရပ်သွားလျက် မျောက်ဖြူကြီးလေးဦး၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဝက်သိုးသည် ရှေးသူကြီးနှင့် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကို အရိုအသေပေးလိုက်ကာ...

‘ကျွန်တော်တို့ ရှုံးသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ကျသွားရင် အားလုံးအရှုံးလို့ ယူဆထားကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သွားခွင့်ပြုပါတော့’

သူတို့သည် ဒဏ်ရာရသွားသည့် သိုင်းသမား ကြွက်ဖြူကို အလျင်အမြန် ထမ်းယူကာ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ခိုင်ဖုန်းမြို့၏ အနောက်ဘက် သိမ်းငှက် စောင်ပေါ်တွင် ကျောင်းပျက်တစ်ခု ရှိနေလေသည်။

ထိုကျောင်းပျက်ထဲတွင် မီးရောင်သည် လင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် အလျင်အမြန် တောအုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားကာ ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ဘုရားကျောင်းထဲတွင် အသက်လေးဆယ်ခန့် အဘိုးအိုသည် မီးလင်းပုံတွင် ထိုင်လျက် ရှိနေလေသည်။

အပြင်မှ ဝင်ရောက်သွားသူသည် အဘိုးအိုကို အရိုအသေပေးလိုက်ကာ...

‘ကျွန်တော် ဟူးဆန်က ဆရာကြီးကို အရိုအသေပြုပါတယ်၊ ဆရာကြီးခိုင်းထားတာကိုလဲ စုံစမ်းပြီးပါပြီ’

အဘိုးအိုသည် ထိုနေရာက မျက်လုံးများမှိတ်ထားပြီး သူ၏ မျက်လုံးများကို တဖြည်းဖြည်း ဖွင့်လိုက်လေ၏။

‘ဟူးဆန်...မင်း ငါ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တဲ့လူတွေကို သေသေ ချာချာ စုံစမ်းခဲ့ရဲ့လား’

‘ကျွန်တော် စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်’

‘ကိုင်း...ပြောစမ်း၊ အခု သူတို့ဘယ်မှာလဲ’

ဟူးဆန်က....

‘မြေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းတို့ဟာ ပန်းကမ္ဘာ ခိုက်ချုပ်ရဲ့ ဝင်းအတွင်းမှာ ရှိကြပါတယ်၊ မိုးလင်းတာနဲ့ သူတို့ ခရီးထွက်မယ်လို့ ကြားခဲ့ရပါတယ်’

‘သူတို့ ဘယ်ကို ခရီးထွက်မယ်လို့ ကြားခဲ့ရသလဲ’

‘မြောက်ပိုင်း ချင်းဟိုင်းပြည်နယ်ကို ခရီးထွက်မယ်လို့ ကြား ခဲ့ရပါတယ်’

‘ဟား ဟား ဟား...ငါ့ဘဝကို ပျက်အောင်လုပ်တဲ့ တောင် တွေ၊ ငါနဲ့ တွေ့ကြုံမှာပေါ့’

ထိုသို့ ပြောလိုက်ကာ အဘိုးအိုသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်လေသည်။

‘ဟူးဆန်...ငါတို့လဲ မှန်ကန်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့အတွက် မင်း လှေတစ်စင်း သွားငှားထားလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး’

ထိုသို့ပြောကာ ဟူးဆန်သည် သူ၏ဆရာအား အလျင်အမြန် အရှိအသေပြုလျက် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ဘုရားကျောင်းပျက်အတွင်း၌ ရှိနေသော အဘိုးအိုသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။

သူသည် နဂါးတောင်ဘိုးဘိုး၏ တပည့်ငါးဦးထဲမှ နံပါတ် တစ် အစုံကိုကြီးဖြစ်သော ကင်းမြီးကောက်ပင် ဖြစ်ပေတော့ သည်။

ကင်းမြီးကောက်သည် သူ၏ ညှာလက်ကို ဆုတ်လိုက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးချလိုက်သည်။

‘ဝုန်း...’

အလွန်ထူထပ်သည့် ကြမ်းပြင်သည် အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွား လေသည်။

‘မင်း၊ အားလုံး ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေရမယ်’

သူသည် ကြမ်းငါးလိုက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက် သွားလေသည်။

အခန်း (၁၅)

လေသည် တဟူးဟူးတိုက်လျက်ရှိနေလေသည်။
မြစ်ပြင်မှ လှိုင်းလုံးများသည် တလိမ့်လိမ့် မြူးကြွလျက်
ရှိနေလေသည်။

ဟန်စီမြစ်ပြင်ကို ဆန်တက်နေသည့် လှေတစ်စင်းသည် ရွက်
နှစ်ဖုံကို လွင့်ထားသဖြင့် တရိပ်ရိပ် ပြေးလျက်ရှိနေပေသည်။

ကိုလှေထဲတွင် လူသုံးယောက် ပါရှိလေသည်။

မြေဟောက်၊ မိကျောင်း၊ ဒေါင်းစိမ်းဆိုသော သိုင်းသမား
သုံးဦး ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့လှေနောက်တွင် လှေတစ်စင်းကလည်း အနက်ရောင်

ဒေါင်းစိမ်းနှင့် ကျောက်စိမ်းကြေးစိုက် ၂၅၁

အလံများကို လွင့်လျက် ဆန်တက်လာသည်ကို တွေ့ရှိရလေ
သည်။

လှေသူကြီးသည် ပဲကိုင်နေရာမှ နောက်မှ ဆန်တက်လာ
သော လှေကို ကြည့်၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်၍နေလေတော့
သည်။

လှေသူကြီးသည် သူ၏လက်ထောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ
တက်မကိုင်ကို လွှဲပေးလိုက်ပြီး သူ၏ လှေထိုးသားအားလုံးကို
သတိပေးလိုက်လေသည်။

‘မင်းတို့အားလုံး သတိထားကြ၊ နောက်က ဓားပြီလှေ
လိုက်လာပြီ၊ အဆင့်ပြင်ဆင်ထား’

ထိုသို့ လှေသူကြီးက သတိပေးလိုက်သောကြောင့် လှေထိုး
သားအားလုံးတို့သည် ဆူညံစွာ တရုန်းရုန်း ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် လှေသူကြီးသည် အတုတ်ခန်းထဲသို့ ဆင်း
လာကာ ခရီးသည် မြေဟောက်တို့ကို အရိုအသေပေးလိုက်လေ
သည်။

‘လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ... ယခုအချိန်က စပြီးတော့ အထူး
သတိထားပြီးတော့ ပြင်ဆင်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို
ပင်လယ်ဓားပြလှေတစ်စင်း လိုက်နေပါတယ်’

ထိုသို့ လှေသူကြီးက ပြောလိုက်သဖြင့် မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

‘လှေသူကြီးမင်း... ကျုပ်တို့အတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ အခုပဲ ကုန်းပတ်ပေါ်ကို တက်လာပါမယ်’

မြေဟောက်က ပြောလိုက်သဖြင့် လှေသူကြီးသည် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နောက်မှလိုက်လာသော ဓားပြလှေသည် အလွန်ပင် မြန်ဆန်လှလေသည်။

ရွက်များကို သုံးဖုံလွင့်လျက် ဓားပြအားလုံးသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်လျက် တန်းစီကာ ရပ်လျက် ရှိနေကြသည်။

ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် သူ၏လက်အောက်ငယ်သားများကို အချက်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် ဓားပြလှေ၏ ရွက်တိုင်ထိပ်သို့ အရိုးခေါင်းပါသော အနက်ဆောင်အလံသည် တလူလူလွင့်တက်လာလေတော့သည်။

ဓားပြလှေသည် အကျဉ်းသားများအဖြစ် ဖမ်းယူလာသော အကျဉ်းသားများက လှေဝမ်းထဲမှနေ၍ တက်များကို ကိုင်ကာ တင်ပြိုင်တည်းခတ်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

ထိုအကျဉ်းသားကို ဦးစီးသော ဓားပြဗိုလ်က ကျာပွတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ မြန်မြန်လှော်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးလျက် ရှိနေလေသည်။

လှော်ခတ်သူ အကျဉ်းသားများ တက်ညီလက်ညီ လှော်ခတ်နိုင်ရန်အတွက် အချက်ပေးစဉ်ကို ရိုက်ခတ်နေသည့် ဓားပြတစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

‘ဒုန်...ဒုန်...’

‘ဒုန်...ဒုန်...’

ဓားပြ လှေကြီးသည် ရွက်စုံတစ်စုံ လှော်ခတ် ဆန်တက်လာသဖြင့် ရှေ့မှ လှေကြီးကို မိရန် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်သာ လိုတော့သည်။

ထို့နောက် အမြောက်သံ တစ်သံသည် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

‘ဒိန်း...’

‘ဝုန်း...’

ဓားပြ လှေကြီးပေါ်မှ ပစ်လိုက်သော အမြောက်သံသည် မြေဟောက်တို့ စီးလာသော လှေ၏ ရွက်တိုင်တစ်ခုကို ထိမှန်ကာ ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသွားလေတော့သည်။

မကြာမီ အချိန်မှာပင် ဓားပြလှေသည် မြေဟောက်တို့ စီးလာသော လှေဆီသို့ နီးကပ်လာလေတော့သည်။

ခေးပြုများ၏ အော်ဟစ်သံသည် ဆူညံလျက် ရှိနေတော့သည်။

ခေးပြုလှေသည် မြေဟောက်တို့ စီးလာသော လှေဆီသို့ ချဉ်းကပ်မိသည်နှင့် သံချိတ်များကို အလျင်အမြန် ဆွဲချိတ်လိုက်ကြပြီး ခေးပြုအားလုံးသည် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် လွှား၍ တက်သွားကြတော့သည်။

လှေသူကြီးနှင့် လှေထိုးသားများကလည်း သူတို့တွင်ရှိသော လက်နက်များဖြင့် ဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း’

ခေးသံများသည် လှေတစ်ခုလုံး ဆူညံသွားလေတော့သည်။

ခေးပြုဗိုလ်က အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟေ့...လက်နက်ချ လက်နက်မချရင် အားလုံး အသတ်ခံကြရမယ်’

ထိုစဉ် လှေအတွင်းမှ လူရိပ်သုံးရိပ် လွှား၍ ထွက်လာကြသည်။

လွှားထွက်လာသော လူရိပ်များမှာ မြေဟောက်၊ မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

သူတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း ခေးပြုများကို လွှား၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

လှေသူကြီးနှင့် လှေထိုးသားများသည် သူတို့တက်က လူအား နည်းလာသဖြင့် ခံနေရသော်လည်း ယခုအခါ လှေဖြင့် လိုက်ပါလေကြသည့် မြေဟောက် မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အတော်ပင် အားတက်လာကြလေတော့သည်။

‘ဟိတ်...ခေးပြုတွေကို အကုန်သတ်ပစ် တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့’

လှေသူကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ခေးပြုများဘက်ကလည်း အမိန့်ပေးလိုက်ပေးလေသည်။

‘ဟိတ်...ဒီလှေပေါ်ကကောင်တွေ တစ်ယောက်မှ မချန်နဲ့ အကုန်သတ်ပစ်’

နှစ်ဘက် တိုက်ပွဲများမှာ အလွန်ပင် ပြင်းထန်လှပေသည်။

သိုင်းသမားဖြစ်ကြသော မြေဟောက်၊ မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် လေထဲမှာပင်လွှားကာ ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေပေသည်။

‘ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း...’

‘ထန်...ထန်...ထန်...’

‘အား...’

‘အိုး...’

ခေးပြုများသည် သိုင်းသမားများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အတိုးအရုန်း ကျဆုံးလျက် ရှိနေပေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် လေထဲတွင် ပျံကာ ပန်းမှုန်ခြွေ သိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လျက် ရနေချေသည်။

သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင် ပျံသန်းနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

သူ၏ ခေးရောင် ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခေးပြုများသည် အော်ဟစ် လဲပြိုသွားလေတော့သည်။

နဂါးတောင် ဘိုးဘိုး၏ နောက်ဆုံး တပည့်ဖြစ်သော ဒေါင်းစိမ်း၏ တိုက်ခိုက်ချက်များမှာ မြေဟောက်တို့ တိုက်ခိုက်မှုထက် မြန်ဆန်လျက် ရှိနေပေသည်။

ခေးပြုများကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေသော ခေးမြုဗိုလ်ထံသို့ ဒေါင်းစိမ်းသည် ထိုးဆင်းကျသွားကာ ရုတ်တရက် သူ၏ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချီလိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း...’

‘အား...’

ခေးပြုဗိုလ်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လဲကျလေတော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းက ခေးပြုဗိုလ်၏ လည်ပင်းကို ခေးဖြင့် ထောက်ထားလျက်....

‘မင်း’ မသေချင်ရင် မင်းတပည့်တွေအားလုံးကို လက်နက်ချခိုင်းလိုက်’

ခေးပြုဗိုလ်မှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

‘အားလုံး လက်နက်ချကြ’

ခေးပြုအားလုံးသည် သူတို့ကိုင်ထားသော လက်နက်များကို ပစ်ချလိုက်လေတော့သည်။

သူတို့ဖွဲ့စည်း တည်တံ့ချိန်တွင် ဟစ်ခါသား ယခုကဲ့သို့ လက်နက်ချ အရှုံးပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ခေးပြုများအားလုံး သူတို့လှေပေါ်သို့ ပြန်လွတ်လိုက်ကာ ဒေါင်းစိမ်းသည် ဗိုလ်လုပ်သူကိုဆွဲလျက် ပင်လယ်ခေးပြု လှေပေါ်သို့ ခုန်ထက်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် သူ၏ အတွင်းအခါပါသော လက်ဝါးဖြင့် ခေးပြုတို့၏ အမြှောက်ကြိုးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့သည်။

‘ဝုန်း...’

ထို့နောက် သူသည် ရွက်တိုင်ဖျားကို ခုတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ကာ ခေးပြုများ ဖမ်းဆီးထားသည့် အကျဉ်းသားများကိုလည်း သားများကိုလည်း သူတို့၏ လှေပေါ်သို့ ခေါ်ယူတစ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒေါင်းစိမ်းတို့ စီးလာသော လှေသည် ဓားပြ
တို့၏ လှေမှ ခွာကာ အလျင်အမြန် ထွက်လာလေတော့သည်။
ဓားပြလှေမှာ ရေလယ်တွင် ချာချာလည်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့
လေတော့သည်။

သုံးရက်ခန့် သွားမိသော အခါတွင် ချန်အန်းပြည်နယ်ရှိ
မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။
သူတို့သည် ချန်အန်းပြည်နယ်မှ နေ၍ မြင်းများကို စီးကာ
ဆက်သွားရမည် ဖြစ်သောကြောင့် လှေသူကြီးအား ငှားရမ်းခ
စားရိတ်များကို ပေးလိုက်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်ရောက်လာကြ
လေသည်။

အချိန်မှာ နေဝင်ချိန်ဖြစ်နေသည်။
သူတို့သည် ဆိပ်ကမ်းကြီးပေါ်သို့ တက်သွားကာ
စားသောက်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်ကြလေသည်။
ဆိုင်ရှင်မှာ ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုကာ တည်းခိုခန်း ရနိုင်
ကြောင်း ပြောလိုက်လေသည်။

မြေဟောက်က...
'ကျုပ်တို့ တည်းခိုခန်း မလိုချင်ဘူး၊ မြင်းကောင်း သုံး
ကောင်ပဲ လိုချင်တယ်၊ ညတွင်းချင်း ခရီးထွက်မှာ ဖြစ်လို့'
မြေဟောက်က ထိုသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ဆိုင်ရှင်က...
'ဟာ...ဆရာကြီးတို့ မြင်းကောင်းသုံးစီး လိုချင်တယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော် လူလွတ်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ဆရာကြီးတို့
အကောင်းဆုံးမြင်း ရပါလိမ့်မယ်'
ဆိုင်ရှင်က ပြောလိုက်သည့်နောက် အချက်နှင့် အစား
အသောက်များကိုမှာကာ စားပွဲလွတ် တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်
ကြလေသည်။

သူတို့ အစားအစာများကို စားသောက်နေစဉ်မှာပင် လူ
နှစ်ယောက် ဝင်လာလျက် ကြော်ငြာများကို လိုက်လံ ဝေပေး
လိုက်လေသည်။

ကြော်ငြာများတွင်...
'နတ်သမီး ခုနှစ်ပေ သိုင်းပြိုင်ပွဲ၊
ဝင်ကြေး တစ်ယောက် တစ်ဆယ်၊
မည်သူမဆို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည်'
ဟု ပါရှိသည်။
မြေဟောက်၊ မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် အတော်
ပင် စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

သူတို့ဘေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးမှ လူတစ်ယောက်က တဟားဟား ရယ်မောကာ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား၊ အဲဒီ နတ်သမီး ခုနစ်ဖက် သိုင်းပြိုင်ပွဲဆိုတာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပျ။ မိန်းမအစစ်တွေမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလျော့တွေ၊ ဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲကို ချန်အန်းမြို့စားကြီးက ကြီးမှူးပြီးလုပ်တာ၊ ဒီမြို့မှာ ပန်းခုနစ်ပွင့်ဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းကြီးဟာ မိန်းမလျော့တွေဂိုဏ်းပေါ့၊ အတော်နာမည်ကြီးတာ၊ ခင်ဗျားတို့ စိတ်စင်စားရင် သွားကြည့်ပါလား’

မြေဟောက်က....

‘ငါတို့က မကြည့်နိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ ခရီးထွက်ရဦးမယ်၊ သွားစရာတွေ ရှိသေးတယ်ကွ’

ထိုနောက် သူတို့သုံးဦးသည် အလျင်အမြန် စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ရှင်က အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အပြာခိုင်းလိုက်လေသည်။

အလုပ်သမားလေးက အရိုအသေပြုကာ....

‘လူကြီးမင်းတို့ ဝယ်ချင်တဲ့ မြင်းသုံးကောင် ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်နေပါပြီ၊ မြင်းပိုင်ရှင်လဲ လိုက်လာပါတယ်’

ထိုသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းသည်....

အစ်ကိုကြီးတို့ စားနှင့်ကြပါ၊ ကျွန်တော်သွားပြီး ပိုက်ဆံတစ်ခါတည်း ချေလိုက်ပါ့မယ်’

မြေဟောက်က....

‘ဟာ ညီလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကိုကြီးလဲ လိုက်ပါ့မယ်’

မြေဟောက်က ထ၍ လှိုက်ခဲ့လေသည်။

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် မွန်ဂိုမြင်းကြီး သုံးကောင်နှင့်မြင်းပိုင်ရှင်ကို ခုတ္တလိုက်ရသည်။

ဒေါင်းစိမ်းနှင့် မြေဟောက်တို့သည် မြင်းများပေါ်သို့ လွှားတက်လိုက်ကာ လမ်းပေါ်တွင် အနည်းငယ် စီးကြည့်လိုက်ပြီး မြင်းပိုင်ရှင် တောင်းဆိုသော ငွေကြေးများကို ဒေါင်းစိမ်းက ပေးချေလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် မြင်းများကို အစာရေစာ ဝအောင်ကျွေးထားရန် အလုပ်သမားလေး၏ လက်သို့ လွှဲပေးလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာလေသည်။

စားသောက်ပြီးချိန်တွင် စားသောက်ခများကို ရှင်းပေးကာ အလျင်အမြန် ထွက်လာကြလေသည်။

မြေဟောက်၊ မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် မြင်းများကို အလျင်အမြန်စီးကာ ချန်အန်းမြို့ထဲမှ ထွက်လာကြလေသည်။

ချန်အန်းမြို့သည် ပြည်နယ်၏ မြို့ကြီးကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည့် အတိုင်း အလွန်ပင် ကြီးကျယ်စွာပေသည်။

မြို့ပြင် ရောက်ချိန်တွင် အဘတ်ပင် ညဉ့်နက်နေ ပြီဖြစ်သည်။

သူတို့ သုံးဦးသည် ချင်တိုင်းပြည်နယ်သို့သွားသော လမ်းမကြီး အတိုင် အလျင်အမြန် မြင်းများကိုစီး၍ ထွက်လာကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းတစ်စီးနှင့်လူတစ်ယောက်သည် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပါလျက် ရှိနေလေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကုန်သည် ရထားများနှင့် ခရီးသွားများကို မကြာခဏ တွေ့မြင် ကျော်ဖြတ်သွားနေသည်။

နံနက် မိုးလင်းချိန်တွင် ချန်အန်းပြည်နယ်၏ မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုမြို့မှာ ခရီးသွားများ၊ ကုန်သည်ရထားများဖြင့် အလွန်ပင် စည်ကားလှပေသည်။

မြို့၏ အမည်မှာ....

‘ကွမ်းကြာ’...ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သူက သုံးဦးသည် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း မြင်းများကို စီးသွားကြကာ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ရောက်သည်နှင့် မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် အလုပ်သမားလေး တစ်ဦးက ပြေးထွက်လာကာ သူတို့အား ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ အရက်ကောင်းကောင်းနဲ့ စားစရာကောင်းကောင်းရပါတယ်၊ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ မြင်းတွေကိုလဲ အစာရေစာ ဝအောင် ကျွေးထားပါ့မယ်’

ထိုသို့ပြောကာ မြင်းများကို ဆွဲယူသွားလေသည်။

မြေဟောက်က....

‘အေး...တို့မြင်းတွေကို အစာရေစာ ကောင်းကောင်း ကျွေးထားစမ်း’

သူတို့ သုံးဦးသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။ ဆိုင်ရှင်က....

‘လူကြီးမင်းတို့ ထိုင်ကြပါ...ထိုင်ကြပါ၊ စားစရာတွေမှာ ကြပါ။ အရက်ကောင်းကောင်း ရပါတယ်’

သူတို့သည် စားပွဲလွတ်တင်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်ကာ အရက်နှင့် စားစရာများကို အမြန်းဆုံး မှာယူလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်တွင်းသို့ အဘိုးအိုတစ်ဦး မောက်ကြီးကို ဆောင်လျက် ဝင်ရောက်လာကာ စားစရာများကို မှာယူလိုက်လေသည်။

မြေဟောက်၊ မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် အရက်နှင့် စားစရာများကို စားသောက်နေကြစဉ် မြင်းခွာသံများကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

မြင်းခွာသံများသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်သွားပြီး လူငါးယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့အားလုံးသည် အပြုအမူအကျိုးများဝတ်ကာ ခေါင်း
တွင် အဖြူရောင်ပင်တို့ကို စည်ထားကြလေသည်။

‘ဟာ... ယမံစိသရဲကြီး’ ငါးယောက်ပါလား
လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့က စားသောက်သူ စာချိုသည် အလျှိုအလျှို
ထသွားကြလေတော့သည်။

ယမံစိသရဲကြီးငါးယောက်မှာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများ
ဖြစ်လျက် မြေအောက်လောကတွင် နာမည် ကြီးနေသည့်
ခားပြဲကြီးငါးဦးပင် ဖြစ်သည်။

‘ဟေ... ဆိုင်ရှင်၊ အရက်နဲ့ စားစရာ မြန်မြန်ပေးစမ်း’
ဆိုင်ရှင်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်....

‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ...၊ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယမံစိခားပြဲကြီး ငါးဦးတို့၏စားပွဲကို မျက်လုံးများကစား၍
ကြည့်လိုက်သည်။

ခားပြဲကြီး ငါးဦးအနက် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူကပြောလိုက်
လေသည်။

‘သားကောင် ဆုံးကောင်တော့ တွေပြီဟေ့၊ ညီလေးတို့
ခဏနေစမ်း’

သရဲကြီးငါးဦးအနက် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူသည် မြေ
ပေါ်စက်တို့၏ စားပွဲဆီသို့ ထသွားကာ....

‘ဟား ဟား ဟား... ညီလေးတို့က တယ်ထောနေကြပါ

လား၊ မိန်းတို့မှာ ပါလာတဲ့ ငွေကြေးဒလားတွေကို တို့ကို လှူခဲ့
ပါဦး’

သရဲကြီးခေါင်းဆောင်သည် အရက်တစ်ခွက်ကိုယူ၍သောက်
လိုက်ကာ သူ၏ညာလက်ဝါးကို ဖြန့်လိုက်လေသည်။

ခေါင်းစိမ်းသည် သရဲကြီး၏ လက်ဝါးပေါ်သို့ လက်ညှိုးကို
ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ် အလှူပေးရမှာပေါ့၊ အဲဒီခဏမှာ ခင်ဗျား
လက်ကို ရုန်းနှိုင်းမယ်ဆိုရင် ကျုပ်မှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အကုန်
ပေးခဲ့မယ်’

ခေါင်းစိမ်းသည် သူ၏အတွင်းအားများကို လက်ညှိုးပေါ်
သို့ ပို့ လွှတ်ထားလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အပူလှိုင်း တစ်ခုသည် လက်ညှိုးမှ
တစ်ဆင့် သရဲကြီးခေါင်းဆောင်၏ လက်ဝါးပေါ်သို့ ရောက်ရှိ
သွားတော့သည်။

သရဲကြီးခေါင်းဆောင်မှာ တုန်ခန်ဖြစ်သွားပြီး သူ၏ လက်
ဝါးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သော်လည်း ခေါင်းစိမ်း၏ လက်ညှိုးက
သူ့လက်ဝါးကို ထိုးထားသဖြင့် လုံးဝလှုပ်ရှား၍ မရနိုင်တော့
ချေ။

အလွန်လေးသည့် ‘ကျောက်တုံးဖြင့် ဖိထားသကဲ့သို့ ရုန်း
ကန်၍ မရတော့ပေ။

သူသည် အကြိမ်ကြိမ် ရုန်းကန်ကြည့်သော်လည်း လုံးဝ
မရဘဲ လက်ဝါးမှတစ်ဆင့် သူ၏ကိုယ်ထဲသို့ အပူလှိုင်းတစ်ခုက
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

သရဲကြီးခေါင်းဆောင်သည် သူ၏ကိုယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ
သော အပူလှိုင်းကို သူ၏ အတွင်းအားဖြင့် ဆီး၍ တွန်းထုတ်
သော်လည်း မရတော့ချေ။

သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ရှု့မဲ့လျက် ရှိနေလေတော့
သည်။

‘အား....’

သရဲကြီးခေါင်းဆောင်သည် အော်ဟစ်လိုက်ကာ လဲကျသွား
သည်။

ကျန်သော သရဲကြီးလေးယောက်တို့သည် ဝုန်းခနဲ တစ်ပြိုင်
တည်း ထလိုက်ကာ....

‘တို့ခေါင်းဆောင်ကို မင်းတို့က သတ်လိုက်တာလား’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ကျုပ်က သူ့ကို မသတ်ပါဘူး။ အတွင်းအားချင်း ပြိုင်
လိုက်တာ သူ မခံနိုင်ဘဲ ရှုံးသွားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တာလုပ်
ချင်သလဲ’

လက်ထောက် သရဲကြီးခေါင်းဆောင်က....

‘ဟို ရာဇဝင်မှာ တို့ရှုံးတယ်ဆိုတာ ‘တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး’

ထို့နောက် သူတို့လေးဦးသည် ဓားများကို တစ်ပြိုင်တည်း
ထုတ်လိုက်ကြကာ ဒေါင်းစိမ်းတို့ စားပွဲဆီသို့ လွှား၍ တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြလေသည်။

မြွေတောက်၊ မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် သူတို့၏
ဓားများကို ဆွဲထုတ်ကာ ယန်စီသူရဲကြီးလေးဦး၏ တိုက်ခိုက်
ခြင်းကို ဆီးခံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ချမ်း....ချမ်း....ချမ်း....’

‘ထန်း....ထန်း....ထန်း’

သံသံချင်း ထိခိုက်သံများသည် တစ်ဆိုင်လုံး ဆူညံသွား
သည်။

‘အား....’

‘အိုး....’

‘ဝုန်း....’

‘ဝုန်း....’

ယန်စီသရဲလေးဦးအနက် သုံးဦးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်
ဆင်းသွားသည်။

ကျန်သော ယန်စီသရဲနှစ်ဦးသည် သူတို့လူများကို ဆွဲခေါ်
လျက် ပြေးထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ဆိုင်ရှင်သည် ဝုန်းကွယ်နေရာက ထွက်လာပြီး....

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတို့၊ သူတို့က သိပ်ဆိုးတဲ့လူတွေ’
ထိုသို့ပြောကာ ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

‘သူတို့ နောက်ထပ် လာရင် လာဦးမှာ၊ ဆရာတို့ သတိထား
ပြီး စားသောက်ကြပါ’

သူတို့ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကုန်ကျစရိတ်ကို ရှင်းကာ
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

အချိန်မှာ နေဝန်းသည် ထန်းတစ်ဖျားခန့် မြင့်နေပြီ ဖြစ်
သည်။

သူတို့သည် ထိုမြို့လေးမှနေ၍ တစ်နေ့လုံး မြင်းစီး၍ ထွက်

လာရာ ညမိုးချုပ်ချိန်လောက်တွင် ယူဆန့်မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုမြို့ကလေးတွင်ရှိသော တည်းခိုခန်းနှင့် အစားအသောက်ရနိုင်မည့် ဆိုင်ဆစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်ကာ အခန်းနှစ်ခန်းကို ငှားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အစားအသောက်များကို မှာယူ စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် အချိန်အတော်ကြာ စားသောက်ကြပြီးနောက် သူတို့၏ တည်းခိုခန်းရှိသော အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်လာကြလေသည်။

အပေါ်ဆံပင် တည်းခိုခန်းမှာ မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းကတစ်ခန်း၊ ဒေါင်းစိမ်းက တစ်ခန်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းမှာ မောမောဖြင့် ခုတင်ပေါ် ထုံချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

သန်းခေါင်ယံသို့ ရောက်လာသော အချိန်တွင် ဒေါင်းစိမ်း၏ အခန်းထဲသို့ ပြတင်းပေါ်မှတစ်ဆင့် လူရိပ်တစ်ရိပ်တို့ ဝင်လာလေသည်။

ထိုလူရိပ်သည် အတော်ပင် မြင့်မားလျက် ရှုထွားတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

ထိုလူသည် သူ၏ခါးကို တဖြည်းဖြည်း ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ဒေါင်းစိမ်း၏ ခုတင်ထိသို့ ကပ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူ၏ခါးဖြင့် ခွေခွေကလေး အိပ်၍ နေသော ဒေါင်းစိမ်းအား တအားခုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘ခုန်း...’

တိတ်တဆိတ် လာရောက်လုပ်ကြံသူ၏ ဓားသည် ဒေါင်းစိမ်းကို မထိဘဲ ခုတင်ကြီးအား ခုန်းခနဲ ခုတ်မိလိုက်လေတော့သည်။

အမှန်တော့ ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ့ ဓားခုတ်လိုက်စဉ်မှ ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လှိမ့်ချလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

‘ဟိတ်... မင်း ဘယ်သူလဲ’

‘ငါ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မင်းကို သတ်ဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ မင်းဟု ဒေါင်းစိမ်း မဟုတ်လား’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဒေါင်းစိမ်းပဲ၊ မင်းကရော ဘယ်သူလဲ’

‘ငါက ကြေးစားလူသတ်သမား ရောင်ခြည်ဓား’

‘ခင်ဗျာ ကို ဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်တာလဲ’

‘ဒီအကြောင်းတွေ ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ မင်းအသက်သာ သေဖို့ ပြင်ပေတော့’

ရောင်ခြည်ဓားသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ကာ သူ၏ ဓားဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းကို လွှား၍ တိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

‘ချမ်း’

‘ချမ်း... ချမ်း... ချမ်း’

ဒေါင်းစိမ်းနှင့်ရောင်ခြည်ဓားတို့သည် အချိန်အတော်ကြာ တိုက်ခိုက်နေစဉ် ဓားသံများက ဟိန်းထွက်သွားလေတော့၏။

ဤတွင် မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် အခန်းထဲသို့

လွှား၍ရောက်လာကြကာ ရောင်ခြည်ခားကိုလွှား၍ တိုက်ခိုက်
ခိုက်ပြန်လေသည်။

ရန် ရောင်ခြည်ခားမှာ သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသော
လိုက်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဖောက်ကာ ပြေးထွက်သွားလေ
သည်။

လိုက်ဒေါင်းစိမ်းက ဖြစ်ပုံကို အတိုချုန်း၍ ပြောပြလိုက်ထေ၏။
မြွေဟောက်က....

‘တို့နောက်ကို ရန်သူလိုက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ’

မိကျောင်းက....

‘အစ်ကိုကြီး ဘယ်သူထင်သလဲ’

မြွေဟောက်က စဉ်းစားပြီး....

‘ငါ့လဲ မထင်တတ်ဘူး’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘အစ်ကိုကြီးကင်းမြီးကောက်ဟာ မသေသေးဘူး မဟုတ်

လား’

မြွေဟောက်က သတိလာလျက်....

အေး...ဟုတ်တယ်၊ သူ လွတ်သွားခဲ့တယ်’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ကျွန်တော်တော့ သူ့လက်ချက်ပဲလို့ တင်ထင်တာပဲ’

မိကျောင်းက စဉ်းစားရင်း....

‘ရောင်ခြည်ခားဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီး ကြေး

စားလှသတ်သိုင်းသမား တစ်ဦးပဲ’

ဒေါင်းစိမ်းက....

‘ကျွန်တော် ရောင်ခြည်ခားနဲ့ ထပ်ပြီး တွေ့ချင်သေးတယ်’
မြွေဟောက်က ပြောလိုက်သည်။

‘စိတ်သာချ၊ မင်း သူ့ကို တွေ့ရမှာပဲ၊ သူ့ကို သူ့များက
ငှားထားတယ် မဟုတ်လား’

ထိုနောက် သူတို့သည် သူတို့၏အခန်းထဲသို့ပြန်၍ အသီးသီး
အိပ်လိုက်ကြပြန်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းမှာ တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ချေ။

မိုးလင်းတာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

တောင်တန်းတစ်လျှောက်တင် မိုးများ သဲဆဲမဲမဲ ရွာလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

အရေးကြီးသောကံစွဖြင့် ခရီးသွားရသူများအတွက် မိုးကြောင့် ခရီးမတင်နိုင်တော့ချေ။

မုန်ဂိုမြင်းကြီးသုံးကောင်ကို အလျင်အမြန်စီးလာသော လူသုံးယောက်တို့သည် တစ်ကိုယ်လုံးတင် မိုးရေများ ရွှဲရွှဲလျက် တောင်ခြေရှိရွာကလေးတွင်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူတို့သည် မြင်းများကို ချည်ကားခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ဆိုင်ရှင်မှာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို အားရဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

‘ကြွကြပါ၊ ကြွကြပါ၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ မိုးရေတွေစိုလိုပါလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် လမ်းမှာ မိုးမိလာတယ်’

မြေဟောက်က ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ခမောက်ကြီးများကိုချွတ်လိုက်ကြကာ မိုးကာစကြီးများကိုလည်း ချွတ်လိုက်ကြလေသည်။

အရက်နှင့်စားစရာများ ရောက်လာသောအခါတွင် သူတို့က အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

စားစရာများမှာ တောင်လိပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပုံမပျက် ပြုတ်ထားထားကာ အပေါ်အခွံကို ခွာထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် လင်းမြေကြီးတစ်ကောင်ကိုလည်း အကောင်ပျက် ကြော်ထားသည်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ထို့နောက် အထောင်မပျက်ကင်ထားသော ဝက်ပေါက်စလေးတစ်ကောင်နှင့် ပြုတ်ထားသော ကဏန်းကြီးတစ်ပွဲပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ သုံးဦးသည် ဝက်သားကင်နှင့် ကဏန်းပြုတ်ကိုအနည်းနည်းစားကာ အခြားအစားအစာများကို မစားရဲချေ။

အရက်သောက်ပြီး စားစရာများကို မာနည်းငယ် စား
သောက်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲစီ ထပ်မူလိုက်လေသည်။

စားသောက်ပြီးချိန်လောက်တွင် မိုးများ စဲသွားကာ စား
သောက်များကို ရှင်း၍ ဆိုင်ထဲမှ အလျင်အမြန် ထွက်လာကြ
လေသည်။

ထိုရွာကလေးမှ ထွက်လာပြီးနောက် လမ်းဆုံ တစ်ခုသို့
ရောက်လာလေသည်။

တစ်လမ်းမှာ ကေချမ်းပြည်နယ်သို့ သွားသောလမ်းနှင့်
တစ်လမ်းမှာ ချင်ဟိုင်းပြည်နယ်သို့သွားသော လမ်းဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးဦးအနက် မြေဟောက်နှင့်မိကျောင်းမှာ ကေချမ်း
ပြည်နယ်သားများဖြစ်ကြလေသည်။

မြေဟောက်နှင့်မိကျောင်းက ဒေါင်းစိမ်းကို ပြောလိုက်၏။

‘ညီလေး ဒေါင်းစိမ်း၊ အစ်ကိုကြီးတို့က ကေချမ်း ပြည်
နယ်သားတွေပဲ၊ တို့ပြည်နယ်ကို မရောက်တာ ဘော်ဘော်ကြာ
နေပြီ၊ အဲဒီဘော့ အစ်ကိုကြီးတို့က ခေတ္တခဏလောက် ကေ
ချမ်းပြည်နယ်ကိုသွားပြီး ညီလေးက ချင်ဟိုင်းပြည်နယ်ကိုသွား
ပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့ အချိန်မီလိုက်လာပါ့မယ်’

ဒေါင်းစိမ်းကလည်း သဘောတူလိုက်ကာ....

‘အစ်ကိုကြီးတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ညီလေး သွားနှင့်ပါ့မယ်၊
အစ်ကိုကြီးတို့ လိုက်လာခဲ့ပါ’

ထိုနောက် မြေဟောက်နှင့်မိကျောင်းတို့သည် အလျင်အမြန်
ပင် ဒေါင်းစိမ်းကိုနှုတ်ဆက်၍ လမ်းခွဲကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေ
တော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းမှာ သူတစ်ဦးတည်း ချင်ဟိုင်းပြည်နယ်သို့သွား
သည့် လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြင်းကို အလျင်အမြန်စီးကာ ထွက်
ခွာသွားလေတော့သည်။

မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် ကေချမ်းပြည်နယ်သို့
သွားလိုသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။

ကေချမ်းပြည်နယ် ချိန်တုံးမြို့တွင် သူဌေးတစ်ဦး ရှိလေ
သည်။

ထိုသူဌေးမှာ တပည့်များပေါများပြီး ရတနာ ကုန်သည်
တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

သို့သော် တစ်ချိန်က မိကျောင်းထို့၏ ရွှေငွေရတနာများ
ကို သူဌေးကြီးက သူ၏တပည့်များနှင့် ဓားပြတိုက်ယူခြင်း ခံ
လိုက်ရသောကြောင့် ဆင်းရဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

မြေဟောက်နှင့်မိကျောင်းတို့သည် အချင်းချင်းတိုင်ပင်ကာ ထိုသူဌေးကြီး၏ ကျောက်မျက်ရတနာများကို တိုက်ယူရန် စီစဉ် လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ငါးရက်ခန့်ကြာသောအချိန်တွင် မြေဟောက်နှင့်မိကျောင်း တို့သည် ချိန်တုံးမြို့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသဖြင့် သူတို့မှာ လူစိမ်း တစ်ဦးကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် တောင်ပေါ် သူဌေး ကြီးများကဲ့သို့ အဝတ်သစ် အစားအဆင်များကို ဝယ်ယူလိုက် စာ ခေါင်းပေါင်းကြီးများကို ပေါင်း၍ အထက်တန်းကျလှ သော ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တည်းခိုနေလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် မြင်းရထား တစ်စီးကို ငှားယူလိုက် စာ ကိုယ်ရံတော် သိုင်းသမားငါးဦးကိုလည်း ထပ်မံ ငှားယူ လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြို့ဝယ်တွင်ရှိနေသော သူဌေးကြီး ဆွမ်းကြောင် ပိုက် ရတနာကျောက်စိမ်း ရောင်းဝယ်ရေးတိုက်သို့ လာခဲ့ကြ လေသည်။

သူတို့အား ရတနာ အရောင်းတာဝန်ခံက တောင်ပေါ် သူဌေးကြီးများဟု ထင်သည့်အတိုင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကြို ဆိုလိုက်လေသည်။

မြေဟောက်က မေးလိုက်လေသည်။

‘မင်းတို့ သူဌေးကြီး ဘယ်သွားသလဲ’

‘ကျွန်တော် သူဌေး မရှိလဲ ကျွန်တော်နဲ့ ပြီးနိုင်ပါတယ်’

‘ငါတို့က ရတနာ တော်တော်များများ ဝယ်မှာမို့ မင်းတို့ သူဌေးနဲ့ တွေ့ချင်တာ’

‘တာ... ဒီလိုဆိုရင် တွေ့နိုင်ပါတယ်၊ တွေ့နိုင်ပါတယ်’

အရောင်းအဝယ် တာဝန်ခံက ထိုသို့ပြောကာ နောက်အခန်း သို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

မကြာမီ သူဌေးဆွမ်းကြောင်ပိုက်သည် သူ၏အတွင်းရေမှူး နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူဌေးက မြေဟောက်တို့ကို အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး...

‘လူကြီးမင်းတို့က ဘယ်က လာပါသလဲ’

‘ကျုပ်တို့က ဟွာဆောင်ခြေမြို့က တောင်ပေါ်သူဌေးများ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူဌေးကြီးဆီကရတနာတွေကိုဝယ်ပြီး နယ်ခြားကို သွားရောင်းမှာမို့ လာဝယ်တာပါ’

‘ရပါတယ် ရပါတယ်၊ ဘယ်လောက်များများ လိုချင်ပါ သလဲ’

‘အကောင်းဆုံး ကျောက်စိမ်းနဲ့ ပတ္တမြားတွေကို ထုတ်ပြ ဝမ်းပါ’

ထိုအချိန်တွင် မြေဟောက်တို့ ငှားထားသော သိုင်းသမားများသည် ဝင်းထဲတွင် စောင့်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

သူတို့က ထိုသိုင်းသမားများကို ကြိုတင်မှာထားသည့်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် ကျောက်စိမ်း ရတနာခန်းထဲမှ အစောင့်များကို ထိန်းချုပ်ထားရန်ပင် ဖြစ်သည်။

သူဌေးသည် သူ၏ အတွင်းရေးမှူးအား ခေါ်လျက် ကျောက်စိမ်းနှင့် ရတနာများကို သွားရောက်၍ ယူစေလေသည်။

အတွင်းရေးမှူးသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားကာ မကြာမီ သေတ္တာတင်လုံးကို ဆွဲလျက် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သော အခါတွင် သွေးပြီးသော ရတနာများနှင့် ကျောက်စိမ်းများ ပတ္တမြားများကို ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လင်းလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘အားလုံး ဆယ်သိန်းတိတိကျပါတယ်’ မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် အချင်းချင်း တိုင်ပင်လိုက်ကာ....

‘သူဌေးကြီး ခင်ဗျားကို ပေးဖို့ ဆယ်သိန်းတိတိတော့ ပါမလားဘူး၊ ငါ့သိန်းပဲ ပါလာတယ်၊ ကျုပ်တို့ တည်းခိုတဲ့ စားဆောက်ဆိုင်ကို လိုက်ပြီးယူလှည့်ပါ’

သူဌေးက တောင်ပေါ်သူဌေးများကို ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်လျက်....

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ အခုတစ်ဝက်ပေးခဲ့ပါ၊ ကျန်တာကို ကျုပ် အတွင်းရေးမှူးက လိုက်ယူပါလိမ့်မယ်’ ထို့နောက် မြေဟောက်က သိုင်းသမားများကို မြင်းရထားထဲမှ ငွေသေတ္တာကို ထုတ်ယူလာရန် ပြောလိုက်လေသည်။

သိုင်းသမားများသည် မြင်းရထားထဲမှ ငွေသေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲယူလာကာ သူဌေးရှေ့တွင် ချလိုက်လေသည်။

ယူလာသော ငွေများမှာ မြေဟောက်တို့ စီစဉ်ထားသည့် ငွေတူများပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ငွေသေတ္တာကို ဖွင့်၍ ပြလိုက်သည်။ သေတ္တာထဲမှ ငွေသားများသည် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ရှိနေလေသည်။

ထို့နောက် သူဌေးကယုံကြည်သွားကာ အတွင်းရေးမှူးကို သိမ်းခိုင်းလိုက်လေသည်။

မြေဟောက်နှင့်မိကျောင်းတို့သည် ရတနာသေတ္တာကို ဆွဲယူလျက် ရထားပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

သူဌေး၏အတွင်းရေးမှူးကလည်းသူ၏သိုင်းသမားသုံးဦးနှင့်အတူ မြေဟောက်တို့ နောက်သို့ ငွေယူရန် လိုက်လာလေသောသည်။

မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့ တည်းခိုနေသည့် ဆိုင်သို့ ပြန်မရောက်မီ သူတို့၏ တောင်ပေါ် သူဌေးဟန်ဆောင်ထားသည့် အင်္ကျီများကို လဲလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ရတနာသေတ္တာကို မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့ ပြောင်းတင်လိုက်ကာ အလျင်အမြန်ပင် တစ်ဟုန်ထိုး ကဆုန်စိုင်း၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ အလွန်မြန်ဆန်လှသောကြောင့် သူဌေး၏ အတွင်းရေးမှူးပင် မသိလိုက်ချေ။

တောင်ပေါ်သူဌေးများ တည်းခိုနေသည့် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါတွင် တောင်ပေါ်သူဌေးများ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာခြင်း မတွေ့ရတော့ဘဲ သူတို့၏ ဖြူဖွေးသော ဝတ်စုံများသာလျှင် တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

‘ဟာ... ဒီတောင်ပေါ်သူဌေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်’

အတွင်းရေးမှူးက မြင်းရထားမောင်းသမားကို မေးလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်လဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်ကို ငှားလို့ လိုက်လာတာပဲ’

‘ကုန်ပဲ ပြီ၊ ကုန်ပါပြီ’

အတွင်းရေးမှူးသည် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

‘ဟေ့ ဒီတောင်ပေါ်သူဌေးတွေကို အမြန်ဆုံး လိုက်ရှာ’

ကြမ်း

အတွင်းရေးမှူးက သူ၏ အစောင်သိုင်းသမားများကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် ချိန်တူးမြို့အပြင်ရှိ ချင်တိုင်းပြည်နယ်သို့ သွားသော တောင်တန်းလမ်းပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်သူဌေးများ ဟန်ဆောင်၍ ကျောက်စိမ်းသူဌေး၏ ရတနာများကို အပိုင်ကြံသွားသော သတင်းသည် ချိန်တူးတစ်နယ်လုံးသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေသည်။

သူဌေးကလည်း ချိန်တူးမြို့စားကြီးအား သွားရောက် တိုင်ထားသဖြင့် ချိန်တူးမြို့စားကြီးက သူ၏ တပ်သားများကို လိုက်လံ ဖမ်းဆီးရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း မြင်းများကို စီးနေရာက သူတို့သည် တောင်ပေါ်ရှိ ရှေးဟောင်း ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့သည် ပါလာသောရတနာများကို တုရားကျောင်းထဲ မှာပင် တစ်ဝက်စီခွဲကာ ယူလိုက်ကြကာ သူတို့၏ အတွင်းအိတ် များ အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ထိုတုရားကျောင်းပျက်ထဲမှာပင် တစ်ညတာ အနားယူစခန်း ချလိုက်ကြလေသည်။

သန်းခေါင်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါတွင် မြင်းခွာသံများ ကို ကြားလိုက်ရကာ မြင်းစီးလူဆိုးတစ်စု ဝင်ရောက်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြင်းစီးလူဆိုးများသည် တစ်ပြိုင်တည်းပင် အော်ဟစ်၍ တုရားကျောင်းဝင်း အတွင်းသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် သူတို့၏ ဓားများကို တစ်ပြိုင်တည်း ထုတ်လိုက်ကာ မြင်းစီးလူဆိုးများကို လွှား၍ တိုက်ခိုက်လေသည်။

‘ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း...’

‘ထန်း...ထန်း...ထန်း...’

ဓားသံများသည် သစ်တောအုပ် အတွင်းတွင် ဟိန်းထွက် သွားလေတော့သည်။

မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့မှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား များ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း လေထဲမှာပင် လွှား၍ လူဆိုးများကို အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေတော့သည်။

လူဆိုးများသည် လှံရှည်ကြီးများ၊ ဓားကောက်ကြီးများ၊ လှံဝိုင်းကြီးများ၊ လက်နက်ချွန်များဖြင့် အော်ဟစ် တိုက်ခိုက် လျက် ရှိနေကြလေသည်။

မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် သူတို့၏ ဓားများ စက် ဝိုင်းပမာ လည်ပတ်စေပြီး နဂါးတိမ်တိုက်နှင့် သိုင်းကွက်ဖြင့် လူဆိုးများကို တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

‘ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း...’

‘အား...’

‘အိုး...’

လူဆိုးများသည် အတုံးအရုန်း ကျဆုံးသွားကြလေသည်။ ထိုလူဆိုးများမှာ တောင်ဘီလူးကြီး ဂိုဏ်းမှ လူဆိုးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုလူဆိုးသည် အတန်ကြာ တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် အလျင် အမြန် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

အမှန်တော့ သူတို့သည် သွားရောက် အင်အားဖြည့်ရန် ထွက် ခွာသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြေဟောက်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် သူတို့၏ မြင်းများပေါ် သို့ တက်၍ အလျင်အမြန်ပင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

ချင်ဟိုင်းပြည်နယ်၏ နယ်ခြားမြို့ဖြစ်သော ကျင်းဟန်မြို့ထဲ
သို့ နေဝင်ချိန်လောက်တွင် လူငယ်တစ်ဦးသည် မြင်းတစ်စီးဖြင့်
ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူငယ်မှာ ဒေါင်းစိမ်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟန်မြို့ကလေးမှာ စိကျန်မြစ်ဘေးတွင် တည်ရှိလျက်
အတော်ပင် စည်ကားပေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် တည်းခိုခန်း ရနိုင်သည့် စားသောက်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်လိုက်ကာ အခန်းတစ်ခန်းကို ငှားလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အစားအသောက်များကို မှာယူ စား
သောက်လျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုဘစ်ဦးသည် ဝင်ရောက်လာလျက်
သူ၏ စားပွဲတွင် ဝင်ရောက် ထိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ ရုပ်ဖျက်သားသော ကင်းမြီးကောက်ပင်
ဖြစ်သည်။

ကင်းမြီးကောက်သည် ဒေါင်းစိမ်းဆီသို့ စာရွက်တစ်ရွက်
ထိုးပေးလိုက်ကာ....

‘လူကလေး မင်းအတွက် အရေးကြီးတယ်၊ အမြန်ဆုံးလာ
ခဲ့ပါ’

ထိုသို့ ပြောပြသည်နှင့် ကင်းမြီးကောက်သည် အလျင်အမြန်
ပင် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းက စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင်....

‘လူကလေးဒေါင်းစိမ်း မြို့ရှိအနောက်ဘက်မှာ
ရှိတဲ့ ကွမ်ယင် ဘုရားကျောင်းကို လာခဲ့ပါ၊
ဘာဟာ သိုင်းသမားတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အတွင်း
ဒဏ်ရာရလို့ ဆေးကုနေရတယ်’

‘နဂါးတောင် ဘိုးဘိုးသိုင်းသမားကြီး

ဒေါင်းစိမ်းသည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် အစားအသောက်

များကို အလျင်အမြန် စားသောက်လိုက်ကာ မြို့အနောက်ဘက် ဆီသို့ မြင်းကို ခုန်းစိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အချိန်မှာ ညဉ့်ဦး ဆယ်နာရီခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ကွမ်ယင် ဘုရားကျောင်းဟောင်းဆီသို့ ရောက်သွားသောအခါတွင် မီးရောင်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် သူ၏ ဆရာကြီး အတော် ဝေဒနာ ခံစားနေရအည် ကို သိလိုက်ရသဖြင့် အလွန်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိလိုက်သဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် မြင်းကို တောထဲတွင်ချည်ကာ ကွမ်ယင် ဘုရားကျောင်းဟောင်း၏ အတွင်းဆောင်ပေါ်သို့ ခုန်၍ တက်လိုက်လေသည်။

ကွမ်ယင် ဘုရားကျောင်း အတွင်းတွင်း မီးဖိုတစ်ဖို ရှိနေကာ မီးလင်းဖိုဘေးတွင် အဘိုးအိုဘစ်ဦးက ခွေခွေကလေး အိပ်လျက် ရှိနေပေသည်။

အဘိုးအိုဘစ်ဦးကလည်း ထိုင်လျက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် ဝ ဖြည်းဖြည်း အတွင်းသို့ဝင်ကာ အဘိုးအိုနှစ်ဦးကို အရိုအသေ ပေးလိုက်လေသည်။

ခွေခွေကလေး အိပ်နေသော အဘိုးအိုသည် ကျောပေးလျက် အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းအဖို့ ထိုအချက်သည် သံသယ ဝင်စရာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းက....

'ကျွန်တော် ဒေါင်းစိမ်းက ဘာဘဲ ဘိုးဘိုးတို့ကို အရှုအသေ ပေးပါတယ်'

နောက် ကျောခိုင်းထားသော အဘိုးအိုသည် အသံယုံယုံ ဖြင့်....

'ဘိုးဘိုးအနားကို ထိုးလှည့်ပါကွယ်'

ဒေါင်းစိမ်းသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုး၍ တက်သွားခဲ့လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းက....

'ဘိုးဘိုး ကျွန်တော် ရောက်လာပါပြီ'

ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် အိပ်နေသော အဘိုးအိုသည် ကိုယ်တစ်ပတ်လှိမ်၍ ဒေါင်းစိမ်းအား သူ၏ အတွင်းအားပါသော လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

'ဝုန်း...'

ဒေါင်းစိမ်းသည် လေထဲတွင် ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်၍ ရှောင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် သိသိကလေးပင် လွတ်သွားလေသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် အဘိုးအိုနှစ်ဦးသည် တစ်ပြိုင်တည်း ဝုန်း
ခနဲ ထလာကာ ခုန်လွှား၍ ဒေါင်းစိမ်းကို တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ

သံ။
'ဝုန်း'
'ဝုန်း'

အဘိုးအိုတစ်ဦး၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ဒေါင်းစိမ်းက
သူ၏လက်ဝါးဖြင့် ဆီး၍ခံလိုက်ကာ ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ထို
အဘိုးအို၏ရင်ညွန့်ကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

'ဝုန်း'
'အား'

ထိုအဘိုးအိုသည် လေထဲမှာပင် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွား
လေသည်။

ကျန်သောအဘိုးအိုနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် အပြန်အလှန်
တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုကို တိုက်ခိုက်ခြင်းများသည် နဂါးတောင်
ဘိုးဘိုးကြီး သင်ကြားထားပေးခဲ့သော သိုင်းကွက်များနှင့်
အလွန်ပင် တူလှပေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းက သိုင်းကွက်ပေါင်း ဆယ်ကွက်တိတိ ရောက်
လာသည်နှင့် မေးလိုက်လေသည်။

'ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ'

'ဟား ဟား ဟား...ငါဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ခြော့ဖို့
မလိုပါဘူး'

ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် သူ၏ အတွင်းအားပါသော
လက်ဝါးဖြင့် ဒေါင်းစိမ်းအား ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းက သူ၏အတွင်းအားကြီးကို လက်ဝါးတွင်ပို့
ကာ ဆီး၍ခံလိုက်လေသည်။

'ဝုန်း'

အဘိုးအို၏လက်ဝါးနှင့် ဒေါင်းစိမ်း၏ လက်ဝါးများသည်
ထိကပ်လျက်ရှိနေလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်း၏အတွင်းအားထဲမှ အပူလှိုင်းကြီးသည် သူ၏
လက်ဝါးမှတစ်ဆင့် ထိုအဘိုးအို၏လက်ဝါးအတွင်းသို့ စီးဝင်
သွားလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူ၏ အတွင်းအား
များဖြင့် အပူလှိုင်းကြီးကို ပြန်လည်တုန်းကန်ထုတ်လျက် ရှိ
နေလေသည်။

သို့သော် ဒေါင်းစိမ်း၏အပူလှိုင်းကြီးသည် အဘိုးအို၏ ရင်
ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်သွားတာ အခိုးအငွေ့များပင်
ထလာလေသည်။

အဘိုးအိုသည် လွင့်ထွက်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျ
သွားတော့သည်။

အဘိုးအို၏ အော်သံနှင့်အတူ သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ
လှူးလှိမ့်ထကာ အပြင်သို့လွှား၍ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ခပ်စောစောက အဘိုးအိုမှာလည်း ဘုရားကျောင်းအတွင်း
တွင် မရှိတော့ချေ။

ဘုရားကျောင်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေပြီး ဒေါင်းစိမ်း
တစ်ဦးသာ ရှိနေတော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူ့အား တိုက်ခိုက်ခဲ့သော အဘိုးအိုနှစ်ဦး
ကို တိတိကျကျမသိခဲ့ချေ၍ အတော်ကလေး မကျေမနပ်ဖြစ်
နေခဲ့၏။

ထိုနောက် သူသည် ဘုရားကျောင်းထဲမှ လွှားထွက်ခဲ့လေ
တော့၏။

ဒေါင်းစိမ်းသည် တောအုပ်ထဲတွင် ထားခဲ့သော သူ့မြင်း
အား ဆွဲယူစီးကာ သူတည်းခိုနေသော စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့
ပြန်လာခဲ့၏။

‘တု’ တု’ ဟု’ တု’ ...’

ဝါးလက်ခေါက်သံ လေးချက်တိတိ ပေါ်ထွက်လာလေ
သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် သူတည်းခိုရာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်
ရောက်လျှင် အလုပ်သမားကလေးများသည် ဆိုင်ဖွင့်ရန်အတွက်
ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေတော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းမှာ သူ့အခန်းကို တက်မအိပ်တော့ဘဲ အရက်
နှင့်စားစရာများကို မှာယူကာ ဆာဆာနှင့် စားသောက်ရင်း
ညကအဖြဲခံအပျက်များကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေလိုက်မိသည်။

အလုပ်သမားကလေးများသည် ဆိုင်တံခါးများကိုဖွင့်ကာ
အသားဟင်းများကြော်လှော်သည့်အနံ့များ၊ ဒယ်အိုးခေါက်
သံများ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ရထားသံများ၊ မြင်းခွာသံ
များ ဆူညံလာကာ ဆိုင်အတွင်းသို့ ကုန်သည်တစ်စု စား
သောက်ရန် ဝင်လာလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါင်းစိမ်းသည် နံနက်စာကို အလျင်အမြန်
စားသောက်လိုက်ကာ စားသောက်ခန့်ကုန်ကျစားရိတ်များကို
ရှင်းကာ စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာတော့၏။

ထိုနောက် သူ့မြင်းကို အလုပ်သမားလေးက ဆွဲယူလာကာ
ဒေါင်းစိမ်းကို ပေးအပ်လိုက်၏။

အလုပ်သမားကလေးက...

‘ကျွန်တော် ဆည်းလားရှဲ့ မြင်းကို အစာရေစာ ဝအောင်
ကျွေးထားပါအပ်ပါဦးဗျာ’

ဒေါင်းစိမ်းက....

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ'

ဒေါင်းစိမ်းသည် အိတ်ထဲမှ ငွေတုံးကလေးတစ်တုံးအား အလုပ်သမားကလေးကို ဘောက်ဆူးအဖြစ် ပေးလှိုက်ပြီး နောက် ဝန်ဆောင်အိတ်ကို မြင်းကုန်းနီးနောက်တွင် ချိတ်ကာ အလျင်အမြန်ထွက်လာလေတော့သည်။

ကောင်းကင်ပြင်တွင် အလင်းရောင်များ အနည်းငယ်သာ ပြန့်လာသည်။

လေသည် တဟူဟူတိုးလျက်ရှိနေ၏။

ကျင်လန်းမြို့သည် နယ်ခြားတောင်ခြေမြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။

လူမျိုးပေါင်းစုံ ဆုံရာမြို့လည်းဖြစ်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း စီးလာခဲ့သည်။

ခရီးတစ်ဝက်ခန့် တောင်ကြားလမ်း ရောက်သောအခါတွင် အနက်ရောင်သိုင်းသမားတစ်စုနှင့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်စု တို့သည် တောင်ကြားဒေသတွင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒေါင်းစိမ်းသည် တိုက်ပွဲအနီးသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်အပြိုင် ရောင်သိုင်းသမားများမှာ အမျိုးသမီးများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ရလေသည်။

အနက်ရောင် သိုင်းသမားများမှာ တောင်ကြားဒေသတွင် ကြီးစိုးနေသည့် တောင်ပေါ်ကျားအမည်ခံ သိုင်းသမားလူဆိုး များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းမှာ မြင်းပေါ်မှလွှားဆင်းသွားပြီး တောင်ပေါ် ကျား သိုင်းသမားလူဆိုးများကို လွှား၍ ထိုက်ခိုက်လေသည်။

'ချမ်း ချမ်း ချမ်း....'

'အား'

'အိုး....'

တောင်ပေါ်ကျား သိုင်းသမားများမှာ ဒေါင်းစိမ်း၏တိုက် ခိုက်မှုကြောင့် အတိုးအရိုး ကျဆုံးသွားကြကုန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တဝုန်းဝုန်းအသံများကို ကြားရပြီး မြင်း ခွာသံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

'ဘုရင့်တပ်သားတွေ လာပြီဟေ့'

ထိုသို့ ကင်းစောင့်သိုင်းသမား၏အော်သံ ပေါ်ထွက်လာ သည့်နှင့် တောင်ကြားဒေသသိုင်းသမားလူဆိုးများသည်အလျင် အမြန်ပြေးထွက်အားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဖြူရောင်ဝတ် ပန်းကမ္ဘာဂိုက်မှ အမျိုး သမီးတို့သည် ဒေါင်းစိမ်းကို လာရောက်ကာ အရှိအသေပြုရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းက...

'မင်းတို့အားလုံး ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ'

'ကျွန်မတို့ မမလေးဆီကို လိုက်လာကြတာပါ'

'မင်းတို့ မမလေးက ဘယ်ကိုသွားလို့လဲ'

'မမလေးက ဆရာလေးနောက်ကို လိုက်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မတို့ စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာပါ'

ဒေါင်းစိမ်းက...

'ဒီလိုဆိုရင် သူဟာ ချင်ဟိုင်းမြို့တော်ကို ရောက်နေလောက်ပြီ၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့ ပြန်နှင့်ပါ၊ မင်းတို့မှာ အန္တရာယ်တွေရှိနေကြတယ်'

ဒေါင်းစိမ်းက ထိုသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းမှ ဒေါင်းဆောင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ရှေ့သို့ထွက်လာကာ...

'ဆရာလေး၊ သခင်ကြီးက မှာလိုက်ပါတယ်၊ မမလေးကို ခတ္တမပြန်လာခဲ့ပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ်'

ထိုကြောင့် ဒေါင်းစိမ်းသည်ထပ်မပြောတော့ဘဲ ပန်းကမ္ဘာသိုင်းအမျိုးသမီးများနှင့် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့လေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရင့်အလံကို တလူလူလှင့်လာသည့် ဘုရင့်တပ်မတော်သားများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နေဝင်ချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါင်းစိမ်းတို့ လူစုသည် ထိုအချိန်တွင် မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုမြို့ကလေးသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ဒေါင်းစိမ်းက တည်းခိုခန်းပါသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တည်းခိုခန်းများ ငှားရမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် သူတို့သည် အောက်ထပ် ခန်းမကြီးထဲရှိ စားပွဲလွတ်များတွင် ဝင်ရောက် ထိုင်လိုက်ကြစဉ်မှာပင် စားသောက်စရာများသည် တစ်ချိုးတစ်ခု ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ဒေါင်းစိမ်းမှာ အလွန်အံ့အားသင့်သွားပြီး အလုပ်သမားကလေးများကို...

'ဟေ့ ငါလဲ မမှာဘဲနဲ့ မင်းတို့ စားသောက်စရာတွေ ယူလာတာ များလှချည်လား'

အလုပ်သမားကလေးများက အရိုအသေပြုကာ...

'ဆရာလေးတို့ စားသောက်သမျှ အားလုံးကို ဆိုင်အပေါ်ထပ်မှာရှိတဲ့ သူဌေးကြီးနှစ်ဦးက တာဝန် ယူထားကြပါတယ်၊ စားသောက်ကြပါခင်ဗျာ၊ စားသောက်ကြပါ'

ဒေါင်းစိမ်းမှာ အလုပ်သမားလေး၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

‘ဘယ်က သူဌေးကြီးတွေလဲကွ’
‘ကျွန်တော်တို့လဲ မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူတို့ ကြည့်ရတာ
တောင်ပေါ်က သူဌေးကြီးတွေနဲ့ တူပါတယ်’
သူတို့ စားသောက်နေစဉ်မှာပင် ဆိုင်အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသည့်
သူဌေးကြီးနှစ်ဦးတို့သည် ဆိုင်အောက်သို့ ဆင်းလာကြလေ
သည်။

သူတို့၏ အဝတ်အစားများမှာ အနီရောင် ကတ္တီပါ ဝတ်ရုံ
ကြီးများကို ဝတ်ထားလျက် လည်ပင်းများတွင်လည်း အဖြူ
ရောင် ပုလဲလုံးကြီးများကို ဆွဲထားလျက်ရှိသည်။

ထိုသူဌေးကြီးများ၏ လက်များတွင် စိန်လက်စွပ်ကြီးများ
ကလည်း တဝင်းဝင်း တောက်ပြောင်လျက်ရှိနေပေသည်။

သူတို့၏ ခေါင်းတွင် ခေါင်းပေါင်းကြီးများ ပေါင်းထား
လျက် ရှိနေလေသည်။

နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးများလည်း အလွန်ပင် ခန့်ညားလှပ
သည်။

‘ဟော...သူဌေးကြီးများ ဆင်းလာပါပြီခင်ဗျာ’
အလုပ်သမားလေးတစ်ဦးက ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား’
သူဌေးကြီးနှစ်ဦးသည် ဒေါင်းစိမ်းတို့၏ စားပွဲဆီသို့ ရောက်
လာကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဒေါင်းစိမ်းက အရိုအသေပြုလိုက်ကာ...
‘အခုလို ကျွန်တော်တို့အတွက် အစားအသောက်များကို
ညှို့ခံကျွေးမွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’
‘ဟား ဟား ဟား’

သူဌေးကြီးများထ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

သူဌေးကြီး တစ်ဦးက....

‘မောင်ရင်နဲ့ ဒီထမိန်းကလေးအားလုံးကို စားသောက်သမျှ
အကုန်အကျ ခံထားပါတယ်၊ အဲဒီတော့ မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်တို့
တစ်စိုင်းစီ သီးသန့်စားကြတာပေါ့’

ထိုသို့ ပြောကာ သူဌေးကြီးများက စားပွဲ တစ်လုံးကို
အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

အလုပ်သမားကလေးများကလည်း စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်
များကို အမြန်ဆုံး ချပေးကာ အရက်နှင့်စားစရာများကိုလည်း
ပြင်ဆင်ချပေးလိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီးများက ဒေါင်းစိမ်းကို....

‘မောင်ရင်ရဲ့ အမည်က ဒေါင်းစိမ်း၊ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘အခု ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘ချန်ဟိုင်းမြို့တော်ကို သွားမှာပါ’

'အင်း ခရီးကြုံလို့လာပြန်တော့လဲ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ သွားကြတာပေါ့'

သူဌေးကြီးများသည် ဒေါင်းစိမ်းနှင့်အတူ အရက်နှင့် စားစရာများကို စားသောက်လိုက်ကြကာ သူဌေးကြီး တစ်ဦးက ဒေါင်းစိမ်းကို ပြောလိုက်လေသည်။

'မောင်ရင်လေးရှဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးက မှာလိုက်တယ်'

ဒေါင်းစိမ်းက ရုတ်တရက်တွေးကာ....

'ကျွန်တော်မှာ မိတ်ဆွေတွေ မရှိပါလား'

'စဉ်းစားပါဦးလေ၊ မောင်ရင်လေးမှာ မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်'

ဒေါင်းစိမ်းက စဉ်းစားလျက်....

'ဪ...ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးတွေပါ၊ မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ဟာ ကေချွမ် ပြည်နယ်က ချိန်တူးမြို့ကို ခဏသွားကြတာပါ'

'မောင်ရင်လေးရှဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဒီမြို့ကိုရောက်နေတာတွေ့ပြီး ပလာား'

'မတွေ့သေးပါဘူးခင်ဗျာ'

'မောင်ရင်လေးရှဲ့ အစ်ကိုကြီးများဟာ ခုမင်းဆီကို ရောက်နေကြတယ်'

'ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်လဲ မတွေ့ပါလား'

'ဟား ဟား ဟား'

သူဌေးကြီးနှစ်ဦးသည် တစ်ပြိုင်တည်းရယ်လိုက်ကာ သူတို့၏နှုတ်ခမ်းမွှေး အတုကြီးများကို ပြုတ်ချလိုက်လေသည်။

'ဟာ အစ်ကိုကြီး မြေဟောက်နဲ့ မိကျောင်းတို့ပါလား'

'ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ အစ်ကိုကြီးတို့ ချိန်တူးမြို့ သွားပြီး ကျောက်စိမ်းသူဌေးကြီး တစ်ဦးဆီက ရတနာတွေကို ယူလာခဲ့တာ၊ သူဟာ တစ်ချိန်က တို့မိဘတွေ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မတရားသိမ်ပိုက်ခဲ့တဲ့ သူဌေးကြီး တစ်ဦးပဲ၊ အခုဆိုရင် အစ်ကိုကြီးတို့ အားလုံးဟာ ဘာမှပူစရာ မလိုတော့ဘူး'

ဒေါင်းစိမ်းက မေးလိုက်သည်။

'အစ်ကိုကြီးတို့က ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ'

'အစ်ကိုကြီးတို့က နေမဝင်ခင်ကတည်းက ရောက်နေတာ၊ ဒီနေ့ည သန်းခေါင်ကျော် အချိန်မှာ ခရီးထွက်ကြရအောင်' ဒေါင်းစိမ်းက...

'ကျွန်တော်မှာ ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းသူတွေ ပါလာတယ်၊ အဲဒါ သူတို့ကို စောင့်ခေါ်ရမှာပဲ'

မြေဟောက်က....

'ညီလေး... ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် မပြီးမြောက်ခင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေစမ်းပါကွာ၊ သူတို့နဲ့ပတ်သက်လာရင် အင်မတန် ရန်များတယ်'

ဒေါင်းစိမ်းက ခေါင်းညိတ်လျက်....

'သူတို့ဟာ ချင်ဟိုင်းမြို့တော်ရောက်ပြီးရင် ပြန်သွားကြမှာပါ အစ်ကိုကြီး'

'အဲဒီလိုဆိုလဲ ခေါ်သွားကြတာပေါ့ကွာ'

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် သူတို့အားလုံးသည် ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာလာလေတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းချိန်လောက်တွင် ချင်ဟိုင်းပြည်နယ်၏ မြို့တစ်မြို့ သို့ ရောက်လာလေသည်။

သူသည် ထိုမြို့ကလေးကို ဖြတ်၍ ဆက်တာ သွားလိုက်ကြ သည်။

နေအတော်မြင့်ချိန်တွင် ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာလေ သည်။

ထိုရွာကြီး၏ အလယ်တွင် ရှိသော စားသောက်ဆိုင် တစ် ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်ကာ သူတို့အားလုံးသည် နံနက်စာကို စား သောက်လိုက်ကြလေသည်။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ထိုရွာကြီးမှတစ်ဆင့် ချင်ဟိုင်း ပြည်နယ်သို့သွားသော လမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်ခွာလာစဉ် တောင်တန်းဒေသ၏ တောင်ကြားတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေ သည်။

ထိုစဉ် အသံကြီးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘အားလုံး ရပ်ကြ... ဒီတောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်သွားတဲ့ အတွက် လူတိုင်း အခွန်ဆောင်ပေးသွားကြရမယ်ဆိုတာ မသိ ဘူးလား’

ထိုအသံနှင့်အတူ လူထွားကြီးသုံးဦးတို့သည် တောင်ကမ်း ပါးယံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကြလေသည်။

မြေဟောက်က....

‘မင်းတို့ ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ’

‘ငါတို့က ဒီအသည်းကဲ့တောင်ကြားမှာ တာဝန်ယူထားတဲ့ နဂါးကြီးလေးပေးဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသားတွေပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်း တို့မှာ ပါတဲ့ ငွေကြေးတွေကို အခွန်တော်အဖြစ်နဲ့ ငါတို့ကို ပေးခဲ့ကြ’

မြေဟောက်က....

‘မင်းတို့ကို ဘယ်သူက အပိုင်စားပေးထားလို့လဲ’

‘ဟား ဟား ဟား...တို့ကို မြို့စားကြီးက ပုန်ကန်တဲ့ လူ တွေကို ဖမ်းပေးတဲ့အတွက် အပိုင်စားပေးထားတဲ့ တောင်ကြား ပဲ၊ ကဲ...မင်းတို့ ငွေကြေးတွေ ပါတယ်ဆိုရင် အမြန်ဆုံး ထုတ် ပေးကြ’

‘ဘယ်လောက် လိုချင်လို့လဲ’

မြေဟောက်က မေးလိုက်လေသည်။

‘မင်းတို့တွေက လူတော်တော်များတယ်၊ ဒီတော့ ငွေမလို ချင်တော့ဘူး၊ မင်းတို့အဖွဲ့က မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ထား ပစ်ခဲ့၊ အခွန်အဖြစ်နဲ့ သိမ်းမယ်’

လူထွားကြီး၏ စကားကြောင့် ပန်းကမ္ဘာမှ ဂိုဏ်းသူများ မှာ ဒေါသဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ခေါင်းဆောင်အမျိုးသမီးသည် ရှေ့သို့ မြင်စီးတာ တက် လာလျက် ပြောလိုက်လေသည်။

‘မင်းတို့အကောင်တွေဟာ ရိုးရိုးသားသား သိုင်းသမားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူများ သားမယားကို ခော်ကားချင်တဲ့ နှာဘူး တွေပဲ’

အမျိုးသမီး၏ စကားကြောင့် လူထွားကြီး၏ မျက်နှာမှာ
ဒေါသဖြစ်သွားလျက်....

‘ဟိတ်... ကိုနယ်ထဲကို ရောက်ရင် လှိုသဘောကွ၊ လျှာမရှည်
နဲ့၊ လျှာရှည်ရင် အသက်ပါသွားမယ်’

ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းမှ ဒေါင်းဆောင်အမျိုးသမီးသည် လေထဲ
မှာပင် လွှား၍ လူထွားကြီးသုံးဦးကို သူမ၏ဘေးဖြင့် တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

‘ချမ်း၊ ချမ်း၊ ချမ်း’

‘ချမ်း... ချမ်း... ချမ်း’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းသူများ အား
လုံးသည် လူထွားကြီးများကို ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ
သည်။

မြေဟောက်၊ မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည်လည်း တိုက်
ပွဲကို ဘေးမှရပ်၍ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုစဉ် အချက်ပေး တိုးခေါက်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေ
တည်း။

‘တု... တု’

‘တု... တု’

အချက်ပေးသံဆိုးသွားသည်နှင့် မြင်းခွာသံများသည် ပေါ်
ထွက်လာလေသည်။

‘ခွပ်... ခွပ်’

‘ခွပ်... ခွပ်’

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသော မြင်းစီးသမားများသည် မြင်း
များကို ဒုန်းစိုင်းစီးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

သူတို့သည် အသည်းကွဲတောင်ကြားကို ကြီးစိုးနေကြသည့်
နဂါးကြီးလေးကောင်ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းသားလူဆိုးများပင် ဖြစ်ကြ
သည်။

‘ယား...’

‘ယား...’

တစ်ဘက်မှ အော်ဟစ်လာသော အသံများသည် ဟိန်း၍
ထွက်သွားလေတော့သည်။

မြေဟောက်၊ မိကျောင်းနှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့သည် လေထဲသို့
လွှား၍ ထွက်လိုက်ကြကာ နဂါးကြီးလေးကောင်ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်း
သားသိုင်းသမားများကို တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ
သည်။

‘ချမ်း၊ ချမ်း၊ ချမ်း’

ခားလံများသည် အသည်းကွဲတောင်ကြားတစ်ခုလုံး ဟိန်း
ထွက်သွားလေတော့သည်။

‘အား...’

‘အိုး...’

‘ဝုန်း...’

‘ဝုန်း...’

အသည်းကွဲတောင်ကြားမှ နဂါးလေးကောင်ဂိုဏ်း၏ သိုင်း
သမားများဖြစ်ကြသည့် လူဆိုးတို့သည် မြေဟောက်၊ မိကျောင်း

နှင့် ဒေါင်းစိမ်းတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အတုအရိုး ကျဆုံး
သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းကမ္ဘာဂိုဏ်းသူများနှင့် တိုက်ခိုက်နေကြ
သော လူထွားကြီးသုံးဦးမှာလည်း အသီးသီး ဒဏ်ရာများရကာ
အော်ဟစ်၍ ပြေးထွက်သွားကြလေတော့သည်။

‘ပူ...ပူ...ပူ’
ရုတ်တရက် အချက်ပေး ကျွဲချိုမှုတ်သံသည် တောင်ကြား
ဒေသတစ်ခုလုံးသို့ ဟိန်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် နဂါးကြီး လေး
ထောင်ရိုက်မှ သိုင်းသမားလူဆိုးအားလုံးတို့သည် ပြန်လည်
ဆုတ်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တောင်ကြားဒေသသို့ ဘုရင့်စစ်သည်
တော်များ ချီတက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေတော့
သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း ဇာတ်သိမ်းကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုပါရန်

မောင်နှင်းဆွေ